

yeni demokrasî

EKİM 88 Özel Sayı: 1

Aylık siyasi dergi

Fiyatı: 1.000 TL. (KDV) dahil

Dünü, bugünü ve geleceğiyle

FİLİSTİN SORUNU

İNSANLIK EROZYONU

Bir yıl sonra:
"İsrail askerleri bugün beş filistinli
genci daha öldürdüler ve iki filistinlinin
kollarını taşla ezerek kırdılar."

-basından"

*-doğurgan filistinli anaya
ve onun asi ve güzel çocuklarına-*

pusudur ellerin
tekmil güzelliğin kanlısı
tekmil sevilerin inkârı
kanamalıdır dostlukların
onulmaz ve kangren
yüreğin kör engerek yuvası
gülüşlerin şirret
hırsızsin sen
açların sofrasında sırtlan payı
haydutsun sen
kamburunda dünyanın ayıbı
sen siyasal fuhuş
silme zulümsün!
sen insanlık erozyonu
sen cinayetsin.

seninle başlayan sayfada
milinden fırlar tarih
kan kesilir nehirler
iklimler boran üşürür
rahimler döl tutmaz
piç verir insanlık!

(ilkyaz 1988) Ali YAĞAN

FİLİSTİN'dir ADIM

Acı; ekmeğim
Hasret; yüreğim benim!
Hamurum; kan ve toprak
Kavgada doğmuş,
Kavgada yoğrulmuşum.
Bu yurt,
bu toprak benim.
Bir tarih yazıyorum halkımla
adı;
FİLİSTİN?!
Bir yanımla sevgidir
sımsıcak!
Bir yanımla buz gibi öfke.
Gözlerimde lavların kızılığı
ateş saçacak..
İnancım,
muştusudur zaferin!
Yüzyıllar ötesinden geliyorum
dipdiri...
Adım;
FİLİSTİN..!
Anayım ben,
Bu toprağa nice fidan vermişim!

Memeden önce silahı tanıyan
Ve ölümle
saklambaç oynayan
nice bebeden
yiğitlik öğrenmişim!
En yakın tanıdım ben
"özgür vatan" diye düşerken
sen
FİLİSTİN'im..!
Zulüm
Kol gezerken dört bir yanımda,
Eğilmedi başım,
Eğmeyeceğim!
Değer verdiğim ne varsa
-kî hepsi adına-
sözüm sözdür iyi dinleyin;
Kırmadan tutsaklığın zincirlerini
bilin ki ölmeyeceğim..!
İnanmak zorundasınız bana
çünkü ben
FİLİSTİN'im..!

22 Eylül '82
İ.G.

“**D**ünü, Bugünü ve Geleceğiyle Filistin Sorunu” başlıklı özel sayımız, Diyarbakır zindanlarında yatmakta olan İBRAHİM EKİNCİ tarafından kaleme alınmış ve savcılık kanalıyla dergimize ulaştırılmıştır. Yazı elimize geçtiği dönemde Filistin sorunu dünya kamuoyu gündeminin ilk sıralarındaki siyasi sorunların başında geliyordu. Bu bugün de böyle olmasına rağmen, gündem ve kamuoyu Ortadoğu’da Kürt sorunuyla daha çok ilgilenmektedir. Kürt sorununa ilgi önümüzdeki dönemde de sürecektir. Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesi’nin bugünkü durumu, geçmişi, geleceği ve çeşitli sorunlarıyla Orta Doğu’daki olaylar bilimsel bir gözle incelenmektedir özel sayımızda. FKÖ’nün başını çeken Arafat çizgisinin pasifist, yalpalayan ve mücadelenin odağına diplomasiyi yerleştirmiş bir çizgi olması sonucu, Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün geri bir düzeydedir. Eli taşlı generallerin mücadelesi hem pasifist çizgiye ve hem de her türlü emperyalist oyna meydan okurcasına isyan ateşini yakmıştı. FKÖ ise buna sahip lenmek ve önderlik etmekle yükümlü saydı kendini. Üstelik bu mücadelevi de diplomaside koz olarak kullanıp başarı arama peşine düştü. Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesi diplomasiyle zafere ulaşmaz. Ancak ne idüğü belirsiz “Sürgünde Filistin Devleti” kurma girişimlerinin masa başındaki pazarlık unsuru olur. Bunun da sonuçta pasifikasyon ve mücadeleyi hedefinden saptırma anlamına geleceği çok açıktır. Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı masa başlarında alınmaz, dilenmekle de olmaz. Bunu ancak silahlı mücadele sağlayabilir.

Biraz gecikmişse olsa -ki önemlidir- yayınlamak, böylesi ciddi bir araştırmayı kamuoyuna ve okuyucularımıza sunmak sosyalist basın olarak YENİ DEMOKRASİ bunu görev olarak kabul etmektedir. Bunu yerine getirmekle -biraz gecikmişse olsak- okuyucuya Filistin sorunu hakkında bir bakış sunabilmişsek eğer işte o zaman kendimizi mutlu hissedeceğiz. Önümüzdeki Ekim ayı 15. sayımızda da Kürt sorununun bugünkü durumunu ve son gelişmelerini ele alacağız.

Dostlukla... □

YENİ DEMOKRASİ

Umud Yayıncılık ve Basım
San.Ltd.Şti. Adına Sahibi:
Yusuf Uvgun
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Murat Tunç
Yönetim Yeri:
Piyerloti Cad. 33-35/37
34400 Çemberlitaş-İstanbul
Tel: 528 09 33
Ankara Bürosu:
Necatibey Cad. No: 80/12
Maltepe/ANKARA

Dizgi:
Maraton Dizgievi
Baskı:
Yeni Doğuş Veb. Ofset
Dağıtım:
Hürriyet Holding A.Ş.
Hesap No:
Yusuf Uvgun
Akbank Bahçelievler Şubesi
Hesap No: 6720-7/DHN
Yurtdışı Hesap No:
Akbank Bahçelievler Şubesi
Döviz Tevdiat Hesabı No: 6764-5

İlan Koşulları:
Arka Kapak : 400.000 TL.
Kapak İçleri : 300.000 TL.
Tam Sayfa : 240.000 TL.
1/2 Sayfa : 120.000 TL.
1/4 Sayfa : 60.000 TL.
Abone Koşulları:
6 Aylık : 6.000 TL.
1 Yıllık : 12.000 TL.
Yurtdışı Abone Koşulları:
6 Aylık 30 DM-15 \$
1 Yıllık 60 DM-30 \$

Dünü, bugünü ve geleceğiyle

FİLİSTİN SORUNU

Başka ülkelerin bağımsızlık ve kurtuluş hareketlerine ilgisizlik, sadece bundan avantajlarımızı küçümsemek değildir. Bu, bütün dünyadaki bu tip hareketlerin organik birliğinden kendimizi soyutlamak, dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelede tavır birliğini bozmak; ideolojik bakımdan gerçek bir proleter enternasyonalizmi tavrından yoksun olmak, milliyetçiliğe düşmek demektir.

İbrahim EKİNCİ

İsrail işgali altındaki topraklarda, son birkaç aydır çok önemli olaylar oluyor. Bunları izliyoruz. Olaylar, eskiden farklı özellikleriyle bir "yeni"lik taşıyorlar ama kuşkusuz önceki gelişmelerin devamıdır. Bir yanı sıra tarihine ve "durum"da da diğer dünya olaylarına ve en başta da bölge gelişmelerine bağlıdır ve bu yüzden de iki temel bağıntıdan söz etmek, bu iki temel bağıntı üzerinde ele almak doğru olur.

Emperyalistler arası çelişkiler en iyi böyle olaylar içinde görülebilir. Çünkü her biri olayı kendi çıkarları için belli so-

nuçlara zorlarlar. Ya da örneğin emperyalist savaş kısırtıcılığı için istismar ederler. Her olay kendi özel çelişmeleri ile dünya çapındaki çelişmelere bağlanıyor.

Filistin sorunu, çeşitli düzeylerde farklı içerikler taşıyan, birbiriyle değişen oranlarda zıt bir çok görüşün ileri sürüldüğü, oldukça karmaşık, çetrefil bir sorun. Ta MÖ. 2000 yıllarında kazanmış ilk boyutlarını; o günden bu yana da katliamlarla, sürgünlerle sürüp gelmiş.

Tabi "Orta Doğu sorunu" denildiğin-

de daha geniş bir bölge içerilmiş oluyor. Filistin bunun bir parçası. Bu yüzden de onu bölgedeki bütün mücadeleler ve sorunlarla ilişkileri içinde incelemek gerekiyor. Olaylar içiçe geçmiş, birbirlerini hazırlar, etkiler durumda.

Zaten bugün artık hiçbir mücadele kendisiyle sınırlı kalmaz. Hepsi de, yalnız yakın çevrelerine etki yapmakla kalmaz, dünyadaki bütün çelişmelere de kendi çapında etki yaparlar. Olayları bu genel dünya perspektifi içinde incelemeyince doğru sonuçlara ulaşmak mümkün değil. Bütün sınıf mücadelelerinde, savaşlarda, emperyalistler ve gerici sınıflarla, dünya işçilerinin ve ezilen halkların mücadelesinin anlamı vardır. Örneğin bir İran-İrak savaşı, Afganistan, Kamboçya... hepsinde böyledir bu.

Emperyalist güçlerin adım adım bölüştükleri bir dünyada yaşıyoruz. Her yerde kendi çıkarlarına göre bir ağ, bir

yağma teşkilatı oluşturmuşlar. Ekonomileri yarı-sömürgelerin, sömürgelerin ard ve yan sektör ekonomileri ile birlikte bir dünya ekonomisi haline gelmiş. Örneğin bir İsrail'e yöneldiniz mi koskoca bir emperyalist blokun tekerine çomak sokmuş oluyorsunuz, hemen tökezliyor sistem. Orta Doğu bu bakımdan daha özellikli bir bölge. Toprakların altı dev petrol rezervleriyle dolu. Emperyalist ekonomik düzenin çarkı büyük oranda bu enerjiyle döner. Bunun için her bir bir ada büyüklüğündeki dev tankerlerle süzüyorlar toprağı. Bir vücuda benzetirsek eğer, onun kanını soğurur gibi emip duruyorlar, zenginliklerini, hazinelerini yağmalyorlar!..

Şu rakamlara bakalım: 1981 istatistiklerine göre ABD petrol ihtiyacının % 35'ini, İngiltere % 66'sını, Almanya % 25'ini, Fransa % 55'ini, İtalya % 54'ünü bu bölgeden sağlıyor. Bu rakam beş büyük emperyalist petrol ihtiyacının yaklaşık % 50'si eder. Hatta bazı istatistikler bu oranı Avrupa için % 60 olarak veriyorlar.

Başka bir istatistik bütün dünya toplam ticaret hacminin 1/4'ünün yalnızca petrolden meydana geldiğini ve bu petrol ticaretinin 1/3'ünü de ihracatçı olarak S.Arabistan'ın gerçekleştirdiğini belirtiyor.

Petrol vazgeçilmez bir enerji kayna-

ğı... Rezerv kapasiteleri bakımından Orta Doğunun gene en zengin bölge olması, denizlerdeki petrol aramalarının da gene Orta Doğu çevresinin en zengin yatakları olduğunu ortaya çıkarması ve en son olarak da petrol yerini alacak enerji biçimlerinin henüz ciddi biçimde elde edilemediği ve elde edilmesinin de uzun yıllar alacağını belli olması emperyalistler için Orta Doğu'nun gelecekte de nasıl bir önem taşıyacağını ortaya çıkaran en önemli gerçeklerdir.

Ayrıca petrol önemli bir dalaşma aracı. Hatırlardadır. 1960'lardan sonra, karşısında rekabet gücü göstermeye başlayan Avrupa ekonomisini Amerika, petrol sayesinde sarstı! Özellikle doğrudan Alman ve Japon ekonomileri petrole daha fazla bağımlı olmaları sonucu; 2.5 Dolardan, birden 10 dolara fırlayan petrol fiyatları karşısında muazzam bir faturayla karşı karşıya kaldılar. 1970 petrol bunalımı dediğimiz olay yaşandı. Düşünün bir kere petrol kaynaklarının kesilmesi değil, sadece fiyatların yükselmesi idi sözkonusu olan!. Ve Avrupa ekonomisinin toparlanması yılları aldı.

Bütün olgular, bütün rakamlar Orta Doğu petrol davasının aslında dünya çapında bir dava olduğunu doğrular.

Kısacası Orta Doğu Sorunu da dünya ilişkileri içinde anlaşılır bir şey olabiliyor. Tabi "Sorun" deyince herkes

farklı şeyler anlıyor. Örneğin Emperyalist Amerikan blokuna göre aslında sorun yoktur. Filistinliler yok yere terörizm yapıp, suni olarak yaratıyorlar böyle bir şeyi ve gereksiz yere ortalığı karıştırıyorlar. Eğer sorun varsa da bu devrimciliktir, nasırcılıktır vs... Bir de şu Rusya'nın maraza çıkarıp buraya göz dikmesi var. Amerikan propagandasına göre koruyuculuğunu yaptığı "demokrasi ve özgürlüğü" yok etmek istiyor Rusya! Sosyal emperyalistlere göre ise sorun var, hem de çok büyük! Amerika ve ötekiler emperyalistlik yapıp o kadar parayı tek başlarına kapatıyorlar, en azından "adaletli" bir bölüşmeye bile yanaşmıyorlar. Bundan daha büyük sorun ne olsun?! Uzatmayalım, bu yağmacıların davasını biliyoruz.

Bize gelince: İşçi sınıfı ve ezilen halklar olarak Orta Doğu Sorunu dendiğinde biz buradan emperyalizmin ve gerici komprador sınıfların baskıcı diktatörlüklerinin yıkılması; zulüm altındaki halkların birliğe, kurtuluşa ve özgürlüğe kavuşmalarını anlıyoruz. Yani bu ülkelerde halk demokrasisi mücadelelerinin başarıya ulaştırılmaları ve Filistin ulusunun kendi kaderini tayin etmesi.

İşte bizim konumuz da, bölgesel anlamda, bu yerel sorunun günümüzdeki en acil ve en alevli halkası olan Filistin'dir.

1. BÖLÜM

FİLİSTİN TARİHİ:

Filistin'in tarihi ile "Filistin sorunu"-nun tarihi aşağı yukarı aynı. Bu tarihi burada anlatmak bugün için gerekli politikaları geliştirmek bakımından pek o kadar gerekli değil ama; soruna dünya ölçeğinde baktığımızda ulaştığımız yakın önemde anlamlara ulaşmak imkanı verecek bir tarih açısından da yararlı olacağı ayrı bir gerçektir. Bu yüzden erinmeden 4000 yıl öncesine dönerek, işe kısa bir tarih vererek başlamalıyız. Bugünü açıklamamıza yardım edecek bu. Örneğin, milyonlarca Yahudi'yi tarihte benzersiz bir eylem içinde birleştiren olaylar; bugünkü İsrail rejiminin ta Musesal'dan, Yahudilik'ten ve tarihten kaynaklanan pervasız ve saldırgan karakteri; aynı topraklar üzerinde iki ulusun birden vatanlık iddiasında bulunmala-

rının temeli emperyalizmin Orta Doğu'yu, sırf sürekli olarak namerde muhtaç olsun diye parçalaması; İsrail devletinin kuruluşuna varan emperyalist planlar... Hepsi, hepsi bu tarih içindedir. Ayrıca, tarihe başvurmamızı gerektiren başka sebepler de var. Her iki taraftan da, karşı tarafın Filistin topraklarıyla ilişkilerini yadsıyan, tarih bakımından inkarcı görüşler ileri sürülüyor. Bu görüşlerin temelini yoklanması gerekir. Örneğin, Filistin Arapları' veya genel olarak Araplar tarafından böyle inkarcı görüşler ileri sürüldüğünde; (İsrail rejiminin, bütün tarihsel felaketine rağmen, bugün Filistin halkını uğrattığı zulme karşı koymuşta, insan merhametini esirgendiren eşkiyalıklarının, dünya halklarında nefret ve huş uyardığı bir ortamda) bu

görüşler fazla kurcalanmadan destek görebiliyor. Oysa ki gerçeğin hakkını vermeye sıra geldiğinde; İsrail rejiminin cinayetleri karşısında vicdanımız ne kadar isyan ederse etsin, makul olmak ve tarihsel gerçekleri kabul etmek zorundayız. Önyargılardan kaçınmamız gerekir. Böyle hareket edince, bu inkarcılığın, aslında her iki taraf egemenlerinin çıkarlarını yansıttığını görebileceğiz.

Bundan 40 yıl önce 14 Mayıs günü; sonradan bugün bildiğimiz "İşçi partisi"ne dönüşecek olan örgütlenmelerin başındaki David Ben Gurion, İsrail devletinin kuruluş bildirisinde şunları söylüyordu:

"İsrail vatani (Eretz İsrail) Yahudi halkının doğum yeridir. Yahudilerin manevi, dini ve siyasi kimliği burada biçim-

lenmiştir. Devletini burada kurdu ve ulusal ve evrensel önemdeki kültürel değerleri burada yaratarak dünyaya ilahi kitapların kitabını sundu... Vatanından zorla sürülmesinden sonra halk, darımağın yaşamı boyunca onunla (vatanyıla) iman bağıni korudu ve dua etmekte, ona geri dönmeyi umut etmekten ve orada siyasi özgürlüğünü yeniden kurmaktan hiçbir zaman vazgeçmedi."

Bu sözler, önce "Babil Sürgünü" (M.Ö. 6.yy) sonra da Roma'nın fethinden sonraki ikinci ve esas büyük sürgünle, Filistin topraklarından koparılan Yahudi halkının; ikinci emperyalist savaş sırasında, Filistin'de sadece 30-40 bin kişi kadar kalmış Yahudi topluluk üzerine akıl almaz bir yığılma ile, bugünkü 3.5-4 milyonluk İsrail devletini kurma macerasının kısa bir özeti'dir.

1948 yılında kuruldu bu devlet. Fakat FS'nun (Filistin Sorunu'nun) başlangıç tarihi değildir bu. Hatta 48 öncesi, 20. yy'ın başlangıç dolaylarından itibaren Yahudiler'in Filistin'e toplanması ve Filistin Araplarıyla başlayan çatışmalar; bu kez Arap halkının peyderpey sürgüne, terke zorlanması da değildir asıl başlangıç. Daha eskiye gitmek gerekir. Filistin veya bu bağlamda "Yahudi Sorunu" daha önceden -Ancak tabi ki farklı boyutlarda ve farklı bir anlamda - Yahudi halkının vatanından koparılarak, başka uluslar içinde "azınlık" olarak yaşamaya mecbur edilmesi ve bu dağılmış Yahudilerle Filistin'de kalan parça üzerinde milli baskı ve zulüm anlamında, bu halkın topraklarından sürülmesinden ileri gelen, üzerinden binlerce yıl geçmiş bir "tarihi haksızlık" olarak zaten süre gelen bir sorundu.

Bugün durum tersine döndü. 48 öncesi Yahudiler'in "vatanlarına dönme" davası bir anlamda Filistin Araplarının davası oldu. Bu kez, daha yakın bir çevreye -diğer Arap ülkelerine- dağılan, (üstelik yarıya yakın bir bölümü de hâlâ İsrail'de ve işgal altındaki topraklarda yaşayan) halk "dönmeyi" ve "Filistin'de siyasi özgürlüğünü kurmayı umut" ediyor. Ancak, burada çok önemli bir farklılığa işaret etmeliyiz: Bugünkü Filistin'in durumu 48 öncesi sürgün Yahudi halkın durumuyla bütünüyle benzeş değildir. 48 öncesi sorun Yahudi halkı bakımından bir "tarihi haksızlık" boyutlarındaydı. Oysa bugün Filistinli Araplar için sorun "tarihi haksızlık" boyutlarının çok ötesinde, bir "ulusal kurtuluş" sorunu pratik bakımdan çözümlenebilir ve çözümlenmesi de zorunlu olan, kronikleşmemiş, halkın çözümünü mülteci kamplarının laletayn çadırlarında beklediği, sosyal kurtuluşunun anahtarı olan bir ilk aşama durumundadır.

Sorun, bu tersine halini almadan, 70-

80 yıl öncesini tartışıyor olsaydık; o zaman çözüm olarak, Yahudilerin azınlık olarak buldukları ülkelerde uğradıkları milli baskı ve zulme karşı mücadele edilmesi ve o ülke halklarıyla birleşerek, kaderlerini o halkın kaderine tabi kılması ve o ülke halklarının devrimlerine katılmaları gerektiğini söyleyecektik haklı olarak. Siyonist akım dışında hiç kimse kolaylıkla, Güney Amerika'dan Kuzey Amerika'ya, İspanya'dan ta Rusya'ya dağılmış Yahudi azınlıkların tekrar Filistin'e toplanmaları ve oradan Araplar'ın kovularak ya da bir kısmının çekilmesiyle boşaltılarak Yahudi halka vatan tedarikini "çözüm" olarak ileri süremezdi. Çünkü bugünkü sonuçlara baktığımızda, bunun, 70-80 yıl öncesinde o ilk Yahudi girişimleri sırasında zaten başka türlü bir sonuç doğurmayacağı kestirmek için ne kahin olmaya, ne de üstün bir siyasal öngörü kabiliyetine gerek vardı.

Fakat Yahudiler, tarihte teşkil ettikleri bir çok istisna gibi, bu konuya da, işlerini kolaylaştıran dış faktörlere de dayanarak kendi iradeleriyle istisnai bir "çözüm" getirdiler. Benzersiz bir eylemle, binlerce yıllık bir ayrıktan sonra Filistin'de toplanarak; emperyalist savaşın getirdiği çelişkiler ağı içinde kendi siyasal kuruluşlarını oturtabilecekleri boşluklar buldular. Daha başında emperyalistlerle çıkar birliği ve siyasal amaçların çakışma noktalarında eylem birliği ederek; savaş sonrasında yeni siyasal düzenindeki yerleri için Arap halkı kovdular. Bu da içinde yaşadığımız yy.daki Yahudi-Arap eksenli çatışmaları getirdi. Bu savaşlar aslında binlerce yıl öncesindeki çatışmaların, öteki kutbu değışse de, bir kutbunu her zaman Yahudiler'in teşkil ettiği çatışmaların çağdaş yansıması, uzantısıdır. Neler oldu bu binlerce yıl öncesinde?..

"M.Ö. 5 ve 4 yy.larda yazıya geçirildiği sanılan Tevrat her dini kitap gibi yy.lar boyunca oluşan kolektif anlamların, farklı dönemlere ait olgu ve kurumların tabaklanmış bir deposudur." (H.B) Buradaki öykünün Milad'a yakın bölümleri, çağdaş tarih kaynaklarıyla sinanabilecek durumdadır. Ancak başlangıç dönemlerini belgelerle desteklemek bu kez öyle kolay değildir.

M.Ö. 2000 yılı başlarında, ufak topluluklar halindeki göçebe kavimlerin, kısa aralıklarla yerleşip, tekrar göçmeleri şeklinde sürekli hareketi içinde; belli bir kavmin seyrini, ya da belli bir toprak parçasının en önce kimler tarafından yurt tutulduğunu belirlemek oldukça zor, hatta kimi zaman imkansızdır. Ancak bu bir diğerini tamamen toprak-sızlığa, dağılmaya mahkum etmek isteyen her iki ulus egemenlerinin tarihe ba-

kış açısından büyük bir öneme sahipse de bizim için böyle bir önemi yoktur. Gerek Yahudiler'in bu topraklarla tarihsel ilişkilerini yadsıyan Arap; gerekse bu toprakların "İsrail kavmine adanmış kutsal topraklar" olduğu savıyla, bu kez Araplar'ın bu topraklarla ilişkilerini yadsıyan, onları "istilacı" sayan Yahudi egemenleri; kendilerini doğrulamak için sırf bu anlamda "öncelik-sonralık" tartışması yapabilirler, tarihi çarpıtabilirler. Ama bizim bakış açımız böyle değildir. Biz, bu toprakların gerçekte hangi ulusa ait olduğunu tespit etmek, sonra da ötekinin buna göre haksız olduğunu belirlemek, hatta bunu son sonuçlarına götürerek, madem ki böyle çekip gitmesi gerektiğini ve toprağı asıl, en önce yerleşmek gelen sahibine terketmesini istemek gibi saçma bir tutum izleyemeyiz. Biz, tam aksine, her iki ulusun da bu topraklar üzerinde; biçimini kendilerinin tayin edeceği siyasal yapılar içinde yanyana yaşamalarının, bugünkü fiili durumun artık geri dönülemeyecek bir zorunluluğu olduğu kadar; tarih bakımından da zorunluluğunu göstermek için bakıyoruz. Bu, peşin bir kalıp değil, aksine, vardığımız bir sonuçtur. Çünkü görüyoruz ki, ne Filistinli Araplar, ne de Yahudiler, dünyanın başka bir yerindeki yurtlarından vazgeçerek 20. yy.da meskun olmayan veya sahiplenilmemiş neredeyse bir karış toprağın bulunmadığı bir sırada vatan değiştirmeye karar vermiş değiller. Her iki ulusta il' çağların uygarlık günlerinde burala... belirdiler. Filistin'de sürgit sadece bir kavmin değil; dünyanın bütün öteki uygarlık toprakları gibi birbirini izleyen farklı kavimlerin siyasal kuruluşlarının toprağı oldu. Bunların içinde Yahudiler'in de vardı, Araplar'ın da... Ve bugün belki de hiçbir toprak parçası tarihin karanlıklarına örtülmemiş, bugün kiminin adlarını bile bilmediğimiz ilk yerleşenlerinin veya ayak basanlarının torunları elinde değildir. İşte bu gerçek yurt ve toprak sorunlarında, tarihe dayalı tartışmalara ihtiyat ve sakıncalar getirir. Bugün için önemli olan gerile dönülemez fiili durumlarıdır. Çözümü bunun üzerine kurulmadıkça ya ütöpik kalır, ya da yeni sorunların kaynağı olur.

Tarihe bakalım: KENAN'ın (bugünkü adıyla Filistin'in) adı Tufan öyküsünde geçen Nuh'un torunu Kenan'dan inen kabilelerin, Doğu Akdeniz kıyılarında yerleşmelerinden gelir. Bu kabileler "Kenaniler" diye anılırlar. Tekvin'de, bölgenin o zamanki sınırlarıyla birlikte ("...Sayda'dan Gerare'ye giderken Gazze'ye kadar Sodome ve Gomora'ya ve Adma'ya ve Tsebsin'e giderken Lasa'ya kadar...") bu yerleşme ve kabilenin bölgeye yayılması da verilmektedir.

Sam'in soyundan ve ondan "on kuşak sonra" peydahlanan Hz. İbrahim (ya da Abram) ve kabilesi (İbraniler-İbrahimi-ler) ise M.Ö. 2000 yılları dolayında Kıldani (ya da Babil) toprakları üzerinde görüyorlar. "Kutsal kitap geleneği, İbrahim'in geçmişi Mezopotamya ve Suriye çöllерinin kıyılarında göçebe yaşamına bağlamak üzere (belki M.Ö. 1900) Sümer'in Ur kentinden ayrılan İbrahim'e dayanır." İbrahim'in buradan Filistin'e gitmek üzere Kuzey Mezopotamya'ya doğru kabilesiyle birlikte Kenan ilkesine gelene dek "Arap çölünün kuzey kıyıları bir yay biçiminde çevreleyen verimli hilal içinde enine boyuna her yöne göçmüş olduğu sanılır." Tarih kaynaklarına göre bu sırada Filistin'de "Kenaniler", yani Amoriler, Gilgaşiler, Hiviler, Yehusiler ve belki başka daha adını bilmediğimiz kabileler vardı. "Dilleri Sami-Hurrit karışımı bir şeydi." Bu bereketli bölge 3000 yıllarından beri Mısırlıların iştahını kabartıp durmuştu. Öyle ki 18. Hanedanın Firavunları burayı ele geçirip "Fenike" adını vermişlerdi. (M.Ö. 3000-2000 arası)

2000 yılı başlarında İbrahim ve kabilesi Harran'dan güneye, Kenani hedefine yürüdüklerinde yukarıda adlarını saydığımız kabileler burada, Mısır, Hitit ve Mezopotamya'dan daha az yarar; köleci Mısır ve Hitit krallıkları arasında bir tampon coğrafyası içinde küçük siyasal kuruluşlar olarak kümelenmiş, Komün tarzının özelliklerinden tamamen sıyrılmış, öte yandan genellikle kabile dışından köleleştirmeleri de içeren ekonomiler vardı.

Tevrat'ta verilen göç seyrine göre Hz. İbrahim bu ilk gelişinde Filistin'de fazla kalmaz. Kıtık olur ve verimli Nil tarımına sığınmak üzere kabilesiyle Mısır'a geçer. (Bazı kaynaklara göre ise İbrahim ve kabilesi "kovulur") Belki kıtlık felaketinin artık savuşmuş olmasından, belki de Filistin'i yurt tutmak amacıyla üzerine koşulların elverişli olmasından, tekrar Filistin'e gitmek üzere kısa bir süre sonra oradan ayrılarak önce Beytel'e, oradan da Filistin'e gelir. Bu kez iki kuşak boyu (Ishak-Yakup) başka topraklara göçmezler. Ta ki çöl ikliminin ve kavruk toprağın sık sık getirdiği ve Mısır'a ikinci bir göç sebebi olacak kıtlık çatana dek. Bu göç sırasında siyasal otorite İbrahim'in torunu Yakup'ta (veya İsrail'de)'dir. 12 İsrail kabilesinin soy atası sayılan 12 oğul sahibi Yakub'un Mısır'a göçü M.Ö. 1200 yıllarında geri dönüşe kadar sürer. Nihayet bu tarihte dini otoriteyle de ege-men konumunu sağlamlaştıracak olan Musa ve kardeşi Harun, Firavun'un zulmettiği köle halkını binbir güçle Mısır'dan çıkarttıktan sonra (abartılı bir ra-

kamla 40 yıl sürdüğü belirtilen bir) yolculuğa koyulur: Hedef gene Filistin'dir.

Görülüyor ki Yahudi halkın Filistin'i yurt tutma mücadelesi çok eskilere dayar.maktadır. Ta ilk göç olayına. Tekvin'de şöyle yazar: "Ve Rab, Abram'a dedi, memleketinden ve akrabalarının yanından ve babanın evinden, sana gönderdiğim memleket git ve seni büyük millet kılacağım." Burada Rab'ın Abram'a gösterdiği memleket Filistin'dir ki, gene yıllar önce İbraniler'in soy atası "Sam'a kul olsun" diye lanetlenmiştir.

Tevrat'ın hemen her sayfasında bu toprak davası, Filistinliler'in aşağılanıp, onların ancak İbraniler'in kulu olmaya lanetli ve yazgılı olduklarının hikayesi ve çekilmesi vardır.

Bu tarafa, Milad'a doğru geliriz: Mısır göçüne önderlik eden Musa, halkına seslenip, Rab'ın Horeb'de kendisine göründüğünü söyler. Öyküye göre Rab ona şöyle seslenmiştir: "Ve Rab dedi, Mısır'da olan kavmin sıkıntısını gördüm ve angarya memurlarının yüzünden onların feryadını işittim. Çünkü onların acılarını bilirim; ve onları Mısır'lıların elinden kurtarmak için ve onları iyi ve geniş bir diyara, Kenanlı ve Hitit ve Amori ve Perizzi ve Hivi ve Yehusiler'in yerine çıkarmak için indim."

Bütün bunlar, bu toprak mücadelesinin gerçek maddi koşullarını anlamamız bakımından verdikleri ipuçlarından öte fazla bir anlam taşımıyorlar ama, bugünkü çatışmanın ve düşmanlığın ne kadar eskilere dayandığı ve tarihi olduğunu, özellikle de Yahudiler'in bu toprakları yurt tutma mücadelesinde kararlılık ve iradelerini besleyen dini-ideolojik bir karakter kazandırıp, mücadeleyi bir "kutsal savaş"a dönüştürdüğünü göstermektedir. Bugün de bu anlamı vardır. Hâlâ Filistin "Rab'ın Yahudiler'e adadığı kutsal toprak"tır. Siyonist siyasanın istismar ettiği en büyük dini tema budur.

Asıl sebepten muhtemelen, İsrail oğullarının göçebe hayvancılık ekonomisinden, yerleşik tarım ekonomisine geçmeleridir. Olaylar böyle bir yargıyı doğrular yöndedir. Önce Harran'a, oradan Filistin'e, Filistin'den Mısır'a, sonra tekrar Filistin'e, bir süre sonra tekrar Mısır'a ve üçüncü kez oradan Filistin'e göç! Bu seyr, M.Ö. 1200 yıllarında, eskisinden daha kararlı bir biçimde Filistin kaplarına dayanarak oradaki kavimleri sürme ve yurt tutma eylemine atılan İsrail halkının; konakladıkları yerlerde uzun yıllar kalmakla birlikte, Mısır'a ikinci göç olayına kadar, esas olarak göçebe-hayvancılık ekonomisi içinde olduklarını gösterir. Tevrat kalabalık hayvan sürüleriyle birlikte yapılan göçleri

tefrika eden sayfalarla doludur. Ancak öte yandan bir de "Yurt tutma" davasının güdüldüğünü göz önüne almalıyız. Bu hiç de yayla ve otlak edinmeye benzememektedir. Halkta tarım kültürü vardır. Tarım, Mezopotamya'da bilinmekte, oradan da güneye, özellikle Mısır'a yayılabildiği binlerce yıl olmaktadır. Ayrıca kıtlık sırasındaki göçler ekonomide tarımın artık önemli bir sektör durumuna geldiğini doğrular.

Mısır'dan kaçış siyasal sebeplere dayanır. Kabileler de çoğalmış, nüfus artmıştır. Bu kalabalık nüfusu göçebe-hayvancılık ve kısıtlı bir tarımla beslemek zordur. Mısır'dan göç Firavun'un zulmünden kurtuluşur. Ama halkı büyük ekonomik sıkıntılar beklemektedir. Tarım yapmak için verimli toprakları yurt tutmak gerekir. Diğer yandan Filistin'deki verimli topraklarda eski kabilelerin yayılma alanıdır. Bu durumda Filistin'i yurt tutmak için savaşmaktan başka çare yoktur.

Bu koşullar altında kaçışı örgütleyen Musa Filistin'de ısrarlıdır. Söylediğine göre Filistin'de "Süt ve bal" akmaktadır. Yoksulluk ve sefalet içindeki halkın istediği de zaten "süt ve bal akan" bir yerdir. Musa Filistin'i bilinçli seçmiştir. Çünkü bu topraklara atoları iki kez yerleşmiş, böylece bu topraklarla "vatan" ilişkisini besleyen tarihsel bağıntılar-anılar yaratmışlardır. Fakat asıl olan, bu toprakların Doğu Akdeniz kıyıları'nı kapsaması ve bol yağış alan kıyı ovalarıyla, diğer iç bölgelerle karşılaştırıldığında verimli topraklarıdır. Ayrıca Yunan-Mısır deniz ticaret yolları üzerinde avantajlı bir liman ve ticaret merkezi olmaya elverişli konumu vardır. Biraz doğuya, Güneye gidildiğinde başlayan çöl çalılığı karşısında, buralar elbet süt ve bal akan yerlerdir. Musa'da toprakların bu özelliğini sık sık vurgular. Uzun ve çetin yolları aşmak zorunda olan halkına sonunda bolluğa ve zenginliğe kavuşacağına vaadetmeyi gerekli görür. Musa burada umut dağıtan bir önderdir. Makyavel'in "Üstad" kabul ettiği Musa çölün zorlukları içinde Filistin'e gitmekten sık sık yüreği soğuyan, bozgunculuk eden halkı acımasız yöntemlerle iteler. Tehdit eder, öldürür, kandırır, yalan söyler...

Göç, Filistin'e çıkan yolları aşmakla bitecek bir "uzun yolculuk"tan ibaret değildir. Ulaştıktan sonra Filistin'deki yerleşik halkları sökülüp etmak, itmek gerekecektir. Bu ise kanlı savaşlar demektir. Bu da halkı isteksizlendiren umut kırıcı bir durumdur. Musa bir önder olarak gene ileri atılır ve Filistin'i ele geçirmenin bir kutsal savaş olduğunu vurgular. Böylece göç temel maddi iticileriyle birlikte, manevi iticilerle kazanacak

(Sonradan haçlı seferlerinde de başka bir örneğini göreceğimiz) "kutsal yerleri kurtarma savaşı"na dönüşecektir. Bunun için Filistin'in Nuh'a, Hz. İbrahim'e çıkan öyküleri hazırdır. Onlar da değildir ki Filistin'in yerleşik halkları, İsrail oğullarına kul olmaya yazgılıdır. Genel onlarda, bu topraklar Yahudiler'e "adlanmış topraklar" değil midir?.. "Tanrı'nın konutu" Kenan'da değil midir? Fakat Musa bununla da yetinmez. Halkının iman gücünü berkitmek ve morallerini yükseltmek için yolda bir çok kez tanrı ile görüşür(!) Amacı kendi emirlerinin, tanrısal buyruklar halinde sunulmasıyla itaat sağlamaktır. Bu yolun işe yaradığını görünce, her defasında halkına kendisini izlemesini söylemeden önce tanrıya uğramayı ihmal etmez. Tanrı ise her seferinde onun aracılığıyla kavme ne edip edip Filistin'e gitmesini ve orayı yurt tutmasını; yoksa kavmin üzerine vebayı ve afetleri, keskin ağızlı kılıcı göndereceği tehdidini savurur... Musa yöntemlerini acımasızdır. Kardeşi Harun'un çocukları da içinde olmak üzere katliamlar yapar. Çünkü göç zorluklarını ve felaketini eski inançların terk edilmesine yoran halk bu umutsuzluk ortamı içinde zaman zaman Yehova'ya sırt çevirir. Musa böyle zamanlarda tereddüt etmez, saldırır... Tanrısal buyruğun arkasında acımasız zor gelir.

"Yehova... Kendini yakınlarına, kendi kavmine hasreden ve sadece zulümle, kıyıcılıkla yönetmek zorunda olan tanrı idi. Yahudi peygamberleri, kendi tanrılarının gücünü, ancak o gücü despotik zorba güç olarak anlamakla kabul ettirebiliyorlardı. Onlara göre insan bir hiçtir, tanrı herşeydir. Din, ırk konularındaki müsamahasız bağnazlık İsrail'in ayırd edici niteliklerinin en çarpıcı bir özelliğiydi. Dört bir yandan tehlike altında bulunan ve dış savaşıardan çok iç ayrılıkların tehdidi altında olan Yahudiler'in, sadece Yahudi kabilelerini azar azar birleştiren din heyecanı ile ayakta duruyorlardı. Yehova'nın, dünyanın biricik yaratıcısı olduğunu ve bütün insanların işlerini İsrail yararına (dikkat çekelim, "bütün insanların işlerini İsrail yararına") yürüttüğünü iddia ediyor... Tanrının Konutunun Kenan Manastırında bulunduğunu ve kendilerinin... Rab'-bin kavmi olduklarını savunuyorlardı." (A.R.)

İdeoloji, felsefe, din, söylence... her şey Filistin'i yurt tutma amacı etrafında yoğunlaşıyor, ortak ana tema olarak boyuna onu işliyordu. (Burada ırkçı, bağnaz Yahudi milliyetçiliğinin-Siyonizmin-kültür köklerini bulduğumuz gibi; Ortaçağ ve sonradan emperyalist zulüm altında Filistin'e dönerek kurtuluş

arayan Yahudi halkın 20. yy.daki büyük göçünün, Filistin'den ilk büyük ayrılıştan yüzyıllar sonra, o zamanda Fırvun'un zulmünden Filistin'e dönerek kurtuluş arayan Yahudi halkın bu birinci dönüşünün bir tekrarı, ikinci göç için bir tarihsel örnek olduğunu görüyoruz. Halk zulümden kaçmış, sonradan Juda ve İsrail devletlerini kurarak çağı ölçülerinde en mutlu ve özgür dönemini yaşamıştı.) İdeolojinin kıyıcı, bağnaz özellikleri, Yahudi halkı kararlı ve katı davranmaya iten; kendi yararına olduktan sonra hak-meşruluk gözetmeyen; el koymayı, yakmayı-yıkmayı göze aldırın felaketli yaşamının maddi zorluklarından gelen kültürel ifadelerdir. Mısır göçü, önüne çıkamı ezmek, savurmak kararıyla ilerler. Yollarda sürekli yerleşik kabile krallıklarıyla çatışmak zorunda kalırlar. Tarih kaynakları bu çatışmaları vermektedir. Örneğin S.Tanilli şöyle yazıyor:

"İşte bu sıralarda Jurdan'ın (Ürdün) ötesinden, İsrail adı altında toplanmış, İbrani kabileler sızmaya başladı. Kimi zaman önelerine çıkan yerlileri öldürüyor ya da köle haline getiriyor, kimi zamanda bu topraklara Kenani'lerle yanyana yerleşiyorlardı. Bu göç hareketinden sonra İsrail kabileleri özellikle Filistin'in güneyinde yarı çöl bölgede yerleşmiş olan Jurdan kabileleriyle komşuları bir zaman için klan rejiminde yaşadılar. Daha sonraları bu göçebe yaşamı terkedit tarım yaşamına geçtiler."

İsrail oğulları bu gelişlerinde Filistin'e artık temelli yerleşmişlerdir. Bu ise belli bir toprak sistemi uygulamayı gerektirir. Başlangıçta komün özellikleriyle özel mülkiyet içiçe görülür. Toprakta Jübile (yubil) sistemi uyguladılar. Ellişer yıl araya "periyyod yeniden dağıtım şeklinde", "daimi olmayan bir mülkiyet biçimi" geliştirirler.(H.B.)

Ama, topraklar üzerindeki mücadele bitmemiştir: "12 ve 11. yy.da bölgeye Transürdün'ün göçebe Semitleri, batıdan da deniz halklarından biri Filistenler geldiler." Artık yerleşmiş ve topraklarında direnen Yahudi halkı Transürdün'den gelen dalgayı durdururlar ama "Filisten kavimlerini durduramadılar. Kenan Filistenler'in eline geçince... Dindar ve sert bir savaşçı olan Saul, ayaklanmayı teşkilatlandırdı. Onun ceterleri ülkeyi yavaş yavaş Filistenler'den kurtardı... Filistenler'in saldırgan bir geri dönüşünden sonra ülke yeniden kargaşalık içinde kaldı." Bundan sonra hem dini, hem de siyasi önder olarak Davut kabileleri örgütleyerek Filistenler'in kovulmasını sağladı. "Kutsal topraklara yeniden girdi ve Kudüs'ü kurtardı." İşte bu tarihten sonra sürülecek, kıyılacak, yıkılacak ancak, Yahudi halk bu topraklarda devamlı varolacaktır.

İsrail'de Arap Golyat'a karşı zafer kazanan Davut'tan (M.Ö. 1000-961) sonra oğlu Süleyman (M.Ö. 961-922) kral oldu. Siyasi birlik sağlanmış görünüyordu. Ancak kısa bir süre sonra zaafa uğradı. Ve kabileler iki ana grupta toplanarak, iki ayrı kabile krallığı yarattılar. (M.Ö. 935) Kuzeyde merkezi Samiriyye olan İsrail Krallığı, güneyde merkezi Kudüs olan Juda Krallığı. Fakat bunlar da fazla uzun ömürlü olmadılar. Kuzey doğudan Asur istilası yayılır ve ilkönce İsrail krallığı (M.Ö. 721'de) yıkılır. Juda krallığı ise bağımlı varlığını daha bir zaman sürdürmektedir ancak, o da çok geçmeden güneyden zorlanır. Mısır Firavunu Nekhao'nun orduları istila eder ve vergi yükler. Juda krallığı da aslında, artık kör-topal hale gelmiştir. Fakat ne bu şekilde, ne de kendini toparlamaya zaman bulacaktır. Çünkü az sonra Asur siyasal kuruluşunu yıkan muzaffer 3.Babil'in güçleri saldıracaktır ona. (M.Ö. 587) Ünlü Babil sürgünü bu dönemde başlar. Halkın direnişini kırmak için siyasal ve dini önderler Babil'e sürülür. Halk olduğu yerde bırakılır. Ve topraklarını işlemesine izin verilir. Babil'in haracı da zaten ancak bu şekilde tahsil edilebilir. Çünkü "zafer kazananlar, İsrail halkının tehesine hakim bir kast olarak yerleşirler."

Orta Doğu topraklarının birbirlerini yıkan büyük köleci imparatorlukların elinde, peşpeşe el değiştirmesi dönemi başlamıştır artık. Kuzeyden Pers ilerlemesi, Babil üstünden Filistin'e kadar uzanır. Pers Filistin'in kaderine yaklaşık 200 yıl egemen olur, daha fazla değil. Çünkü batıdan İskender akıllalmaz bir hızla, on yıl içinde Makedonya'dan Hindistan'a kadar (M.Ö. 336-326) ulaşır. Bu yayılma ve işgalin ötekilerden farkı ilk defa çok sistemli ve planlı olarak kültürel dönüştürmeyi de ihtiva etmesidir. İlk çağın ve büyük Yunan kültürü bu seferlerle doğuya taşınmış, doğu halkları kültürel bakımdan Yunanlaştırılmak istenmiştir. (Helenizm).

Fakat Makedonya'nın Orta Doğu egemenliği, İskender'in ölümüyle sarsılacak, bir süre sonra da köleci Roma'nın istilasıyla bitecektir. Büyük, kudretli Roma, Filistin'e 4-5. yy. a kadar egemen olacak ve İsrail tarihini derinden etkileyerek tam iki bin yıl boyunca yankılanan asıl büyük sürgünü gerçekleştirecektir. M.İlin ve Segal ortak kitaplarında olayı şöyle anlatırlar:

"Roma Lejyonları nereye gidiyordu böyle? Büyük İskender'in yolunu izleyerek Hindistan'ı almak, Pontus ve Kafkaslar'ı çevirerek İskitler ülkesine dalmak ve Cermenler'in topraklarından geçerek yurtlarına dönme'le Roma İmp.nun sınırlarını çemberlemek istiyor-

lardı... Hindistan yolu üzerinde Roma-
lılar'ın karısına küçük bir engel çıktı!.
Yahudiye!.. Yani Yahudiler ülkesi. Bu
ülke alınmaya alınmıştı ama baş eğme-
di... Yalnız zengin ve soylu kimseler Ro-
ma'yla aralarını bozmak istememişlerdi.
Yahudi hükümdarı Ağripa, kendisine
sadık kalan küçük müfrezesi ile Roma-
lılar'ın yardımına koştu... Yahudiye ile
savaşta Roma, olanca gücünü seferber
etmişti. Çünkü Yahudiler galip gelirse,
öbür halkların da ayaklanacaklarını bi-
liyordu... Kudüs'te açlık başladı. Ölü-
leri gömecek yer kalmadı. Kudüs teslim
olmadı. Ancak alevler içinde yanan tap-
ınak, üstün düşman silahı karşısında
düstü... Aradan yirmi-otuz yıl geçince
Yahudiler ülkesi yine ayaklandı. Önder-
leri "yıldızın oğlu" anlamına gelen Bar
Kohba'ydı. Bir tarihçi şöyle yazmıştı;
"Zavallı halk, kendi topraklarından ko-
vulan bu halk yurdundan ayrılmamak
için onun derinliklerine gömülmeğe isti-
yor gibiydi."

Ülke çöle çevrildi. Bir çok şehirde bü-
tün erkekler savaşlarda ölmüş, kadın ve
çocuklar kılıçtan geçirilmişti. Sağ kalan-
lar atlardan ucuza satılmışlardı... Top-
rak altında gizleniyorlardı. Bunlar açlık-
tan ölmeyi yeğliyorlardı... Evlerinden
halklarından kovulan insanlar çölü aşar-
ak yabancı ülkelere gidiyorlardı."

"Masada Olayı" bu sırada yaşandı.
Kuşatılmış halk esir olarak sürülmeğe ye-
rine ölümü seçti. Erkekler, önce karıla-
rını ve çocuklarını öldürdükten sonra kılı-
çlarını birbirine sapladılar. Romalılar
kaleye girdiklerinde canlı bir tek kişi bu-
lanmadılar.

M.S.66.da ayaklanmaya tepki gös-
teren Roma'nın önce Vesposianus, son-
ra (Bu ayaklanma için özel olarak getir-
tilen ünlü istilacı komutan) Titus komu-
tasındaki orduları, Filistin'i Roma'nın
bir eyaleti haline getirmiştir. Fakat bu
ayaklanmanın en ağır sonucu Kudüs'ün
alanması, yıkılması, halkının sürülmesi
ve böylece Yahudi halkının siyasal bü-
tünlüğünün yok edilmesidir."

Günümüzün İsrail devleti, dağıldık-
ları ülkelerde perperişan, gene birbirini
izleyen sürgün ve baskılara uğratılan Ya-
hudi halkını; acıları içinde mayalanıp,
gittikçe derinleşen dönüş-Aliyah-özlem
ve ideolojisinin maddi bir sonucu ola-
rak, işte bu iki bin yıl önceki sürgünün
ortadan kaldırdığı "siyasi birlik" soru-
nuna bir "çözüm" olarak geldi. Yalnız
onları Romalılar sürmüştü, felaketin soru-
nurlusu Roma'ydı, ama Yahudiler fa-
turaları Araplara çıkardılar o başka.)

Milattan sonra Filistin'de Hıristiyan-
lık doğdu. Aslında bu yeni din Musevi-
liğe tamamen karşıt bir din değildi, ak-
sine onun bir devamı olarak ortaya çı-
ktı. İsa Tevrat'ın bitiminde geleceği be-

lirtilen İly'a'nın Hz. Yahya olduğunu ve
kendisinin (Mesih'in) gelişini haber ver-
mek üzere önceden gönderildiğini söy-
ler. Sonra da ilk elde "on emir"i göz-
den geçirir ve bazı değişiklikler önerir.
Tabii ki doğuşunun, o zaman sömürge-
ci zulüm altında çok büyük acılar yaşa-
yan halkın iniltileri, sefaleti, daha doğ-
rusu onu ortaya çıkaran koşullar konu-
muz değil. Ancak şurasını belirtelim ki,
halk onu izlemeye başladı ve bu da Fi-
listin'i büyük bir Din-kültür çatışması
içinde bıraktı. Sonuçta Hıristiyanlık
kaybetti!.. Yahudiler'in ve sömürgeci
Roma'nın ortak güçlerince ezilip, Avru-
pa'da hayat hakkı aramak üzere orta-
lıktan çekildi.

Bu sırada Köleciler Roma çürümüş, köle
ayaklanmaları ile çalkalanıyordu. Bir de
kuzeyden Cermen halkları (Got'lar) gel-
ip çullanınca tarihinin sonuna geldi. Bu
çalkantılı dönem içinde Roma ikiye böl-
lününce (375) Filistin'e Doğu Roma (Bi-
zans) egemen oldu. Bu dönem için de bir
ara, kuzeyden taa Mısır'a kadar, Filis-
tin'de içinde olmak üzere bütün Bizans
sömürgelerini işgal eden Sasaniler, ön-
ce bir yayılmayı başardılarsa da tutuna-
madılar ve Bizans karşı saldırısıyla püs-
kürtüldüler. (626) Böylece Filistin'de Bi-
zans egemenliği İslam-Arap yayılması-
na kadar sürdü.

Bu tarihlerde Filistin ve çevresindeki
Arap topraklarında yepyeni bir kültür,
bir sentez dini olarak İslamiyet'i üç kı-
taya taşıyacak olan Arap kabilelerinin
ekonomik ve kültürel sınırları başlamış-
tır. Yoğun bir ticaret ortamı içinde, ge-
niş bir tüccar sınırı kanalıyla birikime
katılan dış kültürel akış birkaç yy. sü-
rer ve 7. yy başlarında İslamiyet belirir.
Büyük, yeni ve canlı bir kültür, güçlü
ekonomi; İslamiyetin hemen arkasından
başlayacak olan Arap istila hareketinin
potansiyelini oluşturan iki ana faktör-
dür.

Filistin, Halife Ömer önderliğinde
Arabistan merkezli yayılmanın içinde iş-
te bu sırada kaldı. (637) Filistin'de Arap
egemenliği yy.lar sonra kısa sürecek bir
Selçuklu istilasıyla kesildi. Bu sırada Av-
rupa feodalitesi, derin bir bunalım içinde
sarsılıyordu. Feodalite çıkış yolu olarak
yöneldiği "doğunun efsanevi zengin-
likleri"nin yağmalanması ve istila hare-
ketinin adı "Kutsal toprakları kurtar-
mak" oldu. Papaz Piyer Lermit Eşek
üstünde koca Avrupa'yı dolaşarak Hı-
ristiyanları Cihad'a çağırdı. 11 yy.da Hı-
ristiyan kralıklarının birleşik güçleri ist-
tilayı başlattılar. 1099'da Filistin -
Kudüs'te bir Hıristiyan krallığı kuruldu.
Böylece bu topraklar bir kez daha el de-
ğiştirmiş oldu. Ama bu krallığı ömrü de
uzun olmadı. Aradan bir yy. geçmeden
Memlük hesabına, ünlü Kürt komutan

Selahattin Eyyubi, Haçlıların da hayranlık
ve saygılarını kazanan büyük bir asker
yetenekle bu Hıristiyan krallığı yıktı.
Fakat haçlı istilasının kalıntıları yak-
laşık 3 yy. ufak prenslikler halinde Fi-
listin'i yağmalamayı sürdürdüler. Son
Latin kalesi ancak 1281'de düştü. Bun-
dan sonra 1.5 yy kadar Mısır-Memlük
sultanlığının siyasal tabisi olarak kalan
Filistin 16. yy başlarında Osmanlı istila-
sına uğradı bu kez. Osmanlı egemenliği
5 yy sürdü. Filistin Osmanlılar'ın
"Şam Vilayeti" içindeydi. Ki bu vilayet
Filistin'den başka Ürdün ve Suriye'yi de
kapsıyordu. Filistin'in tarihi 20. yy.ın
başlarına gelinceye kadar genel olarak
böyledir diyebiliriz.

Yalnız buradan, teKrar 19. yy başla-
rına dönerek siyasal Siyonizmin şekillen-
mesi ve 1948 İsrail devletinin kurulma-
sına varan yakın tarihe geçmeden önce,
Yahudi halkın sürgün hayatının nasıl
acılarla dolu olduğunu görmemiz için
şunları görelim:

Filistin'de Roma sürgününden sonra
Yahudi halkın önemli bir bölümü dağıl-
dıktan sonra istila hareketleri birbirini
izlerken sürgündeki halkın durumu neydi?

"Kimi yerde Yahudilik 'yasadışı' sayıldı
ve kırım yapıldı. Haçlılar ise sefer
yollarında Yahudiler'i din ve tanrı adına
katlettiler... Çoğu ülkeler Yahudiler'e
taşınmaz mal edinme hakkı tanımıyor-
du. Orta çağda loncalara kabul edilmi-
yorlardı. Yahudiler, Hıristiyanlıkta yasak
olan ve "aşâğılık" bir meslek sayılan
tefeciliğe yöneldiler... Hıristiyanlık
hesabına çalıştırmayı, hatta Yahudiler-
le birarada yaşamayı yasaklıyordu... Bu
ırkçılık 1215 yılında doruğuna vardı ve
4. Latron konsili belirli bir işaret taşı-
ma zorunluluğu koyarak, Yahudiler'i
ayrı bir tür sayma kararını verdi. İngil-
tere'de bu belirti... bir çeşit rozetti.
Fransa ve Almanya'da sarı renkte bir
"O" harfiydi... "İngiltere'de 1.Edward,
Fransa'da 4. Philippe Yahudileri sınır dışı
etti... (içinde) Hıristiyan barsağı da bu-
lunan bir karışımla suları zehirleyerek
korkunç vebayı yaymakla suçlandılar.
Bu suçlama sonucu ayrı ayrı yerlerdeki
iki yüzden fazla Yahudi topluluğu son
ferdine kadar yok edildi." İspanya'da-
ki Arap egemenliği sırasında, Endülüs'te
en iyi dönemlerini yaşadılar. Ne var ki
bu da sonradan "1492'de K.Kolomb'u
yeni kıtalar keşfetmeye yolladıkları y
Ferdinand'la İsaabel'e Yahudiler'i İspa-
ya'dan kovdu". Prusya'da "Büyük
hayvanlar" gibi Yahudiler'in de-
re girmeleri ayak bastı parasını
gerektiriyordu. İtalya'da
elde bulundurmamak "yasak"
ludurmak anlamına gelen
lentilerinde "Kaz gibi

yarı çıplak Corsa'da koşturuluyordu." Tecrit edildikleri mahallelerde ("Getto Nuovo"lar da) yaşıyorlar ve "gençler evlenmek için birinin ölüp yerini boş bırakmasını beklemek zorundaydılar."

"Kazaklar Polonyalılar'a karşı ayaklandıklarında, Yahudiler başlıca kurbanları oldu. O güne kadar Yahudi kıyımı tarihinde örneği bulunmayan bir vahşet ve incelikle on yıldan kısa bir sürede yüzbinden fazla Yahudi'yi yokettiler."

"Çarlar İmparatorluk sınırlarını Polonya içlerinden batıya doğru ilerletirken, Ortaçağdaki andıran yeni bir vahşet dönemi yeryüzündeki Yahudi nüfusunun aşağı yukarı yarısının üzerine çöktü. Çarlar Yahudiler'i sürüp, tarihin en büyük Getto'su olan batı sınırındaki yerleşme bölgesine kapadılar. Gençler 12 yaşına gelince askere yazılmak ve 25 yıl süreyle orduda hizmet zorundaydılar... Yahudi kadınları büyük üniversite şehirlerinde, ancak orospuların sarı işaretiyle dolaşmak hakkına sahiptiler. 1881'de Çar 2. Aleksandr'ın ölümünden sonra halk yığınları resmen Yahudileri öldürmeye kıskırtıldılar. Kısa süre sonra koca Rus topraklarında şehirden şehire çınlayarak yığıl ve ölüm anlamına gelen yepyeni bir sözcük, POGROM sözcüğü doğacaktı."

Frank kralı Dagobert, Yahudiler'i topluca Hıristiyanlaştırmaya çalıştı. Fakat "Doğu ülkelerinin bu lanetli halkı bağına bir bağlılıkla dinine sarılıp geleneklerine büyük bir ateşle uyarak, kendi içine kapanacak ve yokolmadan böyle kurtulacaktı." (Kudüs Ey Kudüs)

Yahudiler, dünyamızın en yüksek kültürleri ortamında, çepeçevre buldukları durumlarda bile ve bölünmüş, bazen de küçük azınlıklar oldukları halde, kültürel bakımdan ciddi bir erimeye uğ-

ramadan tam iki bin yıl (bazıları için daha fazla) direnen belki de tarihte tek örnektir. "Yahudiler özellikle birbirlerine çok bağlı bir yığın meydana getiren ve geleneklerini koruyan dinsel topluluklardan olanları, insanlık tarihinde tek sayılacak bir sebat ve ınatçılık göstermişlerdi." Bir haham (A had Ham) şöyle dile getiriyor bunu:

"Üç bin yıl Yahudi olarak kaldık, çünkü muazzam ve üstün bir güç bizi Yahudiliğe bağladı... Böylece Yahudilik doğduğu andan bu yana kişide gelişen doğal içgüdülerin tümüyle birlikte içimizde yaşamamaktadır."

Kıscacı Yahudiler, erimediler ve batılı ulusların bünyesinde rahatsız edici bir yabancı unsur olarak kaldılar. Fakat Ortaçağ'da bu dini-kültürel uyumsuzluğun; asimilasyon ve jenoside direnmenin teşvik ettiği zulüm yanında, Yahudi sürgün ve kıyımlarının temelinde farklı biçimlerde ortaya çıksa da, Hıristiyanlar'ın dinsel yasak dolayısıyla ilk başlarda boş bıraktıkları ticaret ve tefecilik alanında iyice palazlanan Yahudiler'e karşı, sonradan din prensiplerine ağır basan ekonomik çıkarlarla el atan Hıristiyan burjuvazisinin rekabeti ve saldırısı vardır.

Bu tarihten çıkarılabilecek en genel sonuçlar nelerdir?

Birinci olarak, zaten toprakların sınırlılığı nedeniyle bir yerde kaçınılmaz olan sürekli birbirleri aleyhine genişleme hatıta birbirlerini tamamen kovmak için süren gelen kesintisiz mücadelenin ve sürekli tekrarlanan iddiaların değiştiremediği temelli gerçek şudur ki, tarihte iki halk bu topraklar üzerinde hep yanyana birlikte varolmuşlardır. Bu 4000 yıllık tarih içinde ne Araplar'ın, ne de Yahudiler'in bu topraklar üzerindeki varlıklarını ve ilişkilerini yok saymanın olanağı yoktur.

İkinci olarak, sık sık el değiştirmesi sonucu Filistin bir çok farklı kültürel ortamları yüzüze kalmıştır. Buralar, ikisi bizzat Filistin'de olmak üzere üç en büyük din kültürünün mayalandığı merkezdir. Filistin bu din-kültür çatışmasının sürekli içinde kalmış; toprak için mücadele din-kültür çatışmalarını da kapsayarak derinleşmiş, tarihsel uyumsuzlukları azdırmıştır.

Üçüncü olarak, Yahudilik İsrail halkı için başka halklara kapalı bir özel kavim dini irksal ve benzeri bir üstünlük durumu, bir "milli ideoloji" gibidir. Bu ayrıklık bir sınırdan ötürü, hep bir huzursuzluk kaynağı olmuştur. Dağıldıkları ülkelerde ise kültürlerinin derinliği yanında aşırı özgünlüğü, onları milli baskının en sivri en göze batan hedefleri yapmıştır.

Dördüncü olarak, Yahudi halkın tarihi kelimenin en dolu anlamıyla bir felaket tarihidir! Nazi vahşeti ile sonradan doruğa çıkan bu kıyım ve sürgün tarihinde kendisine belki de hiçbir zaman merhamet edilmemesi, Yahudiler'de; özellikle 48 sonrasındaki siyasal eyleminde izlediğimiz ve bugün de işgal topraklarındaki gördüğümüz dehşetli pervasız saldırganlığa; tarihine olumsuz bir tepki olarak intikamcılığa, ciddi bir insanlık problemi yaratan merhamet ve vicdan erozyonuna yol açmış bulunuyor.

Beşinci olarak gene bu tarih içindeki durumu doğal bir sonuç olarak Yahudiler'de (en özgün ve bütünlüklü biçimini Siyonizm'de bulacak olan) sürekli bir kurtuluş arayışına yol açmıştır. Bu arayış artık bir "ulusal sorun" anlamında Yahudi halkın milli zulümden kurtuluşu uğruna Yahudi sermayedarlarının ideolojisini ve siyasetini izlemelerine yol açmıştır. Bunu da üçüncü bölümde anlatmaya çalışacağız.

2. BÖLÜM

SİYONİST EYLEM

EMPERYALİST HESAPLAR

VE İSRAİL DEVLETİNİN KURULUŞU:

"Seni unutursam ey Kudüs
Sağ elim hünerini unutsun
Eğer seni anmazsam,

Eğer Kudüs'ü baş sevincimden
Sün tutmazsam
Elim damağıma yapışsın."

(Sürgün edilen İsrail çocuklarının şarkısı. Mezmur - 137)

İsrail çocuklarının Kudüs hatırasını çok yoğun ve vurucu bir duygu derinliği ile dile getiren bu şarkı, sürgün hal-

kın Filistin toprağına ilişkin maneviyanın da çok özgün bir ifadesidir. Gene bu topraklar üzerindeki Hz. Süleyman tapınağının, yakarı dokunmaları ve göz yaşları ile parlak ve kalınca bir katman tutmuş kalıntıları ("ağlama düvari") di-

binde yerlere kapanan halkın kovulduğu topraklara dönmek için asırlarca dua ettiğini ve bunu hiç sönmeyen bir ateş gibi sürekli olarak yüreğinde, bilincinde taşıdığına tanıklık eder.

Dünyanın dört bir yanına dağılmış Yahudiler; öteki hiçbir dinde görmediğimiz, azimkâr bir bağlılıkla dinine, kutsal değerlerine bağlı kalmış, eli kanda olsa bile ibadetini ihmal etmemiş ve bütün bu ibadetinde Kudüs'ü anmış; sabah, öğlen, akşam, gece Kudüs ve Sion'un sözünü etmeden yemeğe oturmamıştır. Dua ederken o da İslam'ın Kabesi gibi Kudüs'e dönmüş; bir gün o topraklara dönmeyi derin, yakıcı bir istekle dile getirmiştir. "Yahudi halkı adanmış" o topraklarda yaşamak ve ölmek bir erdem sayılmıştır. Binlerce yıla dayanan tarihsel anıların, mutlaka Kudüs'ü ve dönüş isteğini vurgulayan her dile getirilişi bu istek ve bilincin yeni kuşaklarda canlı bir şekilde sürmesini sağlamıştır. Sosyal hayatın bütün biçimlerinde; gelenekte, adette, ibadette, bütünüyle sindirilmiş olan bu dönüş teması oldukça köklü bir ideolojik-dini etken olarak Yahudi halkın eylemini derinden etkilemiştir. Dönüş. Dinsel bir görev, tarihsel bir hakır!..

"Kitab-ı Mukaddes, yaklaşık 2000 yıllık Yahudi kimliğini ayakta tutmaya yetmiş ise; birbirinin yüzünü bir kez bile görmeleri mümkün olmayan Kafkasya'daki Yahudi ile Yemen'dekini birbirine bağlayan bir tutkal olmuşsa, Kitab-ı Mukaddes'in sözünü ettiği 'vaadedilmiş toprak'ta Yahudiler için yy.lar boyu manevi ilmiyle bağ kaldıkları kutsal bir adak olmuş"tur. (C.Ç)

Hiçbir din, belli bir toprak parçasını herhangi bir millete adamamıştır. "Galiba yeryüzünde ve tüm insanlık tarihinde Yahudilerden başka insan topluluğu yok ki; din, ulusal kimlik ve belli bir toprak parçası bu kadar içiçe geçmiş, özdeşleşmiş ve eş anlamlı olsun."

Yahudiler için Filistin toprağının ifade ettiği şey, öbür ulusların üzerinde yaşadıkları toprakların kendilerine ifade ettiğinden daha fazla ve farklı bir şeydir ki onu, basit olarak "vatan" kavramına sığdırmak zordur. Bir yerde Filistin, yahudiler için, orada yapılmayan ibadetin yarım kaldığı bir çeşit açık sığınagdur.

Yalnız, buna çok dikkat edelim. Dönüş isteği bütünüyle din faktörüne bağlanamaz. Çünkü, Filistin toprağının ve Yahudiliğin, sürgünde dağılmış bütün yahudiler için yediden yetmişe hepsi için aynı kuvvette bir anlam ifade etmediğini; dönüş arzusunun bütün Yahudi toplulukları için ortak ve vazgeçilmez bir ideal olmadığını görüyoruz. Sonradan da göreceğiz ki din ve onun "dönüş",

"Kutsal toprak" teması; daha çok, buldukları ülkelerde ağır milli zulüm altındaki Yahudi toplulukları için, genellikle yoksul kesimler için geçerli olmuştur. Hali vakti yerinde, milli zulümden az çok sıyrılmış veya tefeci faiz çıkını dini-millî değerlerine tercih etmiş, memnun Yahudi topluluklarda ise 'Yahudilik' gelenek kuvvetiyle sürüp giden, sadece bir inanç olarak kalmış, eylem isteğini dışlamıştır. Nitekim böyle topluluklar, gene bir ibadet anlamına yardım etmişler, ancak İsrail devletinin kuruluşundan ne önce ne sonra Filistin'e dönmemişlerdir. Hâlâ da Filistin'e dönmeye niyeti olmayan milyonlarca Yahudi başka ülkelerde yaşamaktadır. Geçmişte Siyonist şefler bütün Yahudileri toplamayı amaçladıkları için böyle isteksiz toplulukları provakasyon hatta zorbalıkla Filistin'e göçe itmeye çalışmışlardır. Ayrıca Filistin'e göçenlerin çoğunluğu yoksul ve katmerli milli zulüm altında yaşamış kesimler olması, dönüşün sadece bir din görevi olmadığı, asıl olarak Yahudi halkın yaşantısıyla bağlantılı olduğunu ortaya çıkarıyor. Çünkü zulüm "dönüş" fikrini canlı tutmuştur. Üstelik başka ülkelerde iyi bir yaşantı umudu da gözükmemektedir. Her yerde benzer sıkıntılı günler ve baskı vardır. Bunu Gary V.Simith şöyle ifade ediyor:

"Modern siyasal siyonizmin kökleri manevi Sion'a dönüşle ilgili peygamberce girişimde değil, 19 yy. Yahudi varlığının toplumsal siyasal koşullarında, özellikle Doğu Avrupa'daki Anti-Semitizm'in uygunsuz hareketleri (Biz Yahudi aleyhtarlığı ve milli zulüm olarak anlayalım) değiştirmek çabalarında yatar. Siyasal Siyonizm Batı Avrupa kültürüne açılmış Yahudiler öncülüğünde kısmen B.Avrupa Yahudilerinin kültürel yoldan bütünüyle emirlerine ve baskı altındaki D.Avrupa Yahudilerinin kendi mahalleleri içinde hapsedilmelerine seçenek olarak sunulmuştur."

SIYONİZM, işte bu temel üzerinde 19. yy. başlarında çağının ruhuna uygun olarak, dünyadaki burjuva milliyetçi akım ve ulusçuluk ortamında doğmuştur. İdeoloji asıl kaynağını Yahudi halkın maddi yaşamından ve ulusçu burjuva kesimlerinin maddi çıkarlarından; biçimini ise, elverişli yapıya dolayısıyla esas olarak dinden almıştır. Yahudiliğin siyasal Siyonizm ile (başka hiçbir siyasanın göstermediği ölçüde) çakışmalar sağlaması, Siyonist şeflerin onu alabildiğine istismar etmelerine yol açmıştır. Nitekim ilk Siyonist örgüt, Mizracı, inançlarla Siyonizmi birleştiriyordu.

"Tarihsel açıdan SIYON, sonradan Kudüs denecek olan kente ait olacak tepelerden Jebuistler tarafından tahkim

edilmiş birinin adıdır... Böylece Siyon, önce tüm Kudüs kentini, daha sonra tüm Filistin'i ve nihayet K'hal Adattı Yisra'el, yani İsrail, ya da tüm Yahudi topluluğu ırşel bir biçimde tanımlamak için kullanılan bir kelime durumuna gelmiştir."

"Siyonizm", kavramı, "önderleri ve izleyicileri tarafından Yahudiler (...) diye bilinen toplumun, ayrı, ulusal bir halk olarak egemen bir siyasal birim biçiminde Filistin'e 'yeniden' yerleşmesini içeren bir hareket anlamını kazanmıştır. Siyonizmi bu anlamda ilk kez 1830 yılında Nathan Birnbaum kullanmıştır. 1896'dan bu yana ise, Siyonizm terimi Filistin'de "Yahudi Ulusal Yurdu" kurulması hedefi ile Theodor Herzl tarafından geliştirilen siyasal akım için kullanılmaya başlanmıştır." (K. Herrmann.)

Herzl Siyonizmi, basit bir dinsel hareketten çok daha zengin bir 'Doktrin' yaptı, geliştirdi ve programlaştırdı. Tepki korkusuyla başlangıçta programın ana hedefleri gizlenmeye çalışılsa bile özü, Filistin'e dönerek orada bir Yahudi Devleti kurmaktır. İrkçiydi. Siyonist vaaz Yahudiliğin (aşlında hiç de öyle olmamasına karşın) ırksal teklifiğini vurguluyordu. "Dehaları yalnızca Filistin'de açığa çıkabilecek bir ırk."

Bazı yazarlar Siyonizm'in Anti-Semitizm'e bir tepki olarak doğduğunu ileri sürerler. Bu, anti-semitizm'i Yahudi aleyhtarlığı ve milli baskının ideolojik-yansımaları; Siyonizm'i ise bu milli baskıya karşı maddi direnişin ideolojik yansımalarını içeren, politikleşmiş bir ideoloji olarak alınıyor doğrudur. Yalnız Anti-Semitizm, özü ve tamamı olarak 'Yahudi aleyhtarlığı' olmasına karşın Siyonizm, Anti-Semitizm'e karşı olmakla sınırlı olmayan daha kapsamlı bir siyasadır. Eğer yalnız Anti-Semitizm'e karşı olmakla sınırlı olsaydı, onu, ilerici bir akım saymak gerekirdi. Oysa ki Siyonizm temelde milli zulüm ortamında doğsa bile, Filistin'de bir Yahudi Yurdu kurma ve bunun pratik anlamı olarak da oradaki Arap halkı kovma amaçlı programlaştırdığından daha başlangıçta gerici bir akım niteliğini kazanmıştır. (Sonraki gelişmesi içinde Yahudi sermayedarlarının nasıl bütünleştiğini artık bugün daha iyi görebiliyoruz.)

"Özellikle 1880'lerden sonra tarihin ırkçı kavramsallaştırılması üstüne oturtulmuş" bir akım olarak Anti-Semitizme göre Yahudiler "Aryan uluslar içinde yabancı bir unsurdur." Sami ırkından gelmektedirler ve Hristiyanlığı benimsemeleri dahi Yahudilerin "Sami" niteliğini değiştirmez. Bunun da ötesinde bazı anti-semitiklere Hristiyanlıkta, "Yahudi olmayanlara Yahudiler tarafından

kabul ettirilmişti ve dolayısıyla Hıristiyanlığın da ortadan kaldırılması önemli bir görev durumuna gelmekteydi." (K.Herrmann.) görüşünü savunmaktaydılar.

Theodor Frits (1852-1933) ise şöyle diyor:

"Judah bir din değil, bir ulus demektir. Dolayısıyla, 'Yahudilerle Hıristiyanları' bir arada gören kişi ulusumuzun yanıtılması suçunu paylaşmaktadır. Judah, her biri son kişisine kadar Hıristiyanlığa geçse de, yabancı olan ve öyle kalacak bir ulustur. Almanlar ve Yahudiler birbirlerine düşman iki ulustur ve bunun için bütün Almanlar dinsiz olsa, buna karşılık tüm Yahudiler Hıristiyanlığa geçse bile durum değişmez... Bu, kısır bir dinsel tartışma değil iki düşman ulus arasında bir savaş sorunudur."

Düşmanları söylemiş olsa Siyonistler doğrudur bu yargıları. Örneğin Jakob Klatzkin şöyle demektedir:

"Biz, özetleyecek olursak, tabiki yabancıyız. Biz sizin aranızda yabancı bir ulusuz ve öyle kalmak istiyoruz. Aramızda kapatılması olanaksız büyük bir uçurum yer almaktadır."

Bu Klatzkin, Yahudilerin Rus Çarı tarafından Gettolarda toplanmasını göklere çıkarıyor. Bu tedbir aslında antisemitik bir baskı olmasına karşın Klatzkin bunu "Düşmanların davamıza yaptığı bir katkı" olarak kutluyor ve bunun Yahudileri dağlararak erimelerini önlediğini belirtiyor.

Anti-Semitik Class, 1912'de ters yönden aynı duyguları paylaşıyor:

"Siyonistlere şapkaımızı çıkarmalıyız; kendileri Yahudilerin, değiştirilemez özellikleri ile ayrı bir halk olduklarını açıklık ve dürüstlikle itiraf ediyorlar... Siyonistler Yahudi düşmanlarının, ırk teorisini benimseyenlerin her zaman söylediklerini doğruluyorlar."

Theodor Herzl ise günlüğüne şunları yazıyor:

"Anti-Semitizm büyümüşdür ve büyümeye devam etmektedir ve bende (Siyonizm'de) büyümeye devam ediyorum."

Burada birbirine düşman iki akımın; Siyonizmin kendini yalnız milli baskıya karşı çıkmakla sınırlamayıp Filistin'de bir Yahudi devleti çatısı altında toplanmak üzere, tam da Anti-Semitikler'in arzu ettiği gibi Avrupa uluslarının bünyesinden ayrılmayı hedeflemesi sonucu ilginç bir uyuma görüyoruz. Anti-Semitikler Yahudileri atmak istiyor, Siyonizmde zaten çıkmak istemektedir. İki düşman akım böylece birbirini destekler duruma geliyorlar.

Anti-Semitizm o yıllar Avrupası'nda canlı bir akımdır. Gerici burjuva diktatörlüklerinin, Çarlığın her tarafta Yahudileri tecrit ve sürme çabaları vardır.

1883'te Alfred Dreyfus olayıyla Fransa çalkalanmaktadır. Her tarafta "Yahudilere ölüm!" çığlıkları yankılanmaktadır. Sonradan büyük yazar Emile Zola'nın tarihsel savunmasıyla aklanacak olan bu Alfred Dreyfus adice bir Anti-Semitik tezgahın kurbanıdır. Theodor Herzl bu olay içinde, Siyonist hareketin Manifestosu (Der Judan staat'ı) yayınlıyordu. 1. Siyonist kongre daha önce 1877'de toplanmıştır. Üst üste toplanan Siyonist kongreler hareketi yol göstermektedir. Siyonistler her ne kadar Yahudi dinine dayanmaktaysalar da onlar için esas olan bir "ulusal devlet"tir. Bu yüzden başında Filistin değil, herhangi bir toprak parçası üzerinde duruyorlar, arıyorlar. Ancak 6. Siyonist Kongre (Basel-1903) kesin bir biçimde Filistin toprağını belirliyor. Hedef "Kuzey sınırı Türkiye'de Ürgüp'e bakan dağlar, güney sınırı Süveyş Kanalı (ya da "Mısır Irmağında Fırat'a kadar" olan topraklardır.

Sıra toplanma çabalarına gelmiştir:

Yahudi şefler Filistin toprağına egemen olan Osmanlı devletine başvurlar. Osmanlılar bir ilk göçe izin verilerse de sonradan bundan dönerler. O sırada 1881-82 programlarından Filistin'e ilk önemli göç dalgası gelir. Siyonist şefler Filistin'e toplanma politikalarının büyük emperyalist devletlerin desteği olmaksızın gerçekleşmeyeceğini, "politikalarını emperyalist güç ve politikalarla uyum içine sokmakla..." başarılı olabileceklerini anlarlar. İngiltere ve Fransa yüzelli yıldır Orta Doğu egemenlik için dalaşmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu ise çürümüş, egemenliği sarsılmış bir devlet olduğundan, toplanma siyasetini artık ona dayandırmanın gereği kalmamıştır.

1. Emperyalist savaşın patlak vermesi Siyonist şeflerin işini kolaylaştırır. Çünkü emperyalist savaşın Orta Doğu'daki egemenlik değişmiş ve Siyonizm'e emperyalist planlara dahil olma imkanı doğmuştur.

Şimdi burada konudan biraz ayrılarak, 1. Emperyalist savaşta emperyalistlerin Orta Doğu üzerindeki hesap ve bölüşüm planlarından biraz söz edelim. Çünkü "Dünyanın en eski tarihi olaylarına sahne olan bölge, bu yüzyılda, tarihi, sanki dışardan verilmiş gibi yaşıyor. Bugünkü devlet sınırları 1. Emperyalist savaşın sonra emperyalist güçlerce masa başında ve Arap halkı birden bire değişik devletlerin topraklarında yaşamaya başladı. Tarihi olarak, örneğin bir Kuveyt, bir Suriye, bir Irak halkı yok" (M. Er.) Bölgede Arap kabileleri ve çesitli aşiretler vardı. (Örneğin bugünkü Ürdün iki aşiret üzerinde kurulmuştur.) Ha-

ritaya bakıldığında da görülür bu: Cevlele çizildiği belli olan, doğal girinti ve şekillerden yoksun yapay sınırlar... Bütün arap toprakları iktisadi, kültürel tarih ve toprak bakımından aslında bir bölümdür. Bu toprakların bir bölümünün Irak, bir bölümünün Suriye vb. ayrı siyasal yapılar içinde olmalarını gerektiren hiçbir gerçek ve haklı sebep yoktu. Hepsi de aynı ulusun parçalarıydılar.

Ama Arap halkın tek bir siyasal kuruluşu altında bütünlüğü emperyalist çıkarlar için tehlikeli olduğu gibi, galip emperyalistlerin hepsi de bu zengin bölgeden pay talep ettiklerinden bölüşülmesi zorunlu oluyordu. 1. Emperyalist savaşta İngiliz-Fransız cephesinin bölüşümünde en çok titizlendikleri bölge Orta Doğu'ydü. Burası emperyalist ekonomilere akan enerji damarlarının en büyük kaynağı, tayin edici önemde ekonomik ve stratejik çıkar bölgesiydi. Emperyalistler bölgede sürekli ve güvenli bir kontrol mekanizması yaratmak derdindeydiler. Bu noktada değerlendirebilecekleri ilk olanak, birbirleriyle çekişmeli Arap kabilelerinin oturdukları topraklarda, kendileriyle çıkar birliği içinde olan işbirlikçi kabile reisleri ve şeyhlerin kontrolünde irili-ufaklı devletler oluşturmaktı. Sykes-Picot anlaşmasında işte bunu yaptılar. Filistin bu bölüşümde İngilizlerin payına düşen topraklar içindeydi. General Allenby komutasındaki İngiliz orduları Eylül-1918'de Filistin'e girdiler ve 30 yıl sürecek bir işgalin başlangıcı oldu bu.

Emperyalistler için ikinci olanaksa, Yahudi devletinin kurulmasını sağlamaktı. Burada, emperyalist tekel çıkarlarıyla Siyonizm elverişli bir çakışma yaratıyordu. Emperyalistler nihai olarak Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmasını hedefleyen Siyonist planın önemini kavramakta gecikmediler. Siyonist şefler daha başlangıçta onların çıkarları için jandarmalık garantisi veriyordu. Sonuçta dönemin İngiliz Dış İşleri Bakanı'nın adıyla anılan (Balfour Bildirisi) bir bildiriyle İngiliz emperyalistleri Siyonist planları destekleyeceklerini açıkça ilan ettirler. Yalnız burada Amerika'nın da Orta Doğu'ya sızma çabalarına işaret etmeliyiz. Amerika bu Yahudi devletinin kurulmasını güçlü Yahudi sermayesi ile yakın bağlantısı dolayısıyla özellikle destekliyordu. "Wilson, Lord Rothseld'e yazdığı bir mektupta "Filistin planlarının gelişmesiyle büyük ölçüde ilgileniyorum. Bu planın memnuniyet verici ve sürekli olmasını bütün kabimle umarım" diye yazmaktadır. Başka bir demecinde ise açıkça bir Yahudi devletinden söz eder. "Tamamıyla güven içindeyim. İtilaf devletleri, bizim hükümet ve halkımızın kesin ve tam katkısıyla, Filistin'-

in bir Yahudi devletin doğum yatağı olmasını kabul ettiler." (D. Av.)

"Bolför bildirisi de ABD Başkanının teşvikiyle yayınlanmıştır. Bu, 16 Ekim 1917'de Wilson'un Hous'a İngiliz bildirisini onaylama yetkisini vermesiyle mümkün olmuştur. Weizmann'ın sözcüyle 'Anti-Siyonist İngiliz Yahudilerinin yarattığı çıkmazdan kurtulmak ve İngiliz hükümetine bildiriye yayınlama kararı aldıkları için en önemli etken (bu) olmuştur.'" (D. Av.)

Bolför Bildirisi yayınlandığında 'Filistin'in ezici çoğunlukta Müslüman halkını hiçe sayan, orada bir yahudi devleti kurma görüşü daha önceden İngiltere, Fransa ve ABD'ye onaylatılmıştır. Bildiri böyle bir devletin temelini atma amacını gütmektedir." Bolför: "Filistin'de Yahudi halkı için Ulusal bir yurt kurulmamasını kolaylaştırmak için bütün çabalarını" harcaacaklarını ve bir memorandumda "Dört büyük devlet, Siyonizmde anlaşmış durumdadır. Ve siyonizm ister iyi ister kötü olsun, ister doğru ister yanlış olsun, bugün o eski topraklarda yaşayan 700.000 Arabin tutku ve önyargılarından çok daha derin bir anlamı olan, yüzlerce yıllık geleneklerden, bugünkü gereksinimlerden ve geleceğe ilişkin umutlardan kaynaklanmaktadır" der.

İngiltere Siyonist planları böyle açılan açığa desteklerken, öte yandan da Yahudilere verdiği destek ve teminat karşılık, daha savaş içerisindeyken Araplara da destek veriyor. Ama farklı amaçlarla tabii. Eğer Şerif Hüseyin kendi kuvvetleriyle Osmanlılara karşı İngilizlerle birlikte savaşırsa, halife olabilecek, Arap topraklarında egemen olabilecektir. Savaş sonrasında bir Arap devleti kurulacaktır. Bu devlet vaadi, aslında Filistin topraklarını içermiyordu - Filistin Yahudilere verilmişti - ama bunu Araplardan gizlediler. Araplar aldatıldıklarını ancak, Ekim devriminden sonra emperyalist anlaşmalar dünya kamuoyuna açıklandığında anlayabildiler.

Bütün bunlar İsrail devletin kurulmasına varan kırk elli yıllık planın emperyalistlerin yakın desteğiyle uygulanabildiğini göstermektedir.

Weizmann ve Faysal 3 Ocak 1919'da bir destek anlaşması imzaladılar. Buna göre, Suriye'ye ilişkin hesaplarında Faysal'ı desteklemesine karşılık, Faysal'da Filistin'de bir Yahudi Yurdu kurulmasını kabul eder. Böylece Arapların engeli tehlikesi de en azından geçici bir süre için ortadan kalkmıştır.

Bu tarihten sonra, uluslararası Yahudi sermayesinin finanse ettiği isterik bir çabıyla Filistin'e toplanmaya başlayan Yahudiler sosyal tabanı sağlamaya başlıyordu ama devletin üzerinde kuru-

lacağı topraklarda Arap halk oturuyordu. Bu da onların göçe zorlanmasını ve toprakların ele geçirilmesini gerektiriyordu. İngiltere San Remo anlaşmasından (1920) sonra Filistin'deki sömürge yönetimini siyonist çabaları kolaylaştıracak biçimde değiştiriyordu. "Sivil yönetim Filistin'de statükoyu koruma yükümlülüğü duymadığı ve gerçekte onu değiştirmekle görevli olduğu içindir ki Siyonistler bu yönetimi pek iyi karşıladılar." Yönetim "açıkça siyonistlerin amaçlarına uyacak biçimde tasarlanmıştı." Yasalar "açıkça siyonistlerin çıkarlarına göre formüle edilmişti."

"Yeni hükümetin (İngiliz askeri yönetiminin yerine kurulan sivil yönetimi) ilk eylemleri Temmuz ayında yeni bir göç yönetmeliği ve Eylül'de de Yahudilerin toprak satın almaları (için) bir toprak transfer yönetmeliği çıkarmak oldu. Mülkiyet transferine izin veren tapu sicil dairesi Ekim'de yeniden açıldı... Bundan beklenen siyonistlerin toprak ele geçirmelerini kolaylaştırmak, hızlandırmak ve daha da ucuzlatmaktır." (S. Hadawi)

Çıkarılan yasalarla topraklarından ayrı yaşayan büyük toprak sahipleri ağır vergi yükü ve "kiracılık hakları" kısıtlamaları karşısında topraklarını Yahudilere satmaya zorlanıyorlar. Devlet topraklarını işletme ayrıcalığı Siyonistlere bırakılıyordu. Yahudi Ulusal Fonu Yahudi mülkiyetinin devrini engelleyen, Yahudi olmayanlara kiralanmasını yasaklayan yönetmelikler çıkarılıyordu.

Bir çeşit gerici hükümet gibi çalışan Yahudi Ajansı da "Toprak Yahudilerin mülkü olarak elde edilmeli (ve) Yahudi halkın devredilemez mülkü olarak kalmalıdır. Ajans Yahudi emeği temelinde tarımsal kolonizasyonu özendirmek, Ajans tarafından sürdürülüp geliştirilen bütün çalışmalarda Yahudi emeğinin kullanılmasını ilke olarak kabul edilecektir." şeklinde kararlar çıkarıyor. Ve Yahudilere yalnız Yahudi işçi çalıştırma yükümlülüğü getiriliyor. Arap işçiler işten çıkarılıyor ve sendikalaşmaları engelleniyordu. Arap işçi çalıştıran Yahudi "davaya ihanet etmek"le suçlanıyor, Yahudi emekçilerinin genel konfederasyonu Histadrouth, Yahudi şirketlerin sadece Yahudi işçi çalıştırmalarını zorunlu kılıyor ve Arap işçileri bünyesine kabul etmiyordu.

Kıscacı Yahudiler tehditle, kovmakla, yasayla, her yolla toprakları ele geçirmeye koyuluyorlar, bir yandan da Yahudi akını organize edilmeye çalışılıyor ve bunun için etkili bir propaganda kampanyası geliştiriliyordu. A.C Forrest bu etkili propagandanın dayandığı unsurları sıraladıktan sonra "Bütün bu unsurlar aşırı derecede yetenekli siyonist

propagandacılar tarafından ustaca sömürüldü. Hatta kimi zaman geliştirildi. Bu uzmanlar o kadar başarılıydı ki rezil Goebels bile altta kalırdı." diyor. Bu etkili propaganda "Kutsal kitap", "Kutsal ruh", "Kutsal toprak", "kurtarma", "İsrail'in sürekliliği", "Dönüş", "İga", "sürgün", "İsrail'in özel yaratıcılığı", "Yahudilerin somutluğu olarak İsrail", "Kuruca babalar", "Yahudi sorununun çözümü", "İsrail'in merkez olması", "İsrail'in biricikliği ve mucizeviliği" (T. Ata.) gibi ideolojik dini unsurlardan başka, Filistin topraklarının boş olduğu ve gerçek sahiplerini beklediği, Yahudilerin göçmesiyle tarihindeki şanlı yüceliğine tekrar ulaşabileceği gibi unsurları da içlemekteydi.

Fakat yalnız propaganda mı? Hayır, halk gönülsüzlük gösterdiği yerlerde zorlanıyor, göç ve toprak kapatma birbirine bağlı olarak geliyordu. Özellikle Sefara din Yahudiler (Doğu Yahudileri) zaten büyük bir çoğunlukla kurtuluş umuduyla bu topraklara koşuyorlar.

İşin başında 1914 Osmanlı yönetiminin, göçebeleri içerip içermediği belli olmayan sayımına göre nüfusun ancak % 8-9'u Yahudi ve bunların elinde de toprakların yaklaşık % 2,5-3'ü bulunuyorken bu rakamlar Yahudilerin lehine olmak üzere hızla değişmeye başlar. 600 000 Arap nüfus tehdit altındadır. Arap halk birkaç kez ayaklanır. Olaylar belirli aralıklarla 1920'de, 1929'da ve 1935-36'da İngiliz hakimiyetine karşı girilen açık başkaldırımlarla şiddetli patlamalara yol açar. 1920-28 ayaklanmaları dinsel gerekçeler ileri sürer. 1929'daki ayaklanma ise önceliklerinden daha büyük ve siyasal amaçları daha belirgin olarak vurguluyor ve Yahudi eyleminin koruyucusu olarak İngilizleri kovmayı amaçlıyor. Ancak kısa bir süre sonra çatışma Araplar arası bir çatışmaya dönüşerek sapıyor ve 2000 Arap öldürülüyor bu sırada. Yahudiler bu olaylar olurken "güvenlik gerekçesini ileri sürerek sonradan İsrail ordusuna dönüşecek olan Haganah'ı oluşturmuyorlar.

Dış gelişmelerde önemlidir: Almanya'da Naziler hükümet olmuşlar ve Anti-Semitik, ırkçı Nazi politikaları uygulanmaya başlamıştır. Bu baskı ve tutuklamalar yüzünden Almanya'daki Yahudi topluluklarından Filistin'e yoğun bir göç gelmektedir. İngiliz sömürge yönetimi ise muhtemelen Arap ayaklanmaları ve Orta Doğu politikasında Araplar yönünde yaptığı değişiklikler yüzünden Yahudi göçünü sınırlamak gayretli içindedir. ("Beyaz kitap" olarak anılan belgede) Ama bu Yahudi göçünü ve siyonist faaliyetleri elbetteki durduramayacaktır.

2. Emperyalist savaşın çıkmasıyla Al-

man Faşistlerinin saldırısı özellikle Yahudi halk üzerine korkunç bir kıyımla gitmeye başladı. Anti-Semitizm kudurmuştur. Yahudiler toplama kamplarında, faşistlerin insan yakan fırınlarında imha edilmektedir. Naziler "Yahudileri Ari ırkının bünyesinden söktüp almayı, kovmayı" değil, daha köklü bir çözüm yolu benimsemişlerdir: Yahudi ırkını yok etmektir bu!..

Savaş içerisinde Siyonist faaliyetler de doğal olarak yoğunlaşmıştır. Siyonist Revizyonist Parti'nin hedefleri 1942'de (Yahudi ajansı Yürütme Kurulu Başkanı) David Ben Gurion'un önerilerini Amerikan Siyonist örgütü kabul edince resmen onaylanmış oldu. "Biltmore programı (Yahudi göçü ile toprak alımını sınırlamak ve Filistin sorununda 'bağımsız iki uluslu bir devlet' kurmak isteyen 17 Mayıs 1939 tarihli İngiliz Beyaz Kitabını reddettikten başka) bir Yahudi ordusu ve Filistin'in bütününde bir Yahudi devleti oluşturulması (ve) Arap çoğunluğa azınlık statüsü tanınması" yönünde kararlar aldı. Amerikan Siyonist Örgütü "Filistin'in bütününde bölünmemiş ve küçültülmemiş olarak" bir Yahudi devleti kurulması hedefini tekrar vurguladı.

Nazilerin dehşetengiz kısmı ile 5-6 milyon civarında Yahudi katledilince "Yahudi sorunu" uluslararası gündemde baş sorunlardan biri olarak aciliyet kazandı.

Yalta Konferansı'nda "Sovyetler Birliği Yahudi devletinin kurulmasını destekliyor." Bunun nasıl ve hangi içerikte bir savunma olduğunu bilmiyoruz. Ancak Amerika'nın da Orta Doğu etkinliği için bir araç elde etmek üzere bashedan beri hesaplarına dahil olan Siyonist eylemi destekleme tutumu sonunda İngiltere'nin tereddütlü hareketini kırıyor ve sorun uluslararası garantilere bağlı olarak bir çözüm biçimi almak üzere M. Cemiyeti'ne havale ediliyor.

"Filistin'in paylaşılmasını gerçekleştirmekte en çok çaba harcayan Amerikaydı." (K.E.K.) Birleşik Devletler aynı dönemde Yahudi göçünün yönünü Filistin'e çevirmek için kendi ülkelerine göçü kısıtlıyorlar.

Amerika Filistin'in paylaşılmasına karşı çıkan ya da kararsız kalan ülkeler üzerinde mümkün olan her yola başvurarak baskı kuruyor. Fransa'yı karşı çıkması halinde "yardımı kesmek"le tehdit ediyor. MC'deki oylama öncesinde bölüşümü tehlikeye düşüren "Yunanistan, Haiti, Liberya ve Filipinler ciddi bir baskı ve tehdit dalgasıyla karşılaşıyorlar."

Araplar da faaliyetlerini yoğunlaştırmışlar, Yahudi devletinin kurulmasını içeren bir taksim kararını engellemeye koyulmuşlardı. Onlara göre Filistin'de bir Arap devleti kurulmalı ve toprakların demografik yapısına göre, o sıradaki bütün göç ve yerleşme çabalarına rağmen 1.200.000 Arap'a karşılık Yahudiler halen azınlık olduklarına göre bu Arap devletinde onlara azınlık statüsü tanınmalıydı.

Fakat bütün çatışma MC'de değildir. Filistin'de de çatışmalar başlamıştır. Yahudi siyasi örgütleri askeri teşkilatlar kurmuşlardır. Ben Gurion'un partisi Mapai Haganah'ı silahlandırmaktadır. Başka bir askeri teşkilat olan Palmach ise Mapam'a bağlıdır. Bunların dışında Haganah'tan kopan ve sonradan Der Yasin katliamı, Kral Davut ve Semiramis Oteli gibi büyük saldırıları gerçekleştiren ve sonradan önderleri İsrail'e bakan, hatta başbakan olan cani ve katillerin kuru kafa ölüm mangalarından, saldırgan çakal sürülerinin örgütleri İrgun ve Stern gibi gruplar vardı. Bunlar BM'nin bölüşüm kararından sonra çıkması kesin olan çatışmalara hazırlanmaktadırlar.

Arap ülkelerinde şiddetli bir tepki ve yaygın protestolar vardır. Önceleri İngiliz ajanı olduğu belirtilen, Bolfour Bildirisi'nden sonra ise İngiliz düşmanı olan, ancak bu kez de Alman tekellecilerine bel bağlayan Nazi işbirlikçisi Hacı Emin El Hüseyini de Nazi savaş okullarında yetiştirdiği askeri kadrolara dayanarak Filistin'de Arap karşı direnişini örgütlemeye çalışmaktadır.

Fakat durum Araplar için umutsuzdur. Bir kere Yahudi devleti kurulması siyasetinin büyük emperyalist devletlerden destek görmesi bir yana, 2. Emperyalist savaştaki büyük Yahudi kırımını Siyonist eylemin rahatça gelişebileceği bir atmosfer yarattı. Aslında her iki emperyalist savaş Siyonist eylemin belirli aşamalarını yapmasına yaramıştır. Örneğin, bu iki savaşın İsrail devletinin kuruluşuna giden gelişmeleri nasıl etkilediğini Tel Aviv Üniversitesi'nden Ariel Merori şöyle anlatıyor:

"İsrail Yahudileri 20. yy.'ı saran iki spazmın sonucudur. İlkini sonucu Bolfour deklarasyonu oldu. İkinci spazm ise İtaloçowt'tur. Bu da İsrail devletinin kurulmasıyla sonuçlandı."

Doğrudur bu sözler. Belirtmiştik. Bolfour Bildirisi Filistin'de bir Yahudi Yur-

du Kurulması kararıyla, gelecekteki Yahudi devletinin toprak ve insan tabanını sağlamıştı. Holocaust ise 2. emperyalist savaşta Yahudi kıyımıdır ki -bu da Yahudilerin her türlü eylemine mütasama ve hoşgörülle bakılmasını sağlayacak bir acıma dalgası yaratarak İsrail devletine moral destek sağlamış, Arap halkın bu sırada uğradığı haksızlıklara göz yumdurmuş ve bu ikinci savaş emperyalistler açısından İsrail'in Orta Doğu coğrafyasındaki yerini sağlamaları için fırsat yaratmıştır.

Naziler temerküz kamplarında ve bütün dünyanın gözleri önünde, büyük bir canilikle, ellerinin yettiği her yerde milyonlarca Yahudiyi büyük bir kudurganlıkla katletmişlerdi. Irkçı propagandanın aksine katliamların temelinde, emperyalist savaşla dünya egemenliğine soyunan Alman Tekelci sermayesinin, güçlü ve becerikli Yahudi sermayesiyle kışması vardı aslında. Ama ceremesini faşist propaganda ile azdırılan Alman kompleksinin aklalmaz saldırılarına uğrayan Yahudi halk çekti tabi.

Şöyle veya böyle bu soruna bir çözüm getirilmeliydi. Binlerce yıldır arkası kesilmeyen katliamlarla sürgünlerle boyuna canlı kalan bu probleme illaki bir çözüm bulunmalıydı artık. Tekelci kapitalistler ve gerici için bu pek sorun değildi elbette. Onlar için yeni tapan kapıları açtıktan sonra ne diye ilgilensinler Yahudi sorunuyla?.. Ama Siyonistler çekiciliğine kapılmadan edemeyecekleri çıkarlar sundular onlara. Öte yandan bütün ülkelerde halk bu talih-siz ulusun acılarından fazlasıyla müteessirdi ve ona arka çıkmaya hazır. Böylece emperyalistler ve Siyonistler planlarının uygulayabilecekleri etkin bir kamuoyu desteğine sahip oldular.

İngiltere Şubat-1947'de BM'e başvurdu. 1922 yılında MC tarafından kendisine "manda" olarak bırakılan Filistin'e; ta o günlerden başlayarak gelen değişimlerden sonra artık yeni bir statü kazandırmanın zamanı gelmişti. "Ulusal Yahudi Yurdu" artık "Ulusal Yahudi Devleti"ne dönüşmeliydi.

BM'ler 29 Kasım 1947'de Filistin'i bölme kararını aldı. Üçlü bir statü öngörülmekteydi:

—Kudüs, Bethlehem ve çevresi (buralarla hemen "her ulusun maddi ve manevi ilişkileri" dolayısıyla) uluslararası bir yönetim -Corpus Separatum'a- bırakılıyor.

—Aslında Yahudi nüfusun elinde (bütün ele geçirme faaliyetlerine rağmen) o zaman toplam toprakların % 7'si varken ve nüfus olarak Yahudiler toplam içinde üçte bir'ken, BM toplam toprakların -kıyı şeridi ve en verimli kesimler

olarak- % 57'sini Yahudilere veriyor. —Araplara bırakılan topraklarda iki parça halindedir ve ortasından İsrail Akabe Körfezi'ne ulaşacak ikinci bir deniz çıkışı almaktadır.

Beklendiği gibi Yahudi devletinin kurulması BM'nin kararıyla bitecek, halolacak bir iş değildi. Karar ilanından epey önce başlayan Arap direnişi 47 yılı sonlarında ve 48 yılı başlarında özellikle Kudüs merkezli olarak bütün Filistin kanlı bir savaşın içine sürüklemiştir. Emperyalistler buradaki Arap halkı göz-

şunun koşullarını bulan Yahudi devleti uluslararası sermaye ile organik bir eklemleme içindeki güçlü Yahudi sermayesinin hem kendi hesabına Yahudi emekçileri sömürü tekeline almak, hem Orta Doğu emperyalist egemenlik mekanizmasının bir parçası olarak doğmuştur. "Uluslararası sermaye ile içiçe geçmiş Yahudi sermayesi (onu) her an batının mali imparatorluklarını depreme uğratabilecek biçimde" (C. Ç) kıpırdanma gücüne sahip olan bölgenin "yütreğine saplanmış (bir hançer) biçiminde İs-

ardı edemeyeceklerini anlayınca (Önce İngiltere -ki BM'deki oylamada yalnızca Kudüs statüsünü kabul etmişti -sonra Amerika) Yahudi devletinin kurulması planından tabi ki, vazgeçmeksizin erteleme veya Arapları daha gözetir bir statü üzerinde durmaya başlamışlardı. Ama Siyonistlerin buna fırsat vermeye hiç niyetleri yoktu. Kendi lehlerine olarak oldukça adaletsiz bir karar olmasına karşın sonradan onun da canına okuyup, kaldırıp bir kenara atmak ve asıl kendi planlarını gerçekleştirmek üzere kabul ve alet acele Yahudi devletinin kuruluşunu ilan ettiler. Onların asıl siyaseti: "Büyük İsrail"di. Hani şu "Mısır ırmağından Fırat'a kadar" olan.

İşte 20. yy.la taşınarak, emperyalizm çağına özgü finans ilişkilerinin çevrelediği tekeli çıkarlar ortamı içinde; emperyalist sömürü kaynaklarını korumak, genişlemesini sağlamak bakımından yarattığı olanaklar üzerinde varolu-

rail devletini orada kurdurmuştur."

Emperyalistler, Orta Doğu bir Yahudi devleti projesi kendilerine elverişli bir karakol, bir egemenlik aracı yaratmaydı eğer, Siyonist faaliyete ellerinden asla gelmeyen insanlık sebepleriyle bu masraflı ve sıkıntılı girişimi destekleyecek değillerdi elbette. Böyle olunca da Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak eskiden olduğu gibi Siyonist şeflerin nafile dolapları olarak kalacak, veya gerçekleşmesi için kimbilir hangi tarihi koşulları beklemek gerekecekti. Fakat şurasını da belirtmeliyiz ki; İsrail'i sadece emperyalistlerin eseri olarak da göremeyiz. Çünkü emperyalist destek esas faktör olmakla birlikte "İsrail'in kuruluşunu sadece 19. yy. kaynaklı sömürgeciliğin bir türevi olarak değerlendirmek, Arjantin'den Rusya'ya Kiev'e uzanan binlerce kilometre karelik yedi iklim döngü kitalık coğrafya üzerinde darmadağ ama neredeseler ya engizisyon, ya pr-

ramlar ya da temerküz kamplarının karabasanı altında yaşayan milyonlarca Yahudi'nin buldukları, ülkelerde erimeleri ve cumartesi (sebt) dualarını 'gelecek yıl Kudüs'te!' şiarıyla tamamlamalarını izaha yetmiyor." (C.Ç) Yahudi halkı içindeki kurtuluş özlemi ve Kudüs'ün hep bu özlemin çekim merkezi olması ve nihayet Siyonist eylem... Yahudi devletini ortaya çıkaran iki faktör bunlardır işte.

Sonuç olarak: Yahudi devleti ne sadece Siyonistlerin ne de sadece Siyonistlerin kendi bağımsız eylemlerinin bir sonucu değil, her ikisinin ortak eyleminin bir sonucudur. Emperyalistler Orta Doğu'nun bölünmüşlükten doğan "bu deli gömleğini üzerinden atarak birleşmeye gidecek süreci açacak mücadelelere atılabileceğini" hesap ediyorlardı. Bu yüzden de kukla şeyhlerin, petrol kralarının oligarşik egemenlikleriyle parçalanmış bir Orta Doğu'nun bağrına "doğrudan doğruya kendisine bağlı olan.... İsrail'i, orada, bölgedeki eşitsiz güçler dengesinden yararlanarak... sapladı." (C.Ç) başarılı da oldu. Bölünmenin sonuçları hâlâ da bütün vehamet ile sürüp gidiyor.

BM'in Filistin'i taksim kararı almasından sonra Arap-Yahudi çatışması şiddetlendi. Siyonistler BM kararını kabul ediyorlar, ancak, özellikle Kudüs'te, gelecekte kenti bütünüyle ilhak etmek istediklerinden, uluslararası yönetim kurulmadan önce etkin olmak istiyorlardı. Araplar BM kararına daha başından bütünüyle karşı çıktılar... Ne Kudüs ve Beytlehem ne de öteki bölüşümü kabul etmediler.

Çatışmaların başında Yahudiler'in durumu zayıftı. Amerikalılar, özellikle İngiliz sömürge yönetiminin çekilmesinden sonra, birleşik Arap güçlerinin ortak saldırısıyla Yahudileri ezebilecekleri ve belki de Yahudi devletinin kurulmasının bütünüyle suya düşmesi ihtimali belirince de bizzat ABD'nin kendisinin müdahale etmek zorunda kalacağını hesap ediyorlardı. Aslında Amerikan yönetiminde iki klik anlaşmazlık halindeydi. Dışişleri ve Milli Savunma, Deniz Kuvvetleri "Arapların, batılılara duydukları kinin iyice artıp onları sonunda kapılarını Ruslara açmaya ve büyük petrol yataklarını emirlerine vermeye itebilecekleri." Bu paylaşım planı ile "Amerika'nın Orta Doğu petrolüne kolayca ulaşma olanağını kaybetme tehlikesine düşebileceği", "Orta Doğu'da karışıklık çıkarsa Amerika'nın petrol çıkarları üzerine çökecek tehlike"nin büyük olduğu, BM, planının uygulanması için ABD'nin müdahale etmek zorunda kalmasının ABD petrol çıkarlarını gene tehlikeye düşürebileceği gerekçesiyle, BM pla-

nını "uygulanamaz" buluyorlar ve Filistin'i 10 yıl BM idaresine bırakılarak ertelemek istiyorlardı. Başkanlık klifi sonunda bu görüşe katıldı ama ABD başkanının Haim Weizmann'la yaptığı gizli görüşmeden sonra bu klik tekrar Yahudi devletin hemen kurulması yönünde tavır koyma kararı aldı. Ancak erteleme yanlısı klik BM'da ABD görüşü olarak, 10 yıl erteleme görüşünü açıkladı. Bunun üzerine başkan el altından Weizmann'a Filistin'de bir Yahudi devleti kurulursa bunu hemen tanıyacaktığını bildirmiş olduğu için siyonist şeflerin Amerikan politikasından tedirgin olmaları için bir neden yoktu. (Nitekim İsrail devletinin ilanından sadece "12 dakika sonra onu tanıyan ilk ülke ABD" oldu.)

Amerika biryandan da İngiltere'ye baskı yapıyordu. Çünkü İngiliz politikasında da 1940'lardan beri ve şimdi Birleşmiş Milletler taksim görüşmeleri sırasında Arap yönlü olarak değişimler vardı. İngiltere, Orta Doğu egemenliğini giderek daha çok bir Amerikan aleti olma yoluna giren Yahudilere karşılık bu kez Araplara oynayarak koruma çabasına giriyor, ayrıca Sovyetlerden gelen yoğun Yahudi göçü yoluyla, Yahudi devletin Sovyet etkisini artırabileceği ihtimalinden de tedirgin oluyordu. Bu yüzden İngiltere, BM'de ABD'nin, bir an önce ateşkes kararı çıkarılması ve bölgeye bariyer gücü gönderilmesi önerilerini geciktirme manevralarıyla karşıyordu. İngiltere, BM müdahalesinin ve ateşkesin geciktirilmesi sırasında Arap ülkelerinin toplu saldırılarıyla Yahudilere karşı zafer kazanacaklarını umuyordu. İngiltere bölgedeki en önemli Arap askeri gücü olan Ürdün-Arap lejyonunun hem silah hem de subay kaynağıydı. Ve Amerika İngiltere'ye Araplara silah satışını durdurması için baskı yapar ve kendisi de sözde bir ambargo uygularken, el altından siyonistlere silah satışı sürmekteydi. İngiltere Amerika tehditlerine boyun eğerek bir süre sonra Arap lejyonundaki subaylarını çekerek ambargo koymak zorunda kalacaktır. Ama sıkıntılı olmasına karşılık savaştan her iki tarafta silah bulabiliyordu. Çünkü aç gözlü silah tüccarları ellerini oğuşturmakta Avrupa'da Yahudi ve Arap alıcılar kovalanmakta, cazip tekliflerle kafeslemek istemektedirler. Bu tüccarlar büyük kârlar elde edecekler ve 2. emperyalist savaşın hurdalarından ibaret tonlarca silahı fahiş fiyatla kakalamayı başaracaklardır.

Aslında BM müdahalesine kadar Araplar'ın ilerleyebileceklerine beslenen İngiliz umudu kadar, Arapların toptan saldırıp Yahudileri ezebileceği ihtimaline karşılık Amerika'nın kapıldığı telaş-

ta boştu... Her ikisi de Arap ülkelerinin birleşeceklerini varsayıyordu. Oysa, bilmiyorlardı Arap şeyhleri, petrol babaları ve siyasetçileri arasında en son olabilecek şey birleşmeydi. Filistin'de Arap halkı Arap ülkelerinin müdahale etmeyeceği korkusunu göçmeye başlamıştı. Zenginler bir yolunu bulup Arap başkentlerindeki villalarına şimdiden kurulmuşlardı. Halksa perperişan özellikle Lübnan'a sığınmaktaydı.

İlk başlarda çarpışmalara giren yegâne kuvvet iyi bir gerillacı olan Abdülkadir yönetimindeki çetelerdi. Arap ülkeleri isteksiz veya çelişkili politikalar, amaçlar yüzünden yan çiziyorlardı. Kral Abdullah el altından Yahudilerle işbirliği yaparak, BM'in Araplara bıraktığı toprakların krallığına katılması için çaba gösteriyor, İngiliz Dışişlerinden de destek gören bu amacına göre eğer Yahudiler BM'in Araplara bıraktığı toprakları işgal yoluna gitmezlerse, kendisinin de bir Yahudi devleti kurulmasına itirazı olmadığını, siyonist şeflere bildiriyordu. (Burada dikkat çekelim: Ürdün politikası hâlâ değişmemiştir.) Mısır, savaştan kaçınmak için İngilizlerin Süveyş'ten atılmasını daha öncelikli buluyor, Nuri Sait, Filistin Arap kuvvetlerine katılmak isteyen gönüllüleri engelliyor. Suriye topraklarının kendisine bırakılması karşılığında Yahudi devletini el altından onaylıyordu. Suriyeli Cemil Medam ise gene Yahudilerle pazarlıkları ve Arap müdahalesine isteksizdir. Ona göre ortak müdahale Filistin'de Irak etkinliğini artıracaktır. Bu da kendi amaçlarıyla çalışmaktadır. Amerika'nın İsrail yanlısı politikalarını engelleyebilecek işte petrol kuzunu kullanma önerilerine Arabistan kralı "iş başka ticaret başka!" diyerek karşı çıkmaktadır. Bir tek Lübnan müdahale yanlısıdır. "Kendi aralarındaki düşmanlıklarda, Yahudilere karşı kurdukları birlikten daha amansızdılar ve inatla hayallerinin ve kişisel çıkarlarının okyanusuna ilerlemeye devam" ediyorlardı. "Filistinli kardeşleriyle aralarında kopmaz bağlar bulunduğunu yürekten" açıklayan bazı Arap ülkeleri için "bu cömertçe bağlılık aynı topraklar üzerinde besledikleri büyük istekle sınırlanıyordu." (K.Ey.K.)

Uzun görüşmeler yapılır. Arap hükümetleri üzerinde, savaşa girmelerini isteyen kamuoyunun büyük baskısı vardır. İngiltere'nin yeşil ışık yakması, Lübnan başbakanının ikna çabaları ve kolay zafer umuduyla Mısır, sonunda savaşa katılmaya karar verince Ürdün daha fazla direnemez ve o da katılma kararı alır. Zaten başlıca Arap askeri güçleri de bu iki ülkenin elinde bulunmaktadır. Kahire de bir Ortak komutanlık

Kararı alındı. (Ama sonra da bir işe yaramadı ve uygulanamadı.) 10 Mayıs'ta Mısır ve Suriye parlamentoları savaş kararı aldılar. Yalnız Arap ülkeleri Filistin'liler için kurtarmak amacıyla değillerdi bu toprakları. Kararlarına göre buralar kurtarılınca ortak Arap yönetimi alınacak böylece herkes pay sahibi olacaktır. Filistinli kardeşleriyle "kopmaz bağları"nın anlamı bu oluyordu.

İngiliz sömürge askeri belirlenmiş takvime göre geride kalan silahların Ürdün lejyonuna akmasını sağlayarak 14 Mayıs'ta çekiliyor. Yahudi şeflerin, Arap ülkelerinin kararından sonra zafer umutları zayıflayınca BM'lere başvurarak, Kudüs'te BM statüsü için on bin askerlik bir güç gönderilmesini istiyor. EM, daha Mart ayında bir temsilci göndermişti ama Kudüs statüsü için 10 bin asker göndermesi siyonist şeflerin sıkı isteklerine rağmen gerçekleşmeyecek ve savaş iyice alevlenecektir.

Savaş artık Mısır ordusu, Arap lejyonu ve Fevzi El Kavukçu adındaki bir köpük önderliğinde Suriye'den 4 bin kişilik bir gönüllü kuvvetin katılımıyla başlamıştır. BM, ateş içerisinde kalan Filistin'de durumun Yahudiler'in aleyhine geliştiği bir sırada (22 Mayıs'ta) 1. ateşkes kararını alıyor. Siyonist şeflerin toparlanıp silahlanmak için ateşkesin yaratacağı olanaktan başka fırsatları yoktur. Ürdün ve Mısır'ın savaşın asıl yükünü çeken iki ülke olarak ateşkesi yaşama şansları sayesinde karar yürürlüğe girebildi, Mısır aslında bu ateşkes içinde, pabucun pahalı olduğunu gördüğünden

savaştan temelli çekilmek eğilimindedir. Ürdün ise yeni bir bölüşüm planının uygulanması için olanak arayacaktır... Planı şudur:

—Savaşa tekrar başlamaya gerek kalmadan anlaşma sağlanabilir. Yeter ki Kudüs ve Necef Ürdün'e verilsin.

—Ürdün Hayfa Limanı'ndan gümrüksüz yararlanсын ve -Lod'ta bir havaalanı kurma "hakkı" kabul edilsin... Ama başarılı olamadı kral. Arap ülkeleri reddedince suya düştü planı. Zaten Siyonist şefler de reddetmişlerdi.

Ateşkes içerisinde Yahudiler askeri dengiyi tamamen kendi lehlerine çevirecek biçimde silahlandılar. Savaşı artık çok daha iyi koşullarda sürdürebileceklerdir. Ama onlarında bazı iç problemleri vardır. Ateşkes kararına uymayı reddeden ve bir darbe yapmak isteyen İrgun'un susturulması ve Palamach gibi ayrı askeri teşkilatların bir tek komutanlık altında toplanması gerekmektedir. David Ben Gurion bütün bunları ateşkes içerisinde kararlı çarpışmalarla sağlayabildi.

Ateşkesin bitiminde, BM'nin uzatma önerisine siyonist şefler nasıl olsa Araplar kabul etmezler ve onlara kazanacakları bir savaşın yolunu açarlar diye düşünerek manevra yaptılar ve ateşkesin uzatılması önerisini destekleme kararı aldılar. 9 Temmuz'da ateşkes bitti. Ve Yahudilerin toparlanmış gücü karşısında (başlangıçta uzatılmasını reddeden Arap ülkeleri) bozguna uğrayınca, sadece savaşa başladıktan bir gün sonra alet ace-

le BM'lere başvurarak ateşkesin uzatılması önerisine katıldıklarını bildirdiler. 17 Temmuz'da ikinci ateşkes başladı ve Kudüs bölünmüş kaldı. Yahudiler 1949 yılı başında BM'ler gözetiminde Araplarla savaşı bitirmek üzere masaya oturdular. Ve masadan BM'nin paylaşırma planından daha geniş topraklar ele geçirecek (yüz oniki köyü kapsayan 1003 km karelik toprak) kalktılar. İsrail BM'lerde öngörülen % 56 toprak payını genişletmiş % 77'ye çıkarmıştır. Bütün bu olaylar sırasında Suriye ve Irak'ın kapılarını kapadığı bir milyon civarında Filistinli Arap halkın bir kısmı göçmen sayısını sınırlayan Lübnan'a ve Filistinlileri Gazze şeridine yerleştiren Mısır'a ve Ürdün'e kaçuyordu. İsrail sınırları içinde ise o zaman 150 bin Arap kalmıştır.

Bu bölümü bitirirken: Siyonist eylemin bütün Yahudilerce desteklenmediğini belirtelim. Anti-siyonist Yahudiler'in çabaları da Siyonist Yahudiler'in çabaları kadar eskidir. Siyonist eylem ilk karşı çıkışlar gene dine dayalı bir savunma girişimi olsalar ve sonunda etkisiz de olsalar ciddi çabalarıdır. Bunlar önce 1912'de Agutadh İsrail'i kurdular. Fakat bu örgüt sonradan Siyonizmle uzlaştı. Direten önderleri katledildi. Sonradan bu anlamda bir siyaset izleyen başka bir örgüt Neturci Karta kuruldu fakat o da etkisiz oldu. Bu örgütlere genellikle Hahamlar önderlik ettiler ve "Mesih'in gelişinden önce bir Yahudi devleti kurulmasını rezalet ve ahlaksızlık" olarak kınadılar.

1949'da savaşın bitiminden sonra Yahudiler, ABD, İngiltere ve Fransa -1950-üçlü bildirisi ve BM kararıyla uluslararası güvenceler altına alınan İsrail devletini inşa çalışmalarına başladılar. Bu çalışmalar iki yönlüydü: Şimdiden İsrail devletinin sınırları içinde kalan Arapları da kovmak, onların yerleşmiş oldukları toprakları boşaltmak ve "Menfada"ki Yahudileri İsrail'e göçe teşvik etmek için çalışmalar (bu konuda gerekirse zorlamak.) David Ben Gurion, 1951-61 arasında 4 milyon Yahudiyi daha İsrail'e getirmeyi hedefliyor.

Toprakları ele geçirmek bakımından akla hayale sığmaz yöntemlere başvuru yapıyorlar. Yıldırma, korkutma, kaçırma, BM kararına göre topraklarına dönmek isteyenleri engelleme, zorla çıkardıkları halde, gönüllü terk edildiklerine dair belge imzalatma... Bu zorba hareket ve müsadereye hukuki kılıf bulmaları onlar için problem değil. Gerektiğinde onlarda şıpnışı "kanun kuvvetinde kararname" çıkararak hallediyorlar bu nu. İngiliz sömürge yönetiminin vaktiyle Yahudilerin toprakları ele geçirmelerini kolaylaştırmak için çıkardığı yasa, nı olduğu gibi koruyorlar. Örneğin İngilizlerin "Savunma-Olağanüstü Durum Yönetmeliği" istediği alanı "kapalı alan", "yasak bölge" ilan eden yasalarını. Yahudiler bunu tam 1960'a kadar yürürlükte tutarak, istedikleri her zaman Arapları boşaltmak için kullanıyorlar. Kendileri de aynı amaçla 1949'da "Olağanüstü Durum Yönetmeliği - Güvenlik Bölgeleri" diye başka bir "yasa" çıkarıyorlar. "Hiç kimseye karşı sorumlu olmayan" askeri komutanlar, istedikleri bölgeyi "güvenlik bölgesi" ilan ederek boşaltabiliyorlar. Sonradan bu toprakları devr alan Tarım Bakanlığı eski Arap sahiplerine vermek yerine, buraları yeni yerleşim merkezleri oluşturmak üzere Yahudilere devrediyorlar. "Olağanüstü Toprak Müsaderesi Yasası" benzer gerekçelerle Araplarla meskun toprakları ele geçirmekte kullanılıyor. 1950 tarihli başka bir yasa da "Sahibi başında bulunmayan toprağa ilişkin yasa." Savaş ve olaylar sırasında kaçan tedirgin halkın topraklarına el koymaya yarıyor.

Böyle topraklar önce bir "Kayyum" bırakılıyor. Ek başka bir yasa ile ("Geliştirme Otoritesi-Mülkiyet Transferi Yasası") sonradan Yahudilere aktarılıyor. Ve Yahudilerin elinde olan mülkiyetin her ne sebeple ve ne şekilde olursa olsun Araplara aktarılması yasaklanıyor. Arap işgücü kullanılmamasındaki eski yasaklar devam ediyor. Arap işgücünün ucuz olması ve ikinci sınıf işler için yer yer kullanılması Siyonist şefleri çileden çıkarıyor. Bunu Yahudi toplumunun bağrındaki "Kanser" olarak niteliyorlar.

Dışardaki ("Menfadaki") Yahudileri toplama konusuna gelince; Bunu David Ben Gurion şöyle açıklıyor: "Bir Yahudi devleti gerçekleşmiş olmasına karşın, henüz işin başındayız, Yahudi halkın hâlâ büyük bir kısmı dışarda. Bugün İsrail de yalnız 900.000 Yahudi var. Gelecekte bütün Yahudiler İsrail'e toplanmalıydılar." Siyonistler İsrail'de olmayan her Yahudiyi, isterse gönüllü olarak dönmemiş olsun "Galut" -yani sürgün sayıyorlar.

Parlamento toplanma konusunu ele alıyor. 1950 Temmuz'unda "Dönüş Yasası" nı kabul ediyor. Arkasından yerleşmeye gelen her Yahudiye otomatikman "yurttaşlık" hakkı veren "Toplanma tassarısı" nı kabul ediyor. Bu arada Hitler'in toplama kamplarından kurtulan 300.000 Yahudi'nin dönüşü sağlanıyor. Bunların aileleri dağılmış, yok olmuş zaten gidecek bir yerleri yoktur. Göç geliştiği doğal olarak yeni yerleşim merkezlerinin açılması gerekmektedir.

Fakat göç, beklendiği gibi bütün Yahudi topluluklarını sarmamıştır. Gelenler daha önce de belirttiğimiz gibi belli kesimlerdir. Siyonistler bu durum karşısında artık sadece propaganda ile yetinmezler.

2 Mayıs 1948 Amerikan Yahudi Konferansı'nda (Burada hemen belirtelim. Amerika'da siyonist politikanın yürütümünü çeşitli bakımlardan destekleyen 50'ye yakın dernek vardı.) vaiz Klausner "Halkın Filistin'e gitmeye zorlanması gerektiği kanısındayım. Zor sözünden bir programı kastediyorum." der. "Bu programı gerçekleştirmek için Yahudi

toplumunun politikasını değiştirmesi ve yersiz kalan insanları rahat ettirmek yerine mümkün olduğu kadar rahatsız etmek gerekmektedir."

"Amerikan ortak dağıtım komitesinin yardımları kesilmelidir... Daha sonra Yahudileri tedirgin edecek Haganah türünde bir örgüt kurmak gerekebilir. (Dış ülkelerde) sağlanan kolaylıklar kurcalanarak azaltılmalı ve şimdi Yahudi işleri danışmanı, yurtsuzların vaizleri ve ajans personelince sağlanan himayeden vazgeçmelidir.

Bu politikanın nasıl uygulandığını Alfred M.L. şöyle anlatıyor: "Yurtsuzlar kamplarında siyonist olmayan ve anti-siyonist Yahudilere karşı şiddet ve ayırım eylemlerine girişildi... Genelde bir kampanya sürdürülüyordu. Bu, günlük tayınlara el konulması, işten çıkarma, yurtsuzların eğitimi için gönderilen makineleri parçalamaya muhalefet edenleri yasal korumadan ve vize haklarından yoksun etme biçiminde oluyor, hatta onları kamplardan atma noktasına kadar varıyordu... Bunlardan başka, ABD'de yapılan programlara dair hikâyeler anlatılıyordu", yurtsuzlar tedirgin ediliyor.

Irak'ta İsrail'e göçmeye gönülsüz olan 150.000 kadar Yahudi sabotaj ve provakasyon eylemleriyle yıldırılıyor. Siyonistler bilinçli olarak Yahudi aleyhtarlığı yaratıp, bunun Yahudi halkı tedirgin etmesi ve göçmesini sağlamak için kıskırtıcı broşürler dağıtıyorlar.

Siyonistler başlangıçta bütün Yahudileri hedeflemelerine karşı sonradan politikalarını değiştiriyorlar ve "seçmece" yapıyorlar. Teknik personel, kültürel, askeri bakımdan kapasiteli, ehliyetli kimseleri, kesimleri tercih etmeye başlıyorlar. Sovyet Yahudilerinin göçünün sağlanması daha ilginç bir konu. Amerika ve Siyonist şefler için bu tam bir soğuk savaş malzemesi. Amerika'nın aşağılık-uşak basını emperyalist politikaya koşuyor ve büyük kampanyalar açıyorlar. "Ne zaman bir Sovyet Yahudisinin kılına dokunulsa (ki isterse hiç dokunulmamış olsun) olay New York Times gazetesinin ön sayfalarında manşet oluyor... "Belçika'da birçok Siyonist ve anti-komünist örgütün katıldığı konferanslar düzenlenerek Sovyet Yahudileri kıskırtılıyor. Amerikan azıllı anti-komünist sermaye tayfası büyük propaganda kampanyalarını finanse ediyor: 5-6 milyon Yahudiyi katleden Hitler ve Alman tekelcileri gitmiş, yerine Sovyet Yahudileri üzerindeki Komünizm ve Stalin heyulası gelmiştir!.. (Bu çabaların hâlâ da sürüp gittiğini, Sovyetler'deki Yahudilerin emperyalistler arası dalaşmada hâlâ koz olarak kullanıldıklarını görüyoruz.)

3. Bölüm

YAKIN TARİH ise genel olarak biliniyor. En genel deyimle İsrail devletinin kuruluşundan sonra Orta Doğu savaşlarının ardı arkasının kesilmediği bir bölge artık. 1956'da Mısır'ın Sina'ya girmesi ve Süveyş'in millileştirilmesi girişimi üzerine İngiliz-Fransız ortak saldırısına gizli bir anlaşmayla katılan İsrail Mısır'a saldırdı. BM üç gün sonra ateşkes kararı aldı ve Mısır'la İsrail arasında, 17 millik sınır boyunca asker yerleştirilmesiyle savaş sona erdi. İsrail bu savaştan da Mısır'daki (oraya ta Musa göçünden beri yerleşmiş, hatta, sonradan M.Ö. 250'deki ikinci bir göç dalgasıyla gelen ve ayrıca Ortaçağ Avrupa kıyılarından kaçarak gelen) Yahudileri tedirgin ederek İsrail'e göçe zorlamak için yararlandı. "Heyecanlı çağrılar ve aşılana korkularla Irak, Yemen, Suriye, Tunus, Cezayir ve Fas'tan çıkartılan 700.000 kişiye katılma konusunda gönülsüz olan Mısırlı Yahudiler" bu savaştan tedirgin oldular ve göçmeye başladılar.

Filistin Direnme Hareketi'nin çekirdeği de bu yıllarda atıldı denilebilir. Kurucularından birisi de Arafat olan Fedayeen ilk eylemlerine bu sıralarda başladı.

Mısır-İsrail savaşında sınıra yerleştirilen BM gücü 67 savaşına kadar kaldı. 1967'de bu kez üç Arap ülkesi ile (Mısır, Ürdün, Suriye) İsrail arasında yeni bir savaş patlak verdi. 1967 14 Mayıs'ta İsrail başkentini (Tel Aviv'den) Kudüs'e taşıdığını açıkladı. Bu açık bir kıstırtıydı. Kudüs BM denetiminde, askersiz bölgeydi. Arkasından Le Monde'nin İsrail'in Suriye'ye saldırma planlarını yayınlaması gerginliği iyice tırmantı. Nasır İsrail gemilerine Tiran Boğazı'nı kapattı. Aslında Akabe Körfezi'nin kapatılması bol kıyı şeridinde sahip olan İsrail için önemli bir sıkıntı değildi. Ama emperyalistler olaydan Nasır'ı düşürmek için yararlanmak kararındaydılar. 1 Haziran 1967'de İsrail'de savaş yanlısı klik (Levi Eşkol) Moşe Dayan adındaki gangsteri "Savunma Bakanı" yaptı ve savaş planını uygulamaya koydu. Savaşta Arap ülkeleri o tiksindirici hantalıkları, beceriksizlikleri sayesinde -ve tabii ki öteki bazı koşullarında İsrail'den yana olması yüzünden- yenildiler. İsrail Batı Şeria, Gazze, Golan tepeleri, Kudüs ve Sina'yı işgal etti. Savaşın arkasından da 400.000 kişilik bir başka göç dalgası çevredeki Arap ülkelerine aktı. Olay üzerine endezeli toplantılarından birini yapan Birleşmiş Milletler, 242 sayılı kararını aldı: İsrail işgal ettiği topraklardan çekilmeli ve Arap ülkeleri İsrail'i "güvenilir ve tanınmış si-

nirleri içinde" tanımalıydılar. Başka ülkelere göç etmiş Filistinliler "Mülteciler" ve Cenevre anlaşmasında mülteciler hakkında belirtilen statüye dahildirler.

Filistin direnme hareketi bu dönemde daha da gelişti. Ve bu dönem genç Arap ihanetçi şeflerinin peşpeşe suikastlerinde öldürüldükleri dönemdi. Önce Kral Abdullah Filistin toprağı üzerine de Kral olarak kurulma muradına ermeden mevlasına kavuştu. Sonra Mahmut Nukraşi, Riyad Salih ve Nuri Sait... Filistin direnme hareketi Ürdün üzerinden

namadan devam etti. Bu tarihte Mısır (Kuzeyden Suriye ile birlikte) Kanalı geçerek işgal altındaki Sina'ya girdi. Ertesi yıl İsrail birliklerinin batı yakasından çekilmesi koşuluyla anlaşma imzalandı. Bu sırada toplanan Rabat Zirvesi'nde Arap ülkeleri Filistin Arap devleti kurulması amacı ve FKÖ'nün "Filistin halkının yasal temsilcisi" olduğu kararını da birleştirirken; BM'de 338 sayılı kararını aldı. Filistin Direnme Hareketi bu sırada gerek bizzat Filistin'de ve gerekse başka ülkelere gerilla eylemleriyle sürüyordu.

gelişiyordu. Bu da İsrail için Ürdün'e saldırı malzemesi yaratıyordu.

1968'de İsrail bu kez Ürdün'e saldırdı. Ve arkasından gelecek olan Ürdün-FKÖ çatışmasını hazırladı. (Kukla kral 1970'te Filistin halkını katletti. Bazı kaynaklara göre 100 bin kişi öldü bu savaşta.) Ertesi yıl Süveyş'te Mısır ve İsrail yeniden çatıştı ve çatışmalar 1970 yılında da tekrarlanınca Amerikan hükümeti baskıya başladı. Böylece Amerika'nın zoruyla başlayan "barış görüşmeleri" 1973'e kadar bir sonuç al-

Amerikan baskısıyla tertiplenen ve esas anlamı olarak Mısır kanalıyla Amerikan ve İsrail çözümünün empoze edilmesi anlamına gelen Camp David anlaşmasında Mısır Sina'nın boşaltılmasına karşılık İsrail'i tanıyan ilk Arap ülkesi oldu. Arap ülkeleri Mısır'ı boykot kararı aldılar.

İsrail 1981'de, 67 savaşında işgal ettiği Golan Tepeleri'ni "ilhak ettiğini" açıkladı. Bu arada Lübnan'da gelişen direnme hareketini kırmak için 82'de Güney Lübnan'ı işgal etti. Ve Sabra ve Şatilla

mülteci kamplarında Lübnanlı işbirlikçileriyle birlikte gerçekleştirdiği korkunç katliam!.. Bu yıl toplanan Arap ülkeleri "Fez Planı"nı kabul ettiler. Buna göre İsrail 67'de işgal ettiği Arap topraklarından çekilecek, bu topraklardaki yahudi yerleşim merkezleri sökülecek, Kudüs ve kutsal yerler her dinden kimsele- rin ibadetine açılacak. Yalnız Kudüs Filistin Devleti'nin başkenti olacak vs..

1984 yılı, öncesindeki askeri yenilgiler dolayısıyla FKÖ politikasında belirgin, ciddi değişmelerin olduğu yıl oldu. Halid El Hasan bir açıklamada lafı hiç dolandırmadan "Artık Filistinliler askeri alanda mücadele vermeyeceklerine göre siyasi alanda mücadele vermeleri zorunludur." diyordu. Aslında bu bir gerilemedir. Arafat yenilgiden sonra soluğu Mısır'da almıştır ki bu da kuru bir ziyaret değil önemli anlamları olan bir gelişmedir ve Arafat'ın sonraki yıllarda izleyeceği politikanın işaretlerini içinde taşımaktadır. Açıkça bir tercihtir bu. '85 ise bu gelişmelerin bir devamı olarak çok önemli bir olaya sahne olur: 11 Şubat'ta FKÖ-Ürdün arasında "Amman Anlaşması" yapılır. Arkasından Kazablanka da toplanan Arap ülkeleri bu anlaşmayı onaylarlar. Anlaşma bilinen şeyleri tekrarlar (İsrail işgal topraklarını boşaltacak ve buna karşılık olarak tanınacak vs.) ama önemli bir farklılık vardır. Filistin KKTH'nı (Şimdiden uluslararası görüşmelere ortak heyetlerle katılarak) "Ürdün'le bir konfederasyon" biçiminde kullanacaktır. Bağımsız bir Filistin devleti yerine Kukla kralın koltuğu altına sığınmadır bir anlamda bu. 1982 "Amerikan Planı" ve Ürdün'ün ezeli hesabı da Ürdün'e bağlı, böylece Amerikan çıkar çemberiyle dizginlenmiş bir Filistin'dir zaten.

BUGÜNKÜ DURUM:

A- FİLİSTİN HALKININ DURUMU:

Bugün Filistin halkının yarısından çoğu başka ülkelerde mülteci durumunda. "İsrail vatandaş" sayılan 700 bin Arap çıkarırsak ve işgal topraklarındaki halkın da kendi topraklarında ama mülteci hayatı yaşadığını gözönüne alırsak halkın hemen tamamını mülteci saymakta mümkündür. Batı-Şeria'daki 1.3 milyon, Gazze'deki 600 bin Filistin'inin esasta mülteci hayatı yaşadığını görüyo-

ruz.Ürdün'deki Filistinli Arap nüfus 1 milyon civarında ve Ürdün nüfusunun % 60-65'ini oluşturuyorlar. Ayrıca, Kuveyt'te 600 bin, Lübnan'da 400 bin, Suriye'de 200, Arabistan'da 300 bin ve diğer Arap ülkelerinde de değişen sayıda bulunuyorlar.

Filistin halkı Arap halklar içerisinde en gelişmiş olanı. En çok yetişmiş insan kadrosu olan, en laik, en sosyal toplum oluyorlar. Sürekli savaş ve mülteci yaşamının olgunlaştırdığı bir toplumdur. Bu yaşantı tutuculuğu ve kapalılığı kırıyor. Dinsel uyuşukluk ve kokuşma diğer Arap ülkelerinde olan boyutlarda değil.

Direniş hareketinde FKÖ dışında kayda değer bir hareket yok. FKÖ önderliğini kabul ettirmiş veya sağlamış durumda. Arafat halkın büyük çoğunluğu için "Simgesel bir kişilik."

FKÖ, esas örgütünü 1964'te kurdu. O tarihte önderi Av. Ahmet Şukayri idi. El Fatah ("Filistin Milli Kurtuluş Hareketi") ise daha önceleri oluşmuştu. Arafat 67 savaşından sonra örgütün sözcüsüydü ve 69 Kahire Kongresi'nde önderi oldu. Bu kongre aynı zamanda sekiz ayrı örgütün FKÖ yapısı içinde birleştiği kongredir. El Fetih FKÖ'nün % 80'ini oluşturuyor. Kaynaklar El Fetih'ten sonra en güçlü olanın El Saika olduğunu belirtiyorlar. Üçüncü büyük güç "Filistin Halk Kurtuluş Cephesi" (PFLP) Hıristiyan Filistinli C. Habbaş'ın önderlik ettiği bu örgütün Ahmet Cibril'in "Halk Kurtuluş Cephesi / Genel Komutanlık" türedi. Daha sonra Genel Komutanlık'tan da "Filistin Kurtuluş Cephesi" adında başka bir örgütlenme ayrıldı. İddiaya göre Halk Kurtuluş Cephesi'nden, Habbaş'ın bu örgütü "Marksist" bir örgüt haline getirmeye çalışmasına tepki olarak doğduğu belirtilen Havatme'nin "Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe" ise güçlü örgütlenmelerin bir başkası. (PDFLP) Bunlardan başka:

"Arafat'a karşı olan Filistinli güçlerin bir koalisyonu olan 'Filistin'in Ulusal Selamet Cephesi.'" (Bu aslında Arafat'ı tasfiyeye yönelik Suriye ve dolaylı olarak Sovyet kaynaklı tertibin içinden doğdu. Ebu musa ve Ebu Salih önderlik ediyorlar.)

-Ebu Zeyd Grubu ise küçük bir grup ve son olarak FKÖ-Ürdün anlaşmazlığının yarattığı bir örgüt. Ürdün eksenli çözümden Arafat'ın uzaklaşmasına tepki olarak doğdu.

-Ebu İyad'ın Kara Eylül ve bundan ayrılan Nidal'ın Kara Haziran'ı diğer iki örgüt.

-Filistin' Komünist Partisi ise FKÖ içinde yer alıyor ve revizyonist bir parti.

FKÖ mali bakımdan rahat. Özellikle Amerikancı Arap rejimlerinden büyük

mali destek alıyor. Bir de kendisinin koyduğu "özgürlük vergisi" var. Her Filistinli aylık kazancının % 5'ini vergi olarak ödüyor. FKÖ'nün bütçesi Ebu Firaz'ın bir açıklamasına göre "Birçok büyük ülkenin bütçesinden daha fazla."

Filistin Kurtuluş Mücadelesi'ne (FKM) FKÖ önderliğinden aslında El Fetih önderliğini anlamak gerekiyor. Diğer örgütlerin bunu değiştirme veya en azından etkin olma çabaları var. Ceza-yir toplantısında kolektif önderlik kararı alındığını Havatme açıkladı. Ayrıca örgüt içinde yer alan bütün grupların "Yürütme Kurulu'nda" temsilcileri var.

Filistin Kurtuluş Mücadelesi, sadece Filistin'le sınırlı bir mücadele değil. Dünya ölçüsünde etki ve yönelimleri var. O, daha geniş kapsamda, Orta Doğu'da Amerikancı blok emperyalistlerinin jandarmalığını yaptığı yağma ve talan statüsünü sarsan, gerileten, bu yönüyle anti-emperyalist, işçi sınıfı hareketlerine dolaylı katkısıyla proleter dünya devriminin müttefikleri, ilerici ve Ulusal Kurtuluşçu niteliğiyle demokratik bir harekettir. En tutarlı destekçisi de doğal olarak dünya proletaryası ve ezilen halklardır.

FKM, şimdiye kadar ki-sonuç olarak "başarısız" sayılabilecek gelişmesinde, askerlik bakımından yanlışlıklarında bağlandığı politika yanlışlığını birinci faktör olarak görmek doğru olur. Tabii böyle bir politika izlenmesinin, mücadeleye önderlik eden sınıfın niteliğinden ileri geldiğini gözönüne alırsak, bunun bilinçsizlik vs.den dolayı talihsiz bir sapma değil, yanlışlığı bize göre olan zorunlu bir sonuç olduğunu görürüz. Örneğin, Kurtuluş mücadelesinin burjuva önderliği başlangıçtan beri İsrail halkını düşman gördü. Aslına bakarsanız hâlâ da görüyor. Fakat halkların, Filistin ve İsrail halklarının kardeşliği, düşmanlıklarından arınıp, tarihsel önyargılardan kurtularak belirip güçlendikçe şimdilerde yüreğinde bu kardeşliği aslında duymadığı (ve zaten de duyamayacağı) halde, bununun mücadelesinin başarısı için çok büyük önem taşıdığını anlayarak İsrail halkının Anti-Siyonist muhalefetini yedekleme politikasını izlemeye başlamış bulunuyor. Doğal olarak tutarlı olamıyor bunda. Daha dün FKÖ'ye bağlı olduğu bildirilen güc-17 adlı bir grup, Limasol'daki üç FKÖ yetkilisinin siyonist şebekeler tarafından katledilmesine Necef'teki otobüs baskınında herhangi bir üç Yahudiyi öldürerek misillemede bulunuyor.

FKM'ne hakim olan önderlik mücadelesinin başarısını emperyalist çıkar ilişkileri ile uyuşma noktalarına dayanarak sağlamaya çalışıyor. Esas halk mücade-

esini ve savaşı ikinci sayıyor. Bu da onun Filistin ulusunun KKTH'ni emperyalist masalarda pazarlık konusu yapmaya götürüyor. FKÖ bu sallantılı ilişkilerinden ötürü önemli bir güven kaybına uğradı.

FKÖ içindeki çeşitli grupların, hatta bazan FKÖ'nün, kukla Arap rejimleri-

nin oyun ve entrikalarında Orta Doğu'daki günlük ilişki, denge ve ittifaklarda, bölge içi çatışmalarda yer alarak kurtuluş mücadelesinin devrimci hedeflerinden uzaklara düştüğü oluyor. Bunun temelinde, bu grupların kiminin zaten Irak, Suriye veya örneğin Ürdün, Libya tarafından beslenip hatta oluşturul-

ması gerçeği var. FKÖ Filistin halkının güç ve olanaklarından çok kral Fahd'ın pet'ro dolarlarına bel bağlıyor.

Burjuva önderlik, mücadelenin bütün tikanmalarında, yozlaşmalarında kendini gösteriyor. Çünkü kendi sınıf niteliği mücadeleye doğal olarak yansıyor, damgasını vuruyor. Böylece Yahudi

Yaşanan katliamlar ve öğrettikleri

Dünya halkları, emperyalizmin ve onun Ortadoğu'daki ileri karakolu siyozizmin kan emici iğrenç yüzünü, bugün caha iyi görmektedir.

Tüm dünya, 18 Eylül akşamından başlayarak, televizyonda, basın-yayın organlarında; en vahşi hayvanlar'n bile tüylerini ürpertecek bir vahşetin insanlık adına utanç verici sonuçlarını izleme fırsatı buldu. Batı Beyrut'taki Sabra ve Şatilla Filistin kampları, tecavüz edilmiş kadınların, parça parça edilmiş erkeklerin, kurşunlanmış bebelerin, üst üste yığılmış cesetleriyle doluydu. Silahsız, savunmasız binlerce insan, emperyalizmin çıkarları adına, siyonist cellatların tasmalı köpeklerince hunharca katledilmiş, gözlerini kan bürümüş faşist cani-

ler, Hitler'in ölüm zebanilerini bile kışkıracak plânli ve sistemli bir imha hareketini -ne yazık ki- başarıyla(!) uygulama olanağı bulmuşlardır.

"Kara Eylül" katliamı, genel olarak emperyalizm ve sosyal-emperyalizmin; özel olarak da İsrail siyonistleri ile Lübnanlı faşistlerin ilk marifetleri(!) değildir. Yaşamaları kan içmelerine bağlı olduklarından, son da olmayacaktır. Bunu söyleyebilmek için kâhin olmak gerekmez.

Çok gerilere gitmeye gerek yok. İkinci paylaşım savaşından bu yana, dünya halklarının maruz kaldığı katliamlarla ilgili olarak ciltler dolusu kitap yazıldı. Ama ne sadece yüreklerde sıkışıp kalan öfke ve nefret, ne de sahte sızlanmalar

ve kınamalar, bu korkunç vahşetin bir çok kez yinelenmesini önleyemedi. Emperyalizm yok edilmediği sürece yineleneyeceği de gerçek.

1940'lı yıllarda, Faşizmin en aşşğılık temsilcisi naziler, milyonlarca Alman, Sovyet, Polonya, Çekoslovakya vb. devrimci, demokrat ve aydınını, bu ülkelerin halklarını acimasızca sürdürmekten, emperyalist savaşın baş sorumlularından olmaktan ve geride yanmış yıkılmış ülkeler bırakmaktan sorumluydu. Alman nazileri Nürnberg mahkemelerinde yargılandı. Birçoğu suçlu bulundu. İnsanlık suçlusu... Onları yargılayanlar içinde "Hür dünyanın sözcüsü!" ve emperyalist blok'un jandarması ABD'de bulunuyordu. Ve aynı yargıç! -yani ABD- ikinci paylaşım savaşı sonrası, emperyalist çıkarları adına giriştiği Kore, Vietnam, Laos, Kamboçya saldırılarında nazilere taş çıkartacak yöntemlerle yüzbinlerce insanı katletti. Hem de yargıç sandalyesinden indikten çok kısa bir süre sonra...

1973'te Şili'de bir askeri darbe yapan ABD emperyalizminin kuklası faşist

kompradorların Filistin halkını esarete boğan gözü kara zorbalıklarına karşılık FKM adına İsrail halkına da uzanan kör terör saldırıları... Bunlar, aslında çelişmeli, çatışmalı ortamda iki halk arasın-

daki tarihsel önyargıların pekişmesi, azdırılması sonucunu veriyor. Her iki halkın kurtuluş ve özgürlüğü için asla gerekli olmayan bu tür saldırılar sürdükçe daha uzun süre FKM'nin başarısı söz-

konusu olamayacaktır.

Henüz, iki ulus arasındaki "düşmanlık" biçimini koruyor ve genellikle hâlâ her iki halkın önemli kesimlerinde, öteki halkın aslında kardeşi olduğu bilinci henüz belirmemiş olması na karşın; bugünkü aşırılıklara mücadele süreci içinde giderilerek, zamanla her iki ulustan halkın egemenlerine karşı kardeşçe birleşmesinin yolu açılacaktır ve açılmaya başlamıştır da. Filistin İsrail çatışmasının özgün yanlarından birisi budur: Burada her iki ulustan halk, her hangi bir yerde görülebilecektense daha fazla olarak, ciddi bir kardeş düşmanlığı içine itilmiş bulunuyor. Tarihsel, sosyal ulusal birçok aykırılığın burada rolü var. Emekçilerin burada işbirlikçilerin ve emperyalistlerin tuzağına düştüğü gerçeği olduğu kadar, işte bu sebeplerinde etkisiyle bu düşmanlığın bir ölçüde halk tarafından sindirildiği de bir gerçektir. Zaten emperyalistlerin işini kolaylaştıran da bu oluyor. Dört bin yıllık bir toprak davası. Köklü bir din-kültür çatışması. Birbirlerinin belleğinden silinmeyen katliamlar!.. Sömürücülerin itmesiyle uzun yıllardır süren savaşlarda geliştirilen düşmanlık... Bunlar olumsuz etkenler. Fakat esas çıkmaz, her iki tarafta da önderliğin egemenlerden olmasıdır. Anlaşamayan, bölüşemeyen onlardır.

İsrail açısından bakıldığında Orta Doğu'da egemenliğin Siyonistlerin neredeyse aşgari programı olduğu görülüyor. Siyonist çıkarlar, işgal edilmiş toprakların

cunta, binlerce emekçiye katletti. Sadece bir maden ocağında 800 maden işçisi topa tutularak tümüyle öldürüldü. O günler başkentin ortasından akan nehri, su yerine kan taşıyordu.

Arjantin'de 1975 yılında işbaşına gelen faşist cunta onbinlerce insanı kayıp listesine geçirip, işkencelerle katlederken, bunun adı "ülkenin iç işleri" oluyordu.

ABD'nin "arka behçesi" olarak nitelendirilen, El-Salvador, Honduras ve Guatemala da, ABD'li uzmanlar(!) öncülüğünde faşist cuntaların yaptıkları katliamlar, bugün Batı Beyrut'ta yapılanlardan daha mı hafif insanlık suçudur?

Yakın geçmişte Fransa'nın, Cezayir'de gerçekleştirdiği vahşi kıyım, İngiltere'nin İrlanda da -bugün de devam eden halk'a açık saldırıları; bugün Batı Beyrut'taki katliamı kinadıkları(!) için unutulacak mıdır?

1968'de Çekoslovakya'yı, 1979'da Afganistan'ı işgal eden, Polonya'da da uşak bir cunta aracılığıyla bu ülkeler halklarına karşı kendi emperyalist çıkar-

ları doğrultusunda katliama girişen Rus-Sosyal emperyalizminin hegemonyacı, saldırgan politikası; sahte kinamaların ardında gizlenebilir, işlediği insanlık suçları unutulabilir mi?

Hayır! Hiçbir şeyi unutmayacak dünya proletaryası ve ezilen halkları. Dünya devrim cephesi saflarında yer alan güçler -başta M-L'ler olmak üzere- tüm bu katliamların hesabı tek tek sorulacak, bu insanlık suçlarının failleri er-geç (ama mutlaka) cezalarını çekeceklerdir.

Filistin halkı için Batı-Beyrut katliamı bir sürpriz değil, şimdiye kadar karşılaştığı kitle katliamları içinde en hunharca, en aşşğılık olanlarından biridir sadece... Filistin halkı'nın cellatları; sadece siyonist caniler, ya da Lübnan'daki faşistlerin temsilcileri Falanjistler değildir. Bugün Sabra ve Şatilla katliamı için timsah gözyaşları döken, sahte ağıtlayan, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin yeminli uşakları; Ürdün Kralı Hüseyin ve Suriye halkına kan kusturan eli kanlı despot Hafız Esat yönetimleri, geçmişte Filistin halkına karşı giriştikleri katliamlarla, bugün de böl-

gedeki diğer Arap gericileriyle elbirliği içinde, Filistin halkının maruz kaldığı soykırıma sessiz kalarak, İsrail siyonizminin suç ortaklığını yapmışlardır, yapmaktadırlar.

Tarihi unutturmaya ve gerçekleri işi-

Araplara devredilmesine elvermiyor. Yahudi sermayedarları için amaç, şu anda toplanmışlardan başka, hâlâ dışarda olan büyük Yahudi çoğunluğunu İsrail'de toplamak ve tabii bunlara yerleşebilecekleri toprak sağlamak üzere ilhak ve işgaller... Bütün dünya Yahudilerini kendi sömürü egemenliği altında topladıktan sonra, güçlü Yahudi sermayesinin sağlayacağı mali potansiyel ile Orta Doğu'da egemen bir İsrail yaratmak! Küçük bir süper güç yaratmak.

Filistin burjuvalarının nihai hedefleri ise temelde, bundan daha aşağı kalır sınırlarda değil. Bugünkü başarısızlıklarla gerilemiş olsalarda gönüllerindeki aslan İsrail'i yıkıp yok etmek, hem Filistin hem de oradaki Yahudi halkı kendi sömürü tekellerine alarak, kapitalist bir Filistin Arap devleti yaratmak.

İşte bu yüzden karşılıklı çıkarlar, birbirlerinin tekel iddia ettikleri alanlara uzandığı için sorun, sürekli bir savaş ve çatışma kaynağı durumuna geliyor. Oysa ki emekçiler için birbirlerinin sürgün çilesi ve kıyım üzerinde kurulmuş bir özgürlükten söz edilemez. Bugün için İsrail halkı, Filistin'e toplanmakla milli baskıdan kurtulmuş, dinsel, kültürel, hatta mali bakımdan nispi rahatlamalara ulaşmış olabilir, ama gene de özgür değildir. Bir kere kendi egemen sınıflarının baskısı altındadır. İkinci olarak da bu rahatlamalar esasında kendi sömürücü sınıflarının çıkarlarına olan eylemlere sürüklenmesi sonucunda sağlanmıştı ki bu da Filistin halkının toprakla-

rından kovulmasına daha büyük bir haksızlığa yolaçmıştır. Başka haksızlık ve adaletsizliklere yol açılarak elde edilen şeylerse; o haksızlığa uğrayan ve doğal olarak, ondan kurtulmak isteyenlerin sürekli tehdidi altındadır.

Emekçiler, sömürücü, yağmacı bir amaç arkasında olmadıklarından temelde uzlaşmazlık içinde olamazlar. Tarihsel gelişmeler içinde düşülmüş uzlaşmazlıklarsa geçicidir. Onların çıkarları ayındır ve onlar için bir değerini mahrum ederek özgürlük olamaz.

İsrail'de bugünkü duruma gelince:

% 17'lik Arap nüfusa karşılık 3,5-4 milyon civarında Yahudi nüfus var İsrail'de. Araplar "yurttaş" sayılmalarına karşın "güvenlik sorunu" yarattığı için askere alınmıyorlar ve her türlü Arap örgütlenmesi de yasak. Yahudi nüfus içinde % 60'lık Sefaradik Doğu yahudisi "2. sınıf vatandaş" durumunda. Matzpen gibi anti-siyonist Yahudi örgütlenmelerine karşılık ("sosyalist eğilimli"), programları temel noktalarda çakışma gösteren farklı siyasi parti ve gruplar var. Amerikan eksenli dış politika, yayılmacılık, siyonizm... Hepsinin müşterekleri oluyor. Mapai, Mapam, Ahdut Ha'avada gruplarından oluşan İsrail İşçi Partisi; liberal parti, bağımsız IP ve Faşist Herut'tan oluşan LIKUD. (Herut'un temelinde Irgun ve

Stern çeteleri var. Liberal Parti 190'da Chaim Weizmann'ın kurduğu Genel Siyonist Parti ve İlerici Parti'nin birleşmesinden 1961'de kurulmuş.) İsmail Genel İşçi Federasyonu Histadrut, Mapai grubunun, dolaylı olarak da IP'nin etkisinde. 1920'lerden beri yaşayan bir sendikal kuruluş ve 1 milyondan fazla üyesi var. Bunların dışında YOHAL, bir adı da RAKAH olan İsrail Komünist Partisi, "Barış İçin İlerici Liste," Medeni Haklar Hareketi, (Bir de C. Çandar'ın nitelmesiyle "Ultra-ortodoks" iki parti) Agudath İsrail ve Shas var. (Agudath İsrail'in anti-siyonist bir parti olarak ortaya çıkıp sonradan Siyonizmle uzlaştığını belirtmiştik.) Gazetelerin "Komünist" diye yazdığı HADAŞ "Barış İçin İlerici Yahudi-Arap Birliği" (bu "Barış İçin İlerici Liste"nin farklı bir adı olabilir. Faşist ırkçı Khe'ne'nin "Yahudiler Savunma Birliği" ve "Güş Eminum" gibi daha birçok örgütlenme var. Bunların yapıları, güçleri, programları, sınıf nitelikleri hakkında bilgileri-miz gazetelerle sınırlı.)

Eşkanaziler (Batı Avrupa Yahudileri) genellikle IP'ne, sefadinler'in ise Likud'a oy verdikleri belirtiliyor. 1977'ye kadar kesintisiz iktidarda olan IP'ni Knesset'te (İsrail Parlamentosu) son olarak 44. Likud'un ise 41 koltuğu var. Diğer birkaç koltuğu ise küçük partiler paylaşıyor. Bütün bu partilerden en gerici ve bağnaz kesim Filistinlilerin ne tarihte ne de şimdi İsrail'de hiçbir hakları olmadığını ileri sürüyor. Onlara göre

ne geldiği gibi çarpıtmaya kimsenin gücü yetmez, yetmemiştir. O gerçekler çeşitli vesilelerle bir gün karşınıza çıkarlar. 12 Ağustos 1976'yı sadece Filistin

de bulunan Tel-Zaatar Filistin kampı, direniş destanları yazarak, 54 gün süren kahramanca bir mücadeleden sonra düşmanın korkunç boyutlardaki silah ve in-

ran Falanjistlerin o gün en büyük desteği ve teşvikçisi Suriye diktatörü faşist Esat'tan ve ordusundan başkası değildi.

1970'te Ürdün Kralı Hüseyin'in Filis-

halkı değil, Esat da unutmamıştır. Eğer unuttuysa biz hatırlatalım:

12 Ağustos 1976'da Doğu-Beyrut'ta falanjistlerin hakimiyetindeki bölge için-

san üstünlüğü karşısında düşüyor, kampı ele geçiren Falanjistler, yüzlerce Filistinliyi alçakça katli ediyordu. Toplar, roketler ve en gelişmiş silahlarla saldı-

tinliler'e karşı giriştiği katliam, Hüseyin'in kanlı imzasıyla tarihin sayfalarına "Kara Eylül" olarak geçiyordu. Kendisini devirme planı yapıldığı gerekçesiyle

Filistinlilerin yurdu Ürdün!.. Hatta diyorlar "Bu toprakların adı Eretz İsrail'dir. Buraya Filistin adını Romalılar uydurmuştur." 67'de işgal edilen bütün topraklarında ilhak edilmesini savunan bu faşistler, hiçbir bölüşüm fikrine yanaşmıyorlar. Basında geçtiğine göre Medeni Haklar Hareketi, RAKAH, Barış İçin İlerici Liste, YOHAL 48 sınırlarına dönmeyi (Yani BM'nin belirlediği sınırlara) Filistinlilerin "kendini kaderlerini tayin hakkını öngörüyorlar."

Siyonistler Batı Şeria ve Gazze'yi ilhak etmek niyetindedir. Şimdi Gazze'de 2.000, Batı Şeria'da 60.000 kişilik Yahudi yerleşim merkezleri kurmuş bulunuyorlar. Rakamların küçüklüğüne aldanmamak gerekiyor. Durumun asıl vahameti bu kadar az bir nüfusa karşılık işgal topraklarının yarısı kadar büyük bir toprak parçasının yerleşim yeri olarak açılmasında ortaya çıkıyor. İsrail'i bir avukat genel durumu şöyle anlatıyor:

İsrail'i yetkililer Batı yakasında 1,5 milyon dönümden fazla... Gazze şeridinin de 1/3'üne el koydular. Binlerce belediye zorla topraklarından çıkarıldı. Böylece 100 bin dönümlük bir alana el konuldu. Mülteci kamplarını sözde seyrekleştirme politikası, mültecilerin kitlesel olarak sürülmesi ve binlerce evin yıkılması sonucunu verdi. İşgalciler aynı eylemi Kudüs'ün Arap kesiminde de ortaya koydular. Kentte ve banliyölerinde 22 bin dönüm Arap toprağına el koydular. Buralarda oturup çalışan on binlerce Arap zorla çıkarıldı. 800 Arap ya-

pısının yıkılmasından sonra Kudüs'ü çevreleyip Beit Jala ve El Cериha yoluna varan 13 yeni işgal bölgesi - yetkililerin deyişle Kudüs çevresinde bir halka-oluşturuldu. Sonuç olarak ciddi bir demografik değişme ortaya çıktı. 1948'de 140 bin olan Arap sakinlerin sayısı önemli ölçüde düşerek 1974'te 70 bine indi."

İsrail emperyalist politika sayesinde bölünmüş Arap milliyetçiliği davasını lüks ve sefihe değişmiş şeyhlerin birbirlerine karşı dolap ve entrikaları, hatta çatışmaları ortamında rahat hareket ediyor. İşini kolaylaştıran sadece bu değil. İsrail'deki sınıf mücadelesinin zayıflığı da bir diğer etken. Siyonistler bundan yararlanarak kendi çıkarlarını halka "Yahudi Milli Davası" olarak benimsetmekte başarılı olabiliyorlar. Halk sınıf ve tabakalarıyla çelişmelerinin derinleşmesi halinde, iki ateş arasında kalacaklarını bildiklerinden halka karşı temkinli ve kararınca hareket etmeye çalışıyorlar. Fakat artık, muhalefetsiz, bütünüyle rahat hareket ettiklerini de sanmamalıyız. Bazı dergilerde halkın % 80'inin Filistin davasında hâlâ siyonist politikalara takıldığını buna karşılık muhalefetin azınlıkta olsa, artık sözkonusu olduğunu ve asıl önemli olanın bu sayının arttığını ve muhalefetin güçlendiğini belirtiyorlar. Bu da yakın bir gelecekte siyonist burjuvaların politikalarını halka artık öyle kolay yutturamayacaklarının bir göstergesidir. "Vatan haini" suçlamasını göze alarak FKÖ ile görüşen Yahudi-

diler, Lübnan işgaline karşı çıkan 300 bin kişilik gösteriler... Gene Güney Lübnan işgaline karşı çıkan yüksek rütbeli subaylar... Arap-Yahudi kardeşliğini isteyen ve savunan örgütlenmeler... Arap tutuklulara işkence yapılmasına karşı geniş tepkiler ve üst düzey bürokratlarından istifalar...

Yahudiler başka bakımlardan da karakteristikler gösteriyor. Dünyanın en çok bilim adamı yetiştiren toplumu. Herkesin kabul ettiği çaplı uzmanları, teknisyen kadroları var. Dinamik, azimli, tuttuğunu koparan, inatla yürümesini bilen bir toplum. Yahudilik bağnaz tavrın kültür temelini oluşturuyor. Müsamaha ve feragatin yeri yok. Bireyci, uzlaşmalara kapalı, ısrarcı ve katı. Tabiki Yahudilik ve bütün öteki biçimlenmelerin asıl kaynağı maddi yaşantıları.

Siyonistler dış tehdit unsurunu çok yoğun bir biçimde işliyorlar. "Kültüre ve dine dayalı bir kutsal birlik çağrısı yapılmaktadır. İsrail kendisini denize dökmek isteyen Arap Golyat'ın sürekli soykırım tehdidi altındaki küçük Davuttur. Anti-Semitizm bu kutsal birliğin başka bir silahıdır." (Guy. Bajoit).

İsrail "Batılı demokrasi değerlerinin" kurumlarının savunucusudur. Orta Doğu barbarlığı ortamında bir "uygarlaştırıcı" unsurdur vs. vs..

Tarihe olumsuz bir tepki var toplumda. Adnan Pachaci adında bir yazar şöyle anlatıyor bunu:

"Avrupa'daki Yahudi halka çekti- len baskı ve hakaret yıllarının Hitler ki-

le, o dönem Ürdün'de yaşayan Filistinliler'e saldıran Hüseyin'in orduları, en az 10 bin Filistinli'yi katlediyor, binlercesi de Lübnan'a sürülüyordu.

Çilekeş yiğit Filistin halkının yaşadığı zulüm, burada bir kaç sayfa yazıyla anlatılamaz. Ancak bazı günler, yerler ve olaylar vardır ki dünyanın ezilen halklarının beyinlerine kazınmıştır. Ve bir halkın yaşadığı zulüm ve işkenceleri simgeler. O günler hep hatırlanacaktır. İşte bunlardan birkaçı:

Takvimler 9 Nisan 1948'i gösteriren, Kudüs'ün batısındaki 400 kişilik bir arap köyü olan Deir Yasin, o dönem siyonistlerin teşkilatı "Irgun"u kasaplarının saldırısına uğruyor, bu saldırı sırasında köyde yaşayan 254 kadın, erkek, çocuk hunharca katlediliyordu. Katliamı gerçekleştiren caniler grubunun başındaki kişi, bugünkü İsrail Başbakanı Begin'den başkası değildi. Katliam, İsrail'in devlet olarak ilan edildiği tarihi olan 14 Mayıs 1948'den 5 hafta önce gerçekleşmişti. Ve Begin, hayasızca: "Deir Yasin zafeti olmadan, bir İsrail devletinin olamayacağını" söyleyebiliyordu. İş-

te siyonist devlet, böyle bir kan ve gözyaşı üzerine inşa ediliyordu. Bu olayı takip eden 6 ay içinde gerçekleştirilen benzer saldırı ve cinayetlerle, 400 binin üzer-

rinde Filistinli topraklarından sürülüyor, toprakları gaspediliyor, Filistin'in çilekeş insanları o dönemden başlayarak çadırlarda insanlık dışı koşullarda mahkum ediliyor.

1953'te komutanları bugünkü İsrail savunma bakanı katil Şeron olan İsrail siyonistleri, 'Kibya' köyünde yaşayan 66 kişiyi evleri ile birlikte havaya uçurarak katlediliyordu.

1956'da yine siyonistler, Filistin'in Celil bölgesindeki Karg Kasım köyüne düzenledikleri saldırıda 43 Filistinliyi vahşice öldürüyorlardı.

13 Nisan 1975'te Doğu-Beyrut'ta 'Ayn Rummane' semtinde pusu kuran Falanjist katiller, Filistinli çocukları taşıyan bir otobüsü tanyar, çoğu kadın ve çocuk olan 27 kişi yaşamından ediliyor.

Yine Falanjistler Lübnan iç savaşı sırasında, Filistinliler ile yoksul Lübnanlıların yaşadığı 'karantina' adlı gecekondu semtine saldırıyor; bir tek canlı kalmayınca kadar herkesi katlediyorlardı. Bu katliamda kaç insanın öldüğü ise hiçbir zaman tam olarak belirleneme-

yımı ile doruğuna ulaşması, görüldüğü kadarıyla bugün İsrail'in kaderini belirleyen Avrupalı Yahudilerin ruhsal yapılarında derin bir iz bırakmıştır. YY.'ların yılgınlığı ve kini şimdi Filistin Araplarına yapılan görülmemiş vahşette çıkış yolu bulmaktadır. Fakat kaderin ne acımasız bir cilvesidir ki Yahudilerin topraklarında, Ortaçağ Avrupası'nın anlaşılmaz vahşetinden uzak bir kurtuluş ve korunma yeri buldukları Araplar, böylesi hayasızca yoğun bir baskının kurbanı olmaktadır.”

İsrail devleti emperyalistlerle herhangi bir uşak rejimden çok daha fazla ilişkili ve bağlantılıdır. Afrika'daki tüm ulusal kurtuluşçu akımların karşısında yer almaktadır. Güney Afrika ırkçı azınlık hükümetinin tek dostudur. İsrail Afrika'ya sömürü amacıyla da el atmıştır. Birçok ülkede tesisler ve ortak işletmeler kurmuş, teknisyen ve teknoloji ihraç etmiştir.

Emperyalistlerden mali ve öteki alanlarda çok fazla destek görmektedir. Emperyalist ekonomilere ve tekelci sermayeye dayanmak zorunda. Emperyalistlerin bu desteğine karşılık Orta Doğu'na onlar hesabına bir dizi hizmette bulunuyor. "Arap pazarlarını kırmak ve Arap Birliği'ni önlemek, Arap ulusal akımını ve halkçı oluşumları parçalamak, Arap ülkelerini.... savaşa yatırım yapmaya zorlamak gerici Arap rejimlerinin iktidarda kalmasını sağlamak için gınah keçisi rolünü üstlenmek..." (G.B.)

1950 "Hava Ulaşımı Anlaşması" ABD'ye İsrail toprağını üs olarak kullanma olanağı veriyor. 1952 tarihli aynı amaçlı başka bir anlaşma var. İngiltere, özellikle Mısır'a karşı İngiliz-Fransız ve İsrail ortak saldırısının yer aldığı 1956'dan beri askeri araç ve gereç vermekte.

"1957'de ilan edilen Eisenhower Doktrini... Orta Doğu ülkelerinin iç işlerine karışmayı ve Arap dünyasında kurtuluş akımlarını baskı altında tutmayı hedef alıyordu. İsrail bunu resmen 21 Mayıs 1957'de onaylamış bir ülke." (T.Ata.)

İsrail yalnız kendi kaynaklarına dayanmıyor. "Emperyalist devletler İsrail'e petrole dolu OD'da kendilerinin bir aracı, Arap halkların ulusal kurtuluş akımlarını durduracak bir kale ve batının stratejik çıkarlarını kollayacak bir üs olarak" bakıyorlar. İsrail'in emperyalistlerle ilişkilerini tahlil eden birçok bilim adamı bu noktalarda birleşiyorlar. Örneğin, Deutscher "Bütün İsrail hükümetleri İsrail'in varlığını 'batıya uyumlu' olmaya dayanmışlardır. Yalnız başına bu durum İsrail'i Orta Doğu'da Batı'nın karakolu yapmaya yeterli olmuş, böylece kurtuluşları için savaşım veren Arap halkları ile emperyalizm (yeni-sömürgecilik) arasındaki büyük çatışmaya karşmıştır." diyor. Rodinson ise "İsrail devletinin Filistin toprakları üstünde 20 yy. başlarındaki Avrupa ve Amerikan yayılmasının sonucu olarak kurulduğu, bu durumun 3. dünya halklarını siyasal ve ekonomik olarak sömürmek için kolon-

yal yerleşmeler yaratmaya amaçladığı" sonucuna varıyor.

Şimdi de Filistin Sorunu'nda Arap ülkelerinin ve emperyalistlerin politikalarını ve tavırlarını değerlendirelim:

Arap ülkeleri içerisinde Filistin tartışmalarında en çok gündeme gelen ülkeler Ürdün, Suriye ve Mısır'dır. Bunların politikaları uzantısı oldukları emperyalistlerin çıkarlarını yansıttığı kadar kendi özel çıkarlarını da yansıtır. Bazen emperyalist efendileri ile bu özel çıkarları yüzünden çelişkiye düştükleri de oluyor. Ancak sonuçta işin doğası kendini kabul ettiriyor ve bu ülkeler kendilerini ne kadar sağa sola vursalar da, emperyalist ilişkilerle zincirlendikleri için ancak onun izin verdiği ölçüde uzaklaşabiliyorlar ki bu da hiçbir zaman ciddi bir aralık yaratmıyor. Emperyalistler hemen borç, kredi, askeri yardım, anlaşmalar... gibi kozlara başvurarak, bu ülkeleri daha büyük çıkar kayıplarıyla karşı karşıya bırakıp hizaya getiriyorlar.

Örneğin Mısır İsrail'le barış görüşmelerini kabul etmesinin Arap dünyasında teşhirine yolaçacağını biliyordu, ama Camp David'te İsrail ile masaya oturdu. Aynı şey Fas içinde oldu. Hepimiz izledik. Kimi sahte kimi gerçek bir sürü karşı çıkıldı. Libya İsrail'le görüştü diye birleşme anlaşmasını feshetti. Görül-

yecekti.

Yukarıda sadece birkaçına değindiğimiz katliamları yetersiz gören İsrail siyonistleri, ABD emperyalizminin açık desteği altında şartları da olgunlaşmış görerek 4 Haziran 1982 gününden başlayarak Lübnan'a karşı saldırıya geçtiler. Hava, kara ve denizden, binlerce mihli araç, tank, top, uçak desteğinde üç koldan Filistin mevzilerine saldırdılar. Olanakları ölçüsünde günlerce yiğitçe direnen Filistinli savaşçılar, özellikle Batı Beyrut'ta direniş destanları yazdılar. Daha sonra "Binlerce sivil ve Lübnanlı'ya karşı girişilecek katliamı engellemek" gerekçesiyle, gruplar halinde Batı Beyrut'u terk ettiler. Geride sadece bir kısım Lübnanlı ilerici milis ve sivil halk kalmıştı.

İşte bu durumu fırsat bilen İsraili siyonist caniler ve kapı kulları Falanjistler. Cemayel'in öldürülüşünü gerekçe göstererek Batı Beyrut'u işgal ettiler. Ve işte yeni bir "Kara Eylül" bu işgal hareketiyle başladı.

İsrail'in direktif ve kumandası altın-

daki Falanjist caniler 16 Eylül'de Sabra ve Şatilla isimli Filistin kamplarına girdiler. Bu kamplarda yaşayan binlerce silahsız, savunmasız -kadın, erkek, çocuk- Filistinli bir anda karşılarında cellatlarını buldular. Canlı adına önüne ne gelirse yok etmeye kararlıydılar. 3 gün boyunca öldürdüler, yakıp-yıktilar, yine de bu gözlerini kan bürümüş caniler kana doymak bilmediler. Faşizmle sadizmin ne kadar içiçe olduğu-

nu kanıtlarcasına, öldürdükleri insanların vücutlarını parça parça ettiler. Tarihte utanç dolu bir sayfa daha açıyor. İsrail siyonizmi ile Falanjist caniler... Bütün bu katliamlara rağmen yiğit Filistin halkı mücadeleye devam ediyor, edecek. Ne ABD patentli İsrail katliamları ve ne de çirkin politik oyunlar, Filistin halkını haklı davasından vazgeçiremez. Kundaktaki bebeleri de öldürse-ler, bir halkı yok edemezler.

FİLİSTİNLİ KÜÇÜK SAVAŞÇI'YA

"İsrail güdümünde Falanjist caniler Beyrut'ta çocukları bile katlettiler..." Böyle verdi ölüm haberini gazeteler... Altında birkaç resim; Parçalanmış cesetler dağılmış dört bir yana Sen de içlerindedin... Ardından ekranlara, senin ölüm fermanında imzası olan

Ve kafasını kuma sokmaya çalışan ne kadar kanlı katil ve halk düşmanı varsa, sahte ağutlar ve gözyaşlarıyla bir bir sökün ettiler. Bu bukalemun suratlılar, suç ortaklıkları ortaya çıkınca Dünya halklarını aldatmak için süslü demeçler vermeye başladılar; "Bu katliam insanlığın yüz karasıdır..."

düğü gibi bu olaylar bu kompradorların Filistin davasının arkasında geçinmelerinin sözden öteye gitmediğini ortaya koyuyor ve teşhirlerine yol açıyor. Ama bedava görüşmemişlerdi. Bir süre önce İsrail'le bu görüşmeler üzerine açıklamaları da içeren bir röportaj yayımlandı. Gazeteci Çandar'ın:

"Mübarek Perez'le görüşmesi sayesinde ABD'den iktisadi bir çıkar elde etti mi" diye sorması üzerine, Mısır politikasının iç yüzünü iyi bilen bir gazeteci olan H. Heykel, durumu biriki cümle ile şöyle açıkladı:

"Evet, borçların ertelenmesi, yeni takvime bağlanması ve yeni krediler... Mübarek olsun, Fas Kralı 2. Hasan olsun Perez'le görüşürlerken gözleri ona değil Beyaz Saray'a çevrilmişti." dedi.

Amerika bu görüşmeleri yaptırmakla bir taşla iki kuş vuruyor. Bir yanda İsrail'le görüşen ülkelerin diğerleriyle arası açılıyor, Arap ülkeleri birbirine düşürülmüş oluyor, diğer yandan da kendi Filistin politikasının ana unsurunu oluşturan İsrail'in Arap ülkelerince tanınması ve statüsünün kemikleşmesini sağlıyor.

Amerikan emperyalistleri Arap milliyetçiliğine şiddetle saldırıyorlar. Arap ülkelerinde devrimci hareketler zayıf. Feodal üretim ilişkilerinin oldukça ağır bastığı bu ülkelerde, geniş tabanlı bir işçi sınıfı oluşmamış. Emperyalistleri sarsacak güçlü halk hareketleri gelişmemiş, yoğun bir feodal ve dini koşullanmışlık var. Burjuva milliyetçi akımlar daha

güçlü ve nispeten daha örgütlü. Emperyalist seraların turfanda kapitalizmi şeyhlerin lüksünü sağlıyor.

Bu ülkelerde "Filistin Davası" her ne kadar "Arap Milli Davası" olarak gösteriliyorsa da, gerçekte işbirlikçi rejim-

lerin çıkar hesaplarıyla uyuşması veya gelişmesine göre destekleniyor veya bizzat çelmeleniyor. Halkın tavrını ise elbette bu uşak tayfasınınla karıştırmak gerekiyor.

Bu Arap devletleri genelde günlük politikalarla çelişmelerin, feodal düşmanlıkların içine sürüklenmiş, ittifaklarında istikrarsız, güvensiz ufak hesaplar peşinde, hiçbir "değer"i olmayan "iç bir prensibi olmayan çürük rejimlerdir. Savaşmalar bu yüzden çok kısa ömürlü olabilir. Bir bakıyorsunuz Ürdün FKÖ müttefik oluyor, Suriye'ye karşı çıkıyorlar, bir bakıyorsunuz bu kez Ürdün Suriye devletleri el birliği FKÖ önderliğini yıkmaya uğraşılıyor. Bir bakıyorsunuz kanlı bıçaklı Irak Suriye rejimleri anlaşılmış... Üstelik bunlar birbirleriyle dalaşmalarında FKÖ'yü bazan askeri bazan de politik unsur olarak kullanmaya çalışıyorlar. Özellikle de kör teröre başvuran küçük gruplar sık sık bu dalaşmaların içinden çıkıyorlar.

Filistin mücadelesi kendi eksikleri, yarımlıkları bir yana, bunun dışında en büyük dezavantajı belki de bu kompradorların çelmelemeleridir. Ürdün'ün 70, Suriye'nin Tel-zaatar ve sonradan Emel çetesi eliyle Lübnan'da gerçekleştirildiği katliamlar bunu doğruluyorlar.

Arap ülkeleri özellikle de Ürdün ve Suriye FKÖ içindeki muhalif gruplar vasıtasıyla Arafat önderliğini tasfiye edip, Filistin ulusu adına kendi politikalarını onaylayacak uydu bir örgüt haline getirmeye istiyorlar onu.

Nicedir ki olaylar FKÖ önderliğini kıramadığı emperyalist ilişkiler içinde "çözüm" aramaya itince ve tabi bu ilişkiler içinde belirleyici olan Amerika'nın kiler olduğundan, FKÖ onun işbirlikçi-

Senin ölüm fermanına
imza atıklarını
ve daha dün
vahşice bombalanırken
ülken
Sana 'terörist' damgası vurduklarını
unutmuş göründüler...
Hiç utanmadan
Kanlı ellerini uzatıp,
parçalanmış cesedini
gösterdiler senin...
Çünkü sen onlar için;
Sokakların kanlı ve suçlu suskunluğunda
Cansız bir kanıttan
Başka bir şey değildin.
Oysa benim için sen,
sadece ne bir resim
ne bir çocuk
ne bir ölüm değilsin...
Sen;
Yıkıntıların altından çıkan
Ve kan bulanmış varlığıyla
yalnız cellatların değil
insanlığı da yargılayan

bir tarihsin...!
Sen
FILİSTİN'in...
Dudaklarında hep aynı tebessüm
ölümün bile yok edemediği
Yaşanmamış çocukluğun şimdi
-belki de- tek delili
O minicik ellerin.
Ya, öfkeyle bakan gözlerin?
İşte dayanılmaz olan onlar,
Çünkü o gözler;
Hiroşima'da şaşkın,
Vietnam'da kararlı,
Namibya'da umutlu,
Etyopya'da mutlu bakarken de
Böyle kahrediciydiler...
ve o gözler;
Ölümün karşısında bile
geleceğe olan güvenlerini
bir kere olsun yitirdiler
Şimdi kan gölcüğünde yatan
Ve artık durduğu sanılan
küçücük yüreğin,
nice kurtuluş mücadelesinde

hiç durmamacasına atıyor,
atacak inan.
Düşmanlarının kulaklarını
sağır edercesine...
Bugün senin adına
bir kere daha yemin edeceğim;
Ortak düşmanımız emperyalizme
ve uşaklarına karşı
haklı savaşımızdan
asla ödün vermeyeceğim.
Seni anlatacağım ülkemin çocuklarına,
'O sizin kardeşinizdi
sizler kadar masumdu,
bir kahraman olarak doğdu
ve öyle öldü.' diyeceğim.
Şunu bilmeni isterdim ki küçüğüm;
Hiçbir zaman yalnız değildin...
Sen, özgürlük savaşında
-diğerleri gibi-
bir isimsiz nefer
bir simgeydin,
SELAM sana yigit yoldaşım
Ve başın sağ olsun
FILİSTİN'?!
GÖZLÜKLERİNİ

haklı oldukları ortaya çıktı. Ebu Musa başaramadı. SB'de şimdi deviremediği Arafat önderliğini geri çekme olanakları arıyor. Bu politikası bakımından FKÖ'yü kendisine daha yakın iki örgütle anlaşmalar içine sokarak, bu örgütlerle yapacağı anlaşmaları bir fren unsuru gibi kullanmayı deniyor. Bunun için Havatme ve Habbaş El Fetih kanadıyla görüşmeler yaptı (Prag'da sonra Moskova'da) Bu toplantılardan sonra yayınlanan bildirilerde Arafat'ın Amman anlaşmasından dönmeye söz verdiği yer alıyordu. -ki SB'nin sağlamak istediği de buydu zaten. Bu görüşmelerin sonradan Cezayir toplantısını hazırladığını ve orada

Amman anlaşmasının resmen artık kabul edilmediğinin açıklanması ve diğer örgütlerle ortak komutanlık gibi kararlar çıktığını biliyoruz.

SB'nin asıl amacı, Orta Doğu'da Amerikan çıkarları bakımından elverişli durumu kendi lehine olarak değiştirmek. Bunun için Filistin Kurtuluş Mücadelesi'nin yarattığı olanağı değerlendirmeye, muhtemel bir bölüşümde (ki buna onlar "Orta Doğu sorunu için Uluslararası Konferans" diyorlar) taraf olabilmektir. Bunu Amerika ve İsrail'in reddettiğini biliyoruz. Çünkü onlar böyle bir konferansın Sovyet etkinliğini artıracığını hesap ediyorlar. Yoksa bir

si rejimlerle "ortaklık" a başlayınca Sosyal emperyalistlerle ilişkilerinde çatışma noktaları çoğalmaya başladı. Beklendiği gibi Suriye kanalıyla harekete geçtiler. Arafat'ın tasfiye edilmesi ve kontrollerine açık bir yapı için Suriye kanalı ile Ebu Musa'yı sürdürdüler üzerine. Fakat sonuçtan pek emin olmadıklarından, hatırladadır, çekilip perde arkası konumlarını muhafaza ederek sonucu beklediler. Ebu Musa başaramazsa Arafat önderliği ile de hepten kopmamayı hesaplıyorlardı. nitekim ihtiyatlı davranmakta

Burada küçük Filistinli savaşçıya ve nice küçük savaşçılara seslenirken, bir kere daha hatırlatmak isteriz ki; küçüğünden büyüğüne, kadından erkeğine, bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi savaşında toprağa düşen her beden, dökülen her damla kan; Filistin halkının emperyalizme ve siyonizme karşı kinini biraz daha bileyecek, haklı davasına daha da kararlı olarak sahip çıkmasına yol açacaktır.

Bu katliamın gerçekleşme koşullarını yaratan ABD emperyalistleri başta olmak üzere; Afganistan'da hâlâ katliamlarını sürdüren ve Filistin halkının arkasından bıçaklayan Rus-sosyal emperyalistleri, emperyalizmin bölgedeki uşakları Arap gericileri -Hüseyin'den Esat'a kadar hepsi- Soykırımlarında en az diğerleri kadar deneyimli ve Avrupalı emperyalistlerde bu katliamda öldürülen çocuk ve kadınların ardından sahte gözyaşları döktüler. İsrail siyonistlerini ayıpladılar.(!)

Bu soykırımı kınamak için neler yaptılar ki; Reagan; İsrail'i kıyımdan sormulu gördükten sonra, oraya tekrar as-

ker göndermeye karar verirken, Brejnev; Reagan'a Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde İsrail'e karşı ortak tavır çağrısı yapma başarısını gösteriyordu. Arap gericileri daha aktif(!) görünmek zorunda hissediyorlardı kendilerini? Ve Ürdün Kralı Hüseyin bir "Kara Eylül"ü kendi gerçekleştirmemiş gibi, bu Eylül günlerinde yas ilan ediyor; Kuveyt, İsrail'lilere Filistin toprağı ile insanlarını kurban etmelerini yeterli görmüş olacak ki, kurban bayramını iptal ediyor; Mısır ise İsrail'i ilk tanıyan Arap devleti şerefine(!) sahip olduktan sonra, Kudüs'teki elçisini geri çağırma cesaretini gösteriyor. Tabi geçici olarak... Eylül'cü paşalarımız ise; "elimizden fazla bir şey gelmiyor, camilerde dua edip, beddua etmek yeterli" demekteydiler.

Bu sahtekarlardan ne kınamaları, ne de daha fazlası beklenmemekte. Çünkü hepsi, tüm katliamlardan belli ölçülerde sorumlu. Önce hepsi kendi cinayetlerinin hesabını vermelidirler. Yalancı göz yaşları ile ortalığı toza-dumana boğan suç ortaklarına en güzel cevabı, siyonistlerin diplomatı canisi Begin veri-

yor: "Bize onlar savaş ahlâkı konusunda akıl veremezler" görüldüğü gibi doğru söze ne demeli.

Bu kınama kervanına İran halkının başbelası, eli kanlı Humeyni de katılmadan duramıyordu. 20 Eylül'ü yas günü ilan eden "mollalar diktatörlüğü" kuruçularına, İranlı devrimciler, demokratlar ve Kürt ulusundan emekçiler yüzlerine tükürerek haykırıyor: "Sizler dökünüzün bunca insan kanının hesabını nasıl vereceksiniz" diye.

Aynı soruyu biz de burada 1 Eylül'cü paşalara, yandaşlarına ve destekçilerine soruyoruz:

Sizler değil miydiniz, daha dün kadar İsrail siyonistleri ile işbirliği yaparak, Filistinliler safında çarpışan devrimcilerin listelerini, tutsak olanların kendilerini isteyen.

Sizler değil miydiniz, "İsrail ile ikinci katilik seviyesinde ilişkimiz var, ilişkimizi tümenden kesemeyiz" diyen.

Sizler değil miydiniz, sırf elinizdeki iki parça döküntü malı, Arap devletlerine satarak petro-dolarlardan pay almak için bir yandan FKÖ'yü resmen tanıırken

konferans yapmaktan ne çıkar, her gün konferanslar yapılıyor... Neden karşı çıksınlar?...
Sosyal emperyalistlerle Suriye'nin Filistin politikasında farklılıklar başladığı görülüyor. Suriye Sovyet destekli olarak Ebu Musa'yı Arafat üzerine sürdürdüğünde SB'nin ihtiyatına sahip değildi. Bu politika başarıya ulaşamadığı ve SB politikasını değiştirdiği halde o daha yeni yeni Arafat'la görüşmeye "ilişkileri düzeltme"ye başlıyor. Tabi bugüne kadar FKÖ Ürdün anlaşmazlığından yararlanmak, Erel çetesiyle ezmek gibi ihtimalleri denemiş, bir yerde feodal husumetten dönmek zorunda olduğunu görmüş bulunuyor.

SB'nin FKM üzerindeki hesapları bakımından bir unsurda FKÖ içindeki ikinci, üçüncü adam durumundaki şeflerdir. (Örneğin Kaddumi) Sovyetler Birliği'nin bunlarla ilişkilerinin daha yakın olduğu, hatta bu şeflerin yapıldığı sıralarda Amman anlaşmasına daha mesafeli davrandıkları yorumları yapılıyor. Fakat SB için hepsinden önemlisi fkm'ni örneğin bir Havatme grubu eliyle-pek umutlu olmamakla birlikte-daha fazla kontrol altına almaktır ki böyle bir amaç zaten hiçbir zaman dışta tutulamayacağı açıktır.

Ürdün'e gelince, Ürdün'ün politikasını belirleyen iki önemli faktör var. Birincisi emperyalistlerle ilişkileri, ikincisi nüfusunun çoğunluğunun Filistinli olması... Mısır'ın politikası da özünde Ürdün'ünkiyle aynıdır: Filistin Kurtuluş

Mücadelesi'ni Amerikan ve kendi çıkarlarıyla uygun "çözümlere" bağlamak, zorlamak; eğer bir Filistin devleti kurulacaksa bunun ille de kendilerinin ki gibi Amerikancı komprador bir rejim olmasını sağlamak. Gelişmelerin devrimci bir yola girmesini giderek kendilerini tehdit eder hale gelmesini önlemek.

Öteden beri Amerika ve İsrail'in, Ürdün'deki Filistinli nüfusu bahane ederek, Filistin devletinin Ürdün'de, şimdiki Ürdün'le bir konfederasyon halinde kurulmasını sağlamak yönündedir. Böylece hem İsrail'e dokunulmamış, hem de Ürdün vasıtasıyla yeni devlet Amerikan kontrolüne girmiş olacaktır. Ürdün'ün telaşı da burada başlıyor. Bir kere ayrı bağımsız bir Filistin devleti hemen yanı başında, kendisinden beş kat daha kalabalık etkin, üstelik Sosyal emperyalistlerin çıkarlarına açık basit bir nitelemeyle en azından iki kat büyüklüğünde yeni bir Libya'nın doğması anlamına geliyor. Üstüne üstlük kendi nüfusunun da yarısından çoğunun kayması söz konusu. Bu Kral Hüseyin'i insansız toprakların tam anlamıyla çölen kralı yapıyor. İşte buyuzden Ürdün hem kendisi için zorunlu hem de efendileri bakımından elverişli olan "Ürdünle bir konfederasyon" alternatifine sarılıyor ve esasta İsrail politikasıyla önemli ölçüde buluşuyor.

Fakat konfederasyonda tehlikesiz değil. Birisi; beş milyon nüfuslu, diğeri yaklaşık bir milyon nüfuslu iki federasyondan, beş milyon nüfuslu olanının, örne-

ğin parlamento gibi ortak kurumlarda üstünlük sağlayacağı doğal bir sonuç. Bu yüzden Ürdün şimdiden tedbirli davranıyor. Temel amaç kralın hakim olduğu bir konfederasyondur. Örneğinkendisine gene kral, Arafat'ın da başbakan olması gibi bir yapı. Ancak bu kendini kâğıt üzerinde kral saydırmakla sağlanacak bir şey olmadığından Kral Hüseyin Filistin davasında FKÖ'nün rolünü geriletmeye ve davanın esas sahibi olarak kendisini lanse etmeye çalışıyor. Onun amacı Filistin halkının da kralı olmaktır. (Ama belirtelim. Filistin halkının çok büyük bir çoğunluğu, Kralı reddediyor. Anket sonuçları halkın kralı reddetmekle kalmayıp, İsrail'i ona tercih edenler bile olduğunu gösteriyor.)

Ürdün bu politikasına bağlı olarak son günlerde batı Şeria ve Gazze'de yeni girişimlerde bulundu. Bizzat İsrail'in izniyle buralarda banka açtı. Finansmanını ABD, Japonya ve Avrupa topluluğunun karşılayacağı yeni bir "kalkınma planı" uygulamak peşinde. Basında yer alan yorumlara göre, İsrail bu toprakları siyasi bir koz olarak elde tutmakla birlikte iç yönetimi Ürdün'e devretmek niyetinde. Amerika'da bu politikayı destekliyor. Bu işgal bölgesinin "kalkınması için" geçtiğimiz yıllarda Ürdün'e 4 milyon dolar gönderdi. Ayrıca İngiliz yönetiminden görüşmesinden sonra İsrail'i 48 sınırları içinde tanıması şartına bağlı olarak FKÖ-Ürdün ortak heyetiyle görüşme eğilimini belirtti. İsrail de bu politikayı destekler yönde

diğer yandan onları "teröristler" diye damgalayan.

Sizler değil miydiniz, İsrail ile birlikte, ABD emperyalistlerinin bölgedeki ileri karakolu olmayı kabul eden, bu amaçla "Çevik kuvvet" adı verilen ABD askeri birliklerine üsler tahsis eden.

Sizler değil miydiniz, Filistin halkı ile yürekten ve gerçekten dayanışma içinde olan yüzlerce devrimci-demokrat işkencelere çeken, zindanlara atan...

Sizler değil miydiniz, sırf "Kürt ulusundanım" dediği için binlerce kişiyi dayakladın geçiren. Kürt ulusunun varlığını dahi kabul etmeyenler ile Filistin ulusunun varlığını reddeden İsrail siyonistleri arasında ne fark var? Nasıl utanmadan, sahtekarca "Filistin halkının devlet kurma hakkı dahil, tüm haklarını savunduğunuzu" söyleyebiliyorsunuz?

Yüzlerce soru yöneltilir. Ama buna burada gerek yok. Çünkü hepsine de kendi halkları ve proleteriaları bu soruları çok daha sert bir biçimde soracaktır.

Bugün hesap sorulacak sadece onlar

değildir. Aynı zamanda, siyonist katliamları lanetleyen binlerce Yahudi demokrasinin tepkisini kendi çıkar hanesine yazmak isteyen İsrail "işçi partisi"nden de hesap sorulacaktır. Begin-Şaron çetesi katillikle suçlanan bu kurnaz siyonistlerde uzun süre hükümet koltuğunda oturmuşlardır. İsrail'de ve binlerce Filistinli'nin kanlarının izi vardır ellerinde. Bu nedenle, nerede olursa olsun tüm halk düşmanlarının yüzlerindeki maskeler indirilecektir günü geldikçe.

Geçmişte olduğu gibi bugün de Filistin halkının gerçek mütefikleri, dostları dünya proletaryası ve halklarıdır.

Dünya devrim güçleri, var güçleri ile Filistin halkının şanlı mücadelesini doğru bir temelde desteklemelerini sürdürürken; diğer yandan da yapılan hata, düşülen zaaf ve gerçekleştirilen ihanetleri görerek acı, ama o ölçüde de öğretici olan dersleri çıkartmaları gerekir. Bu olmadan, ne Filistin davasına, ne de kendi devrim davalarına yeterince güç katabilirler.

İsrail siyonistlerinin Lübnan saldırısı

ve Batı Beyrut katliamı somutunda bir daha görülmüştür ki:

Emperyalizme, Sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı tek tutarlı mücadeleli yönlendirecek güç, M-L-MZD çizgidir. Her: ulusal, hem de sosyal kurtuluş mücadelelerini, rotasından saptırmadan sadece ve sadece M-L partiler sonuna kadar götürebilir.

Burjuva veya küçük burjuva hareketler ya mücadele içinde, ya da ta başından emperyalizm ile uzlaştıkları, giderek de onların uzantıları halini aldıkları için, gerçek anlamda devrim ve bağımsızlık mücadelesi yürütemezler. Çünkü hareket, emperyalizmin denetimine girmekte, hedefinden sapıtılmaktadır.

Sonuçta da,

İsrail'i devlet olarak tanıyan, Emperyalizmi ve Sosyal-emperyalizmi mütefik gören, Arap gericilerinin petrodollarları ile silahlanan, işgal altında Arap kitleleriyle Yahudi emekçilerin ortak anti-emperyalist, anti-siyonist mücadelesini gerçekleştiremeyen FKÖ önderliğinin sakat politikaları, siyonizmin ve tüm karşı-devrim cephesinin ekmeğine

reket edip, Filistin sorununda Ürdün ve FKÖ üyesi olmayan Filistinlileri muhabet kabul ederek, kralın politikasını kolaylaştırıyor.

Son durum: Bilindiği gibi FKÖ 82 de çekilmek zorunda kaldığı Lübnan'a tekrar geri dönmek çabasında. Bir yerde İsrail'e karşı mücadele için bu zorunlu da. Topraklarının bir üs olarak kullanılması mümkün olan Ürdün ve Suriye devletleri FKÖ'yü barındırmıyor. Suriye başka Filistinli örgütlere yer vermekle birlikte Arafat'ın ne kendi, ne de başka bir ülkede tutunmaması için çalışıyor. FKÖ bu durumda Lübnan'dan başka bir yer alternatifine sahip değil. O da Lübnan'a dönüş için bu ülkedeki otorite boşluklarından, çelişmelerden yararlandı. basında çıkan yorumlara göre "Filistinliler Güney Kıbrıs'tan Hristiyanların başlıca giriş çıkışı kapısı olan Güney Lübnan'a gelerek Cemayel'in desteğinde Beirut'un Müslüman kesimine sızdılar."

FKÖ tekrar döndüğü burj el Barajni, Şatilla gibi kamplarda tutunabildi. Emel çatışmaları ile birlikte prestiji de tekrar kurtulma yolunda... Bu çatışmaların diğer bir önemli sonucu HKC ve demokratik Cephesi'nin Arafat'ın komutanlığı altında çatışmalara katılmaları.

FKÖ'nün esas gücü Irak, Tunus, Yemen ve daha bir çok ülkeye dağılmış durumda. Ve mücadele olarak, çevre ülkelerde ayağını yere basmak fırsatı bulunduğu gerilla saldırıları düzenlemek biçiminde... İsrail'in içindeki Araplar zaman zaman ciddi eylemler düzenliyorlar. Orada özellikle üniversite gençliği etkili oluyor. Bir de diplomatik etkinlik var. Anlatılanlara göre Arafat'ın zamanının yarısı hava yollarında geçiyor. Gö-

rünen o ki o da Orta Doğu'nun kendine özgü husumet ve canbazlık ağı içinde, ayrıntılara gömülmüş durumda. Ama politika "bugünkü İsrail devletinin bulunduğu topraklarda demokratik, laik bir Filistin devleti kurmak" olduğundan, bu İsrail devletinin ortadan kaldırılmasına varıyor. Son yıllarda, Filistin ulusunun KKTH'nı kabul şartına bağlı olarak İsrail'i tanımak eğilimini belirtiyor. (Amman anlaşmasının özü budur.) Artık hem İsrail'in bulunduğu topraklarda Filistin devleti kurmak, hem de İsrail'i tanımak, nasıl olacak, burası belli değil...

Sonuçta, Arafat'ın, Batı Şeria ve Gazze'deki ve belki de Kudüs ve bir kısım Ürdün topraklarını kapsayan bir Filistin devleti fikrinde olduğu en azından daha geriye düşmemek kararında olduğu söylenebilir. "Fez Planı" denilen, İslam ülkelerinin ortak kararında dretmesi de bunu doğruluyor. Arafat Amerikan, baskısıyla Arap ülkelerinin, daha olumsuz çözümlere kaymalarını engellemek için bu kararı diri tutmaya çalışıyor. (Bu karar bilindiği gibi Batı Şeria ve Gazze'de başkenti Kudüs olan bir Filistin devletini öngörüyor.)

Sonuç: Daha önce de belirttik, iki ulusun bu topraklar üzerinde yaşaması bir zorunluluktur. Her iki ulusun da bu topraklarla vatanlık bağları vardır. Önce A ulusu yerleşti veya B ulusu yerleşti gibi gereksiz tartışmalara kulak asarak sömürücülerin oyununa gelmemek gerekir. Eğer buna dikkat edilmezse milliyetçiliğe veya sömürücülerin çıkar hırslarının yarattığı çıkmazlara düşülür.

Filistinliler bir ulustur. İsraililerde ve ulusların Kendi Kaderlerini Tayin hakkı vardır -ki bunun da biçimine kendileri

ciler, yurtseverler; kadın-erkek, çocuk demeden haklı mücadelelerini daha güçlü bir biçimde sürdürecektir.

Tıpkı bizlerin Filistin halkının mücadelesinden dersler çıkardığımız gibi, onlar da yenilgileri, yeniyi dönüştürecek, bunun gereği olan örgütsel ve politik adımlar mutlaka atılacaktır.

Filistinli M-L'ler ile Arafat ve Yahudi milliyetlerinden Filistin halkı, sosyal ve ulusal kurtuluşlarının ancak M-L partileri öncülüğünde verilecek demokratik halk itidari ve sosyalizm mücadelesinden geçtiğini bilmekteydirler.

Zaman, siyonizm ve Arap gericiliğinin yenileceğini, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmin bölgeden sökülüp atılacağını, dünya proletaryası ve halklarına bir kere daha gösterecektir.

Bu temelde verilecek bir mücadeleyi de hiçbir güç engelleyemeyecektir.

karar verirler. Ve bugün Filistin ulusunun kendi kaderini tayin hakkını destekliyoruz ama İsrail ulusunun da buna hakkı olduğunu unutmamalıyız. Önemli olan bir ulusun kendi kaderini tayin ediyorum diye başka bir ulusun bu hakkını ortadan kaldırmaması. Böyle olmadığı sürece onun devlet olarak varlığı tartışma konusu olamaz. Buradaki sorunun kaynağında işte bu terslik vardır. İsrail devleti başka bir ulusun bu hakkını ortadan kaldırarak kurulmuştur.

Haksızlığın sınırlarını doğru görmemiz gerekir. "İsrail emperyalistlerin karakoludur" diye, onun da bir ulus olarak devlet kurma hakkını yadsıyamayız. Halen daha İsrail'deki Yahudi nüfusunun bir ulus olup olmadığı tartışması yapılıyor. İsrail'de meydana gelen zaman zaman sözü edildiği gibi "yapay bir ulus" değildir. Elbette uluslar yapay olarak oluşturulamazlar. İsrail'de toplanıp bir araya gelen bir miktar Alman, bir miktar İngiliz, bir miktar Arap, Yahudi gibi karma bir topluluk değildir. Aynı milliyetten, yüksek bir kültür ve bu kültürün derin özgünlüğü sayesinde ve dağınıklığın ortak tarihi içinde kendini koruyarak, erimemiş, aynı kültür ve tarihten topluluklardır. Bu durumda ulus nitelemesi, örneğin farklı ulusların bir karması olan ABD'ye göre çok daha haklı, yerinde bir nitelemedir.

Bugün kim tarafından ileri sürülürse sürülsün, İsrail devletinin yok edilmesini, Filistin topraklarının bir kısmının İsrail vatani olarak inkarını ve İsrail ulusunun bir daha dağılmasını isteyen görüşler gerçekçi ve devrimci görüşler değildirler.

Bizce, asgari bir çözüm olarak, doğru görüş (İsrail devletinin toprakları ve halkı Filistinli olan öteki topraklar toplam olarak) Filistin'in, nüfusa ve başka kısıtlara göre bölüşülmesidir. Bu topraklar üzerinde devlet kurma haklarını ayrı ya da birlikte kullanmaları özgürlük koşulları içinde kendilerinin tespit edecekleri bir şeydir. Ancak böyle devrimci bir çözüme emperyalistlerin ve her iki tarafta, halkın kaderine el koymuş zorba İsrail ve kukla Arap rejimlerinin yaşayacakları belli bir şeydir. bunu ancak devrimci mücadele kabul ettirebilir. Gelgelelim bugünkü Filistin önderliği böyle devrimci bir istidat gösterecek durumda değildir. Halk mücadelesi onu aşılıyor. Bu durumda o, hiç yoktan iyidir diyerek yetineceği, sonuç olarak emperyalist bloklara eklenmiş, yarı sömürge bir devlete razı olması daha yakın bir ihtimal olarak beliriyor.

Son olarak şunu belirtelim: Biz ML'ler olarak sömürge ve örneğin Filistin ulusu gibi bir ulusun kendi kaderini tayin hakkı sözkonusu olduğunda elbette-

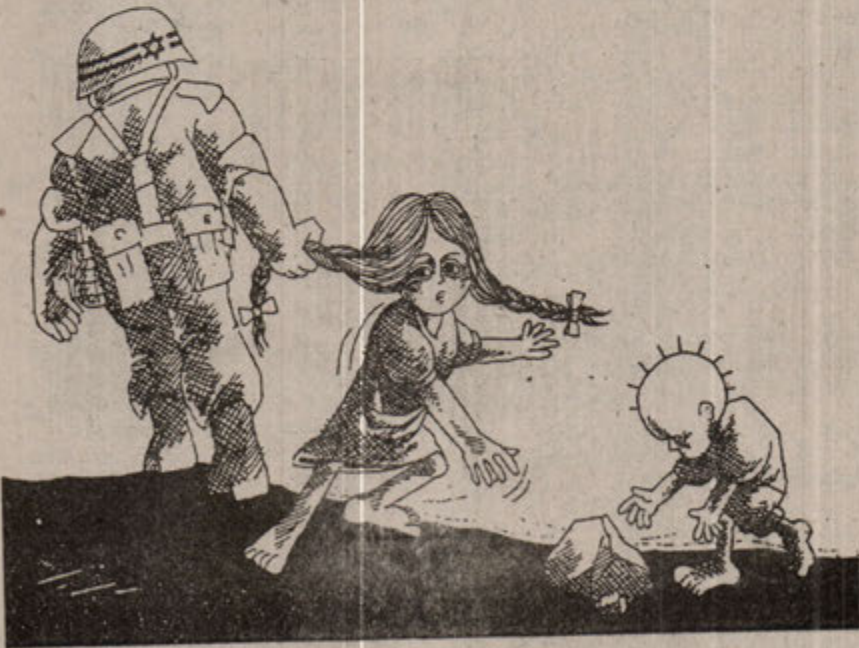
ki milliyetçi görüşlere bağlı değiliz. Onları ML bir önderlik olmadığı ve emperyalizmi zayıflattığı koşullarda destekleriz. Bizim açımızdan temel sorun emperyalizmin ve gericiliğin yıkılması olduğundan, ulusların kendi KTH mücadelesini de buna bağlarız. Filistin'li ML'leri görevi, Filistin ulusunun KKTH mücadelesinin şimdiki burjuva önderliğini kırarak İsrail halkı ile mücadele birliği içinde, bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı gelişen halkların kardeşliği ve bir-

liği için; gerçek anlamda bağımsız ve demokratik bir Filistin devleti kurmaktır. Şüphesiz Marksist-Leninistler için ideal olanı İsrail ve Filistin halkının birleşmesi, aynı devlet yapısı içinde yer almalarıdır. Tarihlerindeki köklü düşmanlığın sarstığı güven ortamı yaratıldıktan sonra bu hiç de imkânsız olan bir şey değildir. Ancak bunu yaratabilmek zaman alacağı ve bu düşmanlığı yıkmak için devrimci mücadelenin dostunu, düşmanını bilir pratiğine gerek olduğundan er-

ken hayallere kapılmamak gerekir. Daha ileri devrimci bir çözümün olanaksız olduğu bu koşullarda ve ayrıca Filistin ulusunun genel olarak desteklediği bir çözüm olarak ayrı bir Filistin devleti mücadelesini desteklemekle birlikte, bunun, emekçi halk bakımından emperyalistlere karşı asıl bağımsızlık-kendi sömürücü egemenlerini de kapsayan sınıfsal özellikli asıl bağımsızlık mücadelesinin ancak bir başlangıcı olduğunu unutmamak gerekir.

4. BÖLÜM

SON GELİŞMELER VE İŞGAL ALTINDAKİ TOPRAKLARDA HALK AYAKLANMASI:

Dünyamız büyük bir çalkantı içinde ve Orta Doğu bu çalkantının en savurucu dalgalarına düşer. Görülüyor ki kan ve ateş içerisindedir ve hiçbir şey sakin değil. Savaşın kan keskinliğindeki yasaları yürürlükte. Silahlar, dosdoğru konuşan o korkunç namlularıyla ege-

men, gümbürtülü ve sözün hiçbir zaman veremediği o açık anlamıyla gerçeği ilan ediyor: Orta Doğu'da emperyalizm ve gericilik bölge halklarının yazgısı üzerine lök gibi, kokuşmuş kuzgun cendeği gibi... çökmüş bulunuyor. Sökülüp atılması, paramparça, perişan ve yıkılması

gerekıyor. Dinlenme ve sükunet, silahların susması, kardeşlik ve barış buna bağlı.

Orta Doğu'da it izi kurt izine karışmış. Fakat Filistin'in toros yürekli acılı halkının çağrısı insan yüreğinin en ince tellerine felaket dokunaklı indiriyor mazrabı ve türkü çok açık: Bu halk, şenlendirmek üzere viran ve tarumar toprağına dönmek istiyor!

İşgal topraklarındaki halk ayaklanması birçok soru gündeme getiriyor. Taşlı sopalı oluşundan ve küçük generallerinden ötürü değil, daha başka özelliklerinden dolayı, eski direniş biçimlerinden apayrı özellikler taşıyor. FKM'nin eski başarısız stratejisi üzerine fikirler ileri sürebilmek için bu olay çok önemli. Eğer bu da başarısız olursa bu onun suçu değil. Şimdilik umutlu bir gelişme gösteriyor. Tabii ki bu hep böyle devam edemez... ama nereye doğru, ne biçimde, hangi örgütlenmelerle geliştirilmesi gerekiyor?.. Bu soruların cevapları doğru bir biçimde verilmeli. Bunlar da önderliğin, FKÖ'nün görevleri. FKÖ bunu başaramazsa ne olur? Belki direnişler gide gide, daha üst mücadele biçimlerine dönüşemediğinden tıkanır ve halkta yeni bir umutsuzluk ve çekilme doğuracak biçimde geriler. Belki de kendi yolunu kendi açar, önderliği de sürükler, hatta kendi önderliğini yaratır... Halk insiyatifi ele alır. Mücadele söker gelişir...

Erken konuşmak doğru olmaz. Yarınlar için elbette sarsılmaz umutlar besliyoruz, bunun hayalle, fantaziyle ilgisi yok. Özgürlüğü de, zorunluluğu da biliyoruz ve umutlarımız tarihsel akışın yasalı, zorunlu uğraklarına dayanıyor. Bu yüzden asla boşuna değil. Ama kalıplaşmış bildirilerde sık sık rastladığımız gibi, zeminin ayaklarımız altından kaydığı geçici gerileme dönemleri de vardır ve bu dönemlerde yakın başarı ve zafer iddiaları ileri sürülmemelidir. Gelişiyoruz, güçleniyoruz nutukları atılmamalı. Bu esas zorlu ve çetin savaşlar için insanı yalnız

hazırlıksız bırakmaz, kolay başarı umucuna kapılanlarda da umutsuzluk ve karamsarlıklar ve teslimiyetlere yol açar ki bunun da mücadeleye çok zararlı bir şey olduğu açıktır.

Filistin Devrimi bugünden yarına başarılacak iş değil. Fırtına bulutları hiç seyrekleşmedi. Hâlâ olanca yüküyle Filistin göklerini kapamaya devam ediyor. Nihai zaferin Filistin halkının olacağı şüphe dışı bir gerçektir, fakat ta o güne kadar emperyalist ve gerici başarılar da mümkündür. Tarihte bu değil midir zaten?

Ölmenin veya öldürmenin zafer ve üstünlük anlamına geldiği durumlar farklıdır. Filistin Kurtuluş Hareketi ölmenin zafer ve üstünlük olduğu bir harekettir. İşte bu yüzden İsrail ölü sayısını her zaman Filistin kaynaklarından 40-50 daha az açıklıyor... İsrail burada kimseyi öldürmekle övünemez! Çünkü burada öldürmek acz ve yenilgi oluyor. Bu, İran-Irak Savaşı değil ki taraflar her zaman, kayıplarını az, esir ve öldürüklerinin sayısını ise abartılı rakamlarla açıklasınlar.

Fakat isterse İsrail rakamları doğru kabul edilsin. Gene de şurası kesindir: İşgal altındaki topraklarda yaşayan Filistin halkının sindirildiğini ve artık buraları zaman aşımıyla kolayca ilhak edileceğini sanan eşkiya İsrail rejiminin

salyalı istahası kursağında kalmıştır. Ve buraları 500 askerle kontrol ettiğiyle övünmesinin ne kadar boş olduğu ortadadır. Şimdi her gün 501 askerden başlayarak takviye aldığı her asker -ki şimdi sayıları binleri buluyor- onun aczini ve gafletini tekrar tekrar gösteriyor. Bütün İsrail savaş ve kontrol mekanizması işte bu aczin kudurganlığı içindedir. Silahsız savunmasız halka ateş ediyorlar, yakalayıp gizli-açık öldürüyorlar... (Çünkü, dört kişiyi diri d' i gömecek kadar aşağılık, kafadan çavuşlar yürütüyor bu savaşı) durmuyor, feveran yükseliyor; bu kez dayak politikası benimsiyorlar ve bunun yerine dayakla öldürmeye başlıyorlar ama değişen gösterilerin daha da yayılması oluyor. Kin ve intikamla hareket ediyorlar. Bir kişiyi yakalıyorlar ve başına onlarca katil çullanıyor.. daha türlü türlü baskı metodlarına başvuruyorlar ama gösteriler yükselmeye devam ediyor.

Aralık 87'de bir "trafik kazası" oluyor. Arap işçileri taşıyan bir kamyonu İsrail askeri aracı çarpıyor ve dört kişi ölüyor bu "kazada". Basın, ilk başta o her zamanki hafifliğiyle, sonradan gelişen ayaklanmanın "nedeni" olarak bu kazayı gösteriyor. Fakat kısa bir süre sonra gerçekler açığa çıkıyor. İşgal topraklarındaki halk ayaklanmıştır. Aslında kaçınılmaz bir gelişmedir bu. Halkın

artık kölelik ve esaret hayatına tahammülü kalmamıştır ve davanın yürütümünü bizzat ele alması gerekiyor. Filistin önderliğini (FKÖ'yü) aşan halk direnişi (Bazı "Radikal İslamcı" grupların belli bir etkisi olabilir, çeşitli haberler bu yöndedir.) asıl niteliğiyle (Arafat'ın çaptan düşmüş önderliğini kurtarmak için "önderliğimizde" "planlı" vs. açıklamalarına karşın) kendiliğindenci bir biçimde patladı. FKÖ şimdi devreye giriyor ve hareket başındaki kendiliğindenliğini artık belli ölçülerde aşmışsa bu sonraki gelişmesi içinde oldu. Örneğin Schultz'un gelişmeyle dağıtılan bildirimler artık planlı ve organize hareket etmeye başladıklarının bir göstergesi. Tabii ki esas plan stratejide yapılmalı, ancak bu tür planlar, taktikler de önemli. Sonra FKÖ çağrılarına göre yapılan istifalar, grevler, gösteriler, hatta Amerikan Dışişleri Bakanı ile görüşme gibi durumlar artık FKÖ'nün olayı önemli ölçüde kontrol etmeye başladığının ve dolayısıyla hareketin artık bir perspektife kavuştuğunun daha doğrusu kavuşmuş olması gerektiğinin işaretleri. Artık işin ağırlığı bir bakıma önderliğin omuzlarındadır. Önderlik yapamazsa eğer, gelişmeler onun keyfini beklemez, onun hantal hareket tarzına ve niyetlerine göre hareket etmek için kaygılanmaz. Böyle önderlikler doğal olarak aşılırlar ve hareketler zamanla

kendi önderliklerini yaratırlar ve ilerler. Veya bu kendiliğinden, örgütsüz niteliğini aşamazsa muhtemelen yeni çıkmazlara uğrar, tikanır ve artık başka bir zamanda patlamalar için kendi içinde kaynamaya başlar, başka çıkış yolları ararlar. Hareket dağınık ve böylece etkisiz bırakılarak bilinçsizce çarçur edilebilir. Eylem veya hareket tarzı çıkış ve gelişme yolu göstermedi mi arkasından bunalım gelir. Onu da parçalanma ve yozlaşmalar, sapmalar izler. İşgal topraklarındaki ayaklanma için henüz böyle bir şey sözkonusu değil. İnsanlar düğümün çözülebileceğini, bir şeyler olabileceğini bu sefer çıkışı bulduklarını seçip umutlanıyorlar. Kafalarda zaferi çağırıyorlar imler beliriyor. Bunda haksız değil de. Çünkü hareket ilk defa - en azından uzun yıllar sonra ilk defa - kendi topraklarına ayak basarak, bir "halk" ayaklanmasına dönüşüyor.

Filistin Direnme Hareketi, başından beri yanlış bir yol izlemiştir diyebiliriz. Bu hareketin asıl önemi de buradan geliyor. İşgal topraklarındaki ayaklanma FKM'de "yepyeni" ve çok önemli bir olgudur diyoruz, çünkü bu başarısız stratejinin ne yönde değiştirilmesi gerektiği probleminde çözümler taşıyor. Bunu söylerken kastımız, böyle taşlı sopalı gösterilerle Filistin Sorunu çözümler demek değil elbette. Bütün mesele, direnişin asıl etkili olabileceği alanı, yani kendi toprağını bulmasıydı... Buna değineceğiz.

Olgular şunlardır: Ta 1948'lerden (hatta daha öncesinden) bu yana, FKÖ'nün kuruluşunu gözönüne alırsak, üstelik son yirmi otuz yılını örgütlü olarak ve şimdiye kadar hemen hiçbir kurtuluş hareketinin, sahip olmadığı, siyasi ve askeri, her alanda halk ve dünya desteğiyle, koskoca Arap denizi ortasında tecrit bir rejime karşı zafer kazanmamıştır. Yanlış anlaşılmasın, mücadelenin uzun sürmesi, her zaman stratejinin yanlış olduğuna bir işaret değildir. Bizim gibi ülkelerde çok daha uzun sürebiliyor. Ama bizim gibi ülkelerde hareket, deyim yerindeyse sıfırdan başlıyor. Yüzken bin olması için uzun zaman gerekiyor. Oysa ki Filistin hareketi ta başından topyekün halk desteğine sahip bir hareketi ve hiçbir zaman da halkı kazanmak diye bir sorunu olmadı. Hiçbir zaman birkaç silah ele geçirmek için onlarca kadrosunu ateşe atmak zorunda kalmadı. (Belki de esas zayıflığı bundandır ama bundan kaçınamazdı.) Filistin Direnme Hareketi birçok özelliğiyle, öteki Ulusal Kurtuluş hareketlerinden ayrılır. Tarihsel gelişmedeki istisnai durumlarından birisidir.

Fakat vurgulamak gerekir, dezavantajları da çok. Zaferi hiçbir zaman ola-

naksız kılmayacak, bu karşı koşulların hareketin güdükleşmesinde, bölünmesinde, nispeten yozlaşmasında büyük etkileri oldu. İsrail de, koskoca bir Arap denizinin ortasında tecrit bir adacık gibi ama dünyanın en büyük emperyalistlerinden büyük destek görüyor. Savaş gücü yüksek, teknik olarak üstün bir ordusu var. Toplumu sürekli militarize ediyor ve asker sayısı da oranlama olarak fazla. Bunlar ona taktik üstünlükler sağlıyor ama biliyordu, tarih döne döne ispatlıyor, Terat'ta yazar "Askerin çokluğu ile kurtulan kral yoktur!"

İşgal topraklarındaki direniş, bir ulusal kurtuluş hareketinin temsilci, silahlı öncü kuvvetlerinin değil, bizzat halkın kendisinin direnişi. Bir yerde halk kendi işlerinin yürütümünü ele almış bulunuyor. Böylece istekler, ulusal talepler çok daha derin, alabildiğine insancıl, demokratik ve açık bir şekilde dile getiriliyor. Ulus adına hareket eden ama zaman zaman gördüğümüz gibi aslında ulusun desteğini büyük ölçüde-daha kazanmamış cılız örgüt sesleri değil, ne istediğini bilen bir halkın; itirazsız insancıl-demokratik niteliğinden dolayı kazandığı geniş destek ve onay yüzünden, karşıcılarının bile tecrit korkusuyla seslerini kestikleri, halkı, bu yüzden insanlığı ayaklandıran sarsıcı sesidir. Mücadele biçimi de tamamen haklı ve masumleşmiş bir direniş olarak İsrail'in tecritine yol açıyor ve kimi çürük, nasırlı vicdanları bile rahatsız ediyor. Gösteriler, sürüncemede kalmış, gide gide alışımlık içinde yadırganmaz olmuş dingin durumu bozuyor, sorunu, etkili bir biçimde yeniden gündeme çıkarıyor.

Yıllar var ki diplomasi ve gevezelikten başka bir şey yapılmıyor. Bir savaş olarak direnme hareketi İsrail'in 82 Lübnan saldırısı, Sabra-Şatilla katliamları, Burj El Brajni ve Emel çatışması, bu arada Filistin örgütleri arasındaki savaş ve Trablusşam çatışması ile sözkonusu olabiliyor. Ve hepsi de Filistin Direnme Hareketi'ne darbe üstüne darbe indiriyor. Oysa olması gereken şu: Siyonist askeri kuvvetlerle, Filistin ulusal kurtuluş güçlerinin doğrudan çatışması; işgal topraklarındaki hareket nihayet, davanın iki asli tarafı arasındaki ve direnme hareketinin lehinde gelişen bir çatışma, hareket kendi amacına doğrudan hizmet edecek biçimde gelişerek rayına oturmuş oluyor.

FKÖ bir savaş örgütü olarak kuruldu. Ama stratejisi tıkandıkça bu niteliğini yitirdi. Bürokratlaştı ve bir sürgün hükümetine dönüştü. Mücadele biçimini de değiştirdi. Son yıllarda daha çok diplomasi ve görüşmelere daldı. Savaşla başlamadığı bir Filistin Devleti'ni emperyalistler ve gerici devletler arasındaki da-

laşmadan çıkarmayı umdu. Arafat halen daha bunu değiştirmiş değil ve işgal topraklarındaki direnişi diplomasi kozlarına dönüştürmek istiyor. Çünkü hareket bu biçimiyle yayılan ve eskiye oranla çok önemli bir farklılık olarak (bunu da bir kitle hareketinin özgün niteliği içinde belirlememiz gerek) yalnız İsrail vatandaşı Araplardan değil bizzat Yahudilerden ve onların "Şimdi Barış Hareketi" gibi çeşitli örgüt ve partilerinden de destek görüyor ve İsrail Devleti'ni çok ciddi krizler içine iterek, hem onu hem de uluslararası güç merkezlerini masa başına zorlamaktadır. Arafat'ın, aradığı da böyle bir masanın (öteki görüşmecilerinkiler maroken koltuklar ve kendisinininki iki ayağı kırık bir tahta sandalye de olsa, kendi iki ayağını da ilave ederek dengeyi kurduktan sonra) herhangi bir köşesine ilişmektir. Arafat devrimci atılımları devrimci çözümler için değil, işte böyle; yapı ve siyasa olarak emperyalistlerce tescil edilmiş kötürüm bir Filistin Devleti arayışına koz olarak kullanmak eğiliminde. Uluslararası toplantılar böylesi bir özgürlükte zararlı değildir elbette. Eninde sonunda sonuçların toparlanıp geçerli kayıtlara bağlanması gerekir. Ama böyle konferanslara devrimci bir kurtuluş hareketi, eğer kendisine gerici çözümler dikte ettirilsin, istemiyor ve eğer söke söke almak ve kendisi dikte ettirmek istiyorsa arkasına zafer kazanmış bir halkın gücünü almalıdır. Yoksa, emperyalist pazarlıkların alıcılığı dolambacında halkın ve ulusun çıkarlarını bu kurtlar sofrasında nasıl koruyabilir?

Bu diplomatik biçimin yaraszılgından diğer bir nedeni ise bu tür görüşmelerden "demokratik-ilerici" bir Filistin Devleti çıkacağını ummanın boşunahğıdır. Çünkü böyle uluslararası konferanslarda bir tarafta İsrail ve Amerika (hatta bağımsız bir Filistin Devleti kâbusuyla eli ayağı tutuşmuş dubaracı Ürdün rejimi) olacaktır ve bunların biçimsel farklılıklarını bir yana bırakırsak, asla vazgeçmeyecekleri nokta Filistin'de bir siyasi kuruluş sözkonusu olacaktır, bunun Amerikancı çıkar ağına girmesi ve biçim olarak da en elverişlisi "Ürdün'le (2. sınıf bir) federasyon"dur! Bu ise kelimenin tam anlamıyla Filistin Devrimi'nin boğulmasıdır. (Ancak iş konferanslara kaldıkça özellikle İsrail'in taş patlası razı olacağı da en fazla budur.)

Filistin önderliğinin ve diğer emperyalistlerin buna yanaşmamaları ister kurtuluş hareketinin bağımsız, ilerici, müstakil bir Filistin Devleti'nde direktmeyle, isterse Rus nüfusuna açık, sözde bağımsız bir Filistin Devleti'nde direktmeleri Amerikancı kamp için değişmez ve her iki halde de "bu işi kan temizler!"

"Bağılantısız Filistin" ise her şeyden önce Filistin'in gelecekteki muhtemel gerçekliği ile bağdaşmayacağı kesin ütopyik bir burjuva aldatmacasıdır. Her iki emperyaliste eşit etki alanı veya yayılma olanağı tanınması halinde, soyut olarak mutlakın sayılacak böyle bir uzak ihtimal, Filistin için devrimci bir çözüm değildir elbette. Şöyle de söylenebilir. Bugün Afganistan tartışmalarında gündeme geliyor. Bağlantısız Afganistan! İşte Afganistan ne kadar "bağılantısız" olabilir Filistin de o kadar bağlantısız olabilir.

Demek ki tartışmasız olan şudur: Filistin'de demokratik bağımsız bir devlet Filistin halkının direniş ve mücadele zoru dışında başka hiçbir araçla kurulamaz. İşte bu yüzden mücadele silahları biçimler almak zorundadır. Fakat Arafat önderliğinin böyle bir mücadeleyi yürütecek çapta olduğu bugünkü niteliği ile kuşkuludur. Arafat önderliği istikrarsız ve yalpalama dönemine girmiştir. Arafat'ın askeri bakımdan çözümsüzlük ortamında "Herhangi bir Filistin Devleti"ne, başka bir deyişle Amerikan merkezli çıkar çemberine girmesi olanaksız bir ihtimal değildir. Arafat emperyalistler uzlaşma eğiliminde olan bir sınıfı temsil ediyor. Hareketin bir yandan Amerika ve İsrail'in dayatmasını kıramadığı için Mısır-Ürdün dolayısıyla gittikçe daha ciddi nitelikte o çembere kaymalar ve sürüklenme, bir yandan da Rus emperyalistleri ile haleldar ilişkileri.. Bu nitelikleri dolayısıyla "Arafat önderliği ile bir yere varılmaz" değil, varılabilir. Ama bu muhtemel "bağımsız demokratik" bir Filistin olamayacaktır... Bunun aksini söylemek için Arafat'ın politikasını kökten değiştirmesi gerekiyor.

Gerçi Amerika çözümsüz ve halihazır durumdan rahatsız değil. Aksine memnundur. Ama gene de şu söylenebilir: Emperyalist ilişkiler bir Filistin Devleti'ne karşı değil. İsrail'in de sonunda razı olabileceği bir burjuva formülü bulmaları zor değil. Anlaşmazlık bu devletin yapısına ilişkindir. Boyundurukta iki havanlık var. Biri o tarafa biri bu tarafa çekiyor. Bu yüzden saban demiri akkoz utunuyor bir türlü. Rus emperyalistlerinin nihai olarak yarı sömürgeleri, gelecek üsleri, sıçrama tahtaları, Orta Doğu etkinliği için Amerika'nın İsrail'e ödettirdiği işi kendi hesaplarına görebilecek bir Filistin istiyorlar. Ama Amerikalı bir statü olmadıktan sonra bunları kısmen "fedakârlık"ta bulunabilirler. Çünkü ne de olsa sonuç Orta Doğu'daki Amerikan etkinliğine bir sınırın olması olur. Arafat, askerlik üniformasını zehir den çıkarmıyor. Tabancası bitdeğeri belinde.. Güzel ama kulise ve diplomasiye fena kaptırmış kendini. Onun

da yeri var şüphesiz ama nerede görülmüş bir Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin masadan, pazarlıkla, hem de dünyanın en aç gözlü haydutlarıyla yapılan bir pazarlıkla kazanıldığı?

Arap ülkelerinin tutumları bir konu. Kinama bildirileri yayınlayıp, Arafat'ın eline bir miktar petro-dolar tutuşturduktan sonra sıvışıyorlar. Ürdün, Mısır gibi işbirlikçilikleri bir yanda (Arap kamuoyu ve halkın baskısıyla arada bir üzerinde durmak zorunda kaldıkları) "Araphk" ve "Müslümanlık" belası bir yanda... Hatta Filistin davasının boğulmasında örneğin Ürdün en az İsrail kadar aktif bir Amerikalı unsur. Kral Hüseyin'in krallığını sallantıya getiren bir dava bu Filistin davası. Tahtını sağlamaya almak istiyor kral. Şimdi Mübarek Hüsnü ve Hüseyin icazet ve aşamalı planlarına destek için turlara tekrar çıkmış bulunuyorlar. Hüseyin, İsrail'in de bizzat desteklediği kendi planı gereğince Fransa'dan işgal bölgelerine yaptığı yardımı kendi aracılığıyla yapmasını istedi. Hüseyin'in ana amacı Filistin davasını Amerika, İsrail ve kendi çıkarına "sahip çıkmak".

Bütün bunları Filistin kurtuluş mücadelesinin belirttiğimiz gibi yalnızca Filistin halkının devrimci gücüyle kazanılabileceğini göstermek için söylüyoruz. Filistin halkının mücadelesi ve en etkili olması mümkün İsrail halkı desteği ve diğer Arap ve öteki halkların devrimci destekleri... Ama bunun için FKÖ'nün stratejisini, programını gerçekçi biçimde çok açık olarak değiştirmesi gerek.

Bir kere hedef, İsrail'i yıkıp yok etmek, Orta Doğu'da Yahudi varlığını silmek midir, yoksa Filistin topraklarının adaletli ve eşit oranlı bir bölüşümü amacıyla kurulması mücadelesi verilen Filistin devletinin toprak alanı üzerindeki İsrail'in varlığına son vermek midir? Hangisi?.. Burası çok önemli, FKÖ başında İsrail devletini yıkmaktan, yoketmekten sözettii. Ve gerçek dışı, adaletsiz bir hedef üzerinde durdu. Bunun çok zararı oldu. Bu nedenle İsrail halkını da karşıya almış oldu. Asırlar sonra bu topraklara dönen bu halk böyle bir şey karşılarında kendini savunmak zorunda kalmayacak mıydı? FKÖ'nün saldırılarında Yahudi halkı ayrdretmemesi bunu olumsuz yönde pekiştirdi ve iki halk arasındaki düşmanlığı geliştirdi. Oysaki yayılmak isteyen bütün Filistin topraklarını işgal ve ilhak etmek isteyen, hatta Golan tepelerini, Kudüs'ü ilhak eden, şimdi de Gazze ve Batı Şeria'yı ilhak etmek isteyen halk değil.. Halk karşı çıkıyor.. Halk siyonist yayılmacıları onaylamıyor. KFÖ-Arafat'ın İsrail devletini tanımayanaşmaları ve ilgili BM kararlarını şartlı olarak kabul edebileceklerini açık-

lamalarından sonra İsrail halkının Siyonist yayılmacıları onaylamadıkları daha açık bir biçimde ortaya çıkmış bulunuyor.

Filistin tarihi bölümünde de göstermeye çalıştığımız gibi hem tarihi-vatansal olarak, hem de bugünkü artık geri dönülemez fiili durumdan ötürü Filistin Kurtuluş Mücadelesinin İsrail devletini yıkmayı amaçlaması, ne gerçekçidir, ne de doğrudur. Tersine bu onun Ulusal Kurtuluşçu niteliğini gölgeler, Siyonist İsrail devleti elbette bir kanser urudur, bir hançerdir ama onu yıkarak ortadan kaldırmak Filistin Ulusal Kurtuluş hareketinin değil, İsrail halkının sınıfsal kurtuluş hareketinin hedeflerine girer. Ulusal Kurtuluş hareketi ise onun işgalci emperyalist varlığına son vermedir.

Filistin Örgütleri içinde hâlâ Orta Doğu'da İsrail'in ve Yahudiler'in varlığını silmeyi hedef edinmiş örgütler vardır ama, etkin çoğunluk bu haksız ve hak-sız olduğu kadar da ütopyik hedeften çekilmiş bulunuyor. Bu iyi bir gelişmedir ve Filistin halkının İsrail halkıyla birleşmesini kolaylaştıracaktır. Filistin Kurtuluş Hareketi bu konuda çok bilinçli hareket etmek zorundadır. Yahudi halkı bir kere şu veya bu şekilde bu topraklara gelmiş bulunuyor. Onunla kardeşçe barış içinde bir arada yaşama yolu seçilmedi mi, kendini savunmak zorunda kalacaktır. Bu da onu emperyalist yayılmacı amaçlar için halklar arasındaki tarihsel çelişmeleri boyuna kö-rükleyen İsrail siyonist burjuvaların arkasına itecek, aşağılık jandarma İsrail rejiminin Orta Doğu'da çok daha geri-ciler roller oynamasını olanaklı kılacaktır.

Böylece stratejide birinci (ve ikinci nokta) kendiliğinden ortaya çıkıyor. Hedefi doğru saptamak ve İsrail halkıyla birleşmek!.. Bu her geçen gün daha zorunlu ve daha mümkün hale gelmektedir. Son işgal topraklarındaki olaylar üzerine İsrail'de olan gelişmelere bakıldığında bu açıkça görülüyor:

"260 subay ve asker işgal altındaki topraklarda hiçbir göreve gitmeyeceklerini açıkladılar."

"Bir yüzbaşı Gazze'deki birliğine dönmeyi reddettiği için 21 gün hapis cezasına çarptırıldı."

"Golan tepesi batarya komutanı Nimrod ise kendisiyle yapılan bir rapor-tajda dayak politikasını eleştirerek 'hayatımda ilk defa emir verdikten sonra bunu görmemek için oradan ayrıldım' diye açıklama yaptı."

"500 psikolog gazetelerde açık bir mektup yayınlarak olayları kınıyorlar. Psikiyatristler bu sorunların sarstığı halkın büyük sorunlara yol açacağını bildiriyorlar."

"600 öğretim görevlisi işgale karşı çıkarak görüşmelere oturulmasını talep ediyor."

"50 fotoğraf sanatçısı işgal bölgelerindeki zulüm fotoğraflarıyla sergi açarak hükümeti kınıyor."

"Barış Hareketi" Filistin 'Exodus'ü olarak söz edilen Aleovoda (dönüş) gemisini törenler karşılama hazırlanıyor."

"İsrail'de aydınlar dünya musevilerine hükümete baskı yapmaları çağrısında bulunuyor."

"İsrailli parlamenterlerin de katıldığı büyük protesto gösterileri..."

"Filistinlilerle hükümete rağmen yapılan görüşmeler ve bu görüşmelere destek mesajları..."

"İsrail askerinde moral bozukluğu ve isteksizlik..."

"Fanatik saldırganlara karşılık, emirleri uygulamaktan kaçınanlar..."

Olgular bunlardır. İsrail hükümetini asıl telaşa ve sıkıntıya sokan da şimdiye kadar bir çok defa arkalediği ve çürütlediği o "milli birlik"i bulamamasıdır. Ve gelişme iyi yöndedir. İki halk arasındaki birlik ve dayanışma güçleniyor. İsrail halkıyla birleşmekte Filistin devrimi için stratejik önemdedir ve denilebilir ki, ilk defa bir ulusal kurtuluş hareketi bu kadar acil ve vazgeçilmez olarak hakim-işgalci ulusun halkının desteğine ihtiyaç duyuyor. İsrail devletinin elini kolunu bağlayacak olan budur. İşgal topraklarındaki mücadele biçimi iki halk arasındaki birliğin gelişmesine de etkili oluyor. İlk zamanlarda siyonist bağnaz siyasetçiler, İsrail halkını Filistinlilere karşı kışkırtmakta başarılı oluyorlardı. Belirttiğimiz gibi Filistin mücadelesinde dost-düşmanın doğru biçimde ayırılmaması ve İsrail devletinin toptan hedeflenmesi de siyonistlerin işini kolaylaştırıyordu. Ama artık o günler geride kaldı ve gittikçe de geride kalacaktır. Bazı saldırgan sivillerin varlığı bu gerçeği değiştiremez. İki halk arasındaki tarihsel ve milli çelişmeler, anlaşmazlık, asıl sınıf çıkarlarının yakınlığı, dünya ve gelecek umutlarının aynılığı bilince çıktıkça geriliyor. Halkların barış ve kardeşlik eğilimi güçlendikçe düşmanlık silinmeye başlıyor... FKÖ bu son kitle ayaklanmalarından yararlanarak ve bunun dışında eşkiya ve katil devlet adamları yerine doğrudan İsrail halkıyla görüşmeleri seçip ve onlarla ittifak ve birleşmeyi güclendirdikçe ve kendi siyasi hedeflerini İsrail halkının yaşama, toprak ve siyasi hedeflerini İsrail halkının yaşama, toprak ve siyasi haklarıyla çelişmeyecek biçimde belirleyip bunu mücadele pratiği ile kanıtlayacak kardeşçe birliğin güven temelini güçlendirdikçe, bugünkü kitle hareketi daha üst biçimlere, silahlı

çatışmalara dönüştüğü zamanda gene siyonist kasapları halk desteğinden yoksun ve bizzat kendi kamuoyu baskısı altında bırakmayı başarabilir.

Filistin ulusal kurtuluş mücadelesinin siyasi hedeflerini doğru belirlemek ve İsrail halkıyla birleşmek!.. Bunlar tain edici önemde. Fakat bunlar yeterli değil. Filistin mücadelesi yalnız siyasi stratejiyi değil, askeri stratejiyi de değiştirmek, uygunlaştırmak zorunda. Bu ilk ikisi genel bir çerçeve getiriyor zaten... Direnme hareketinin mekanı işgal topraklarıdır. Burada yerleşmek ve burada gelişmek ve diğer yandan Filistin devletinin toprak hedefleri üzerindeki (bu, Batı Şeria, Gazze, Golan vb. ile sınırlı olmayabilir) işgali kırmakla kendini sınırlamalıdır. İkincisi, siyonist askeri ve siyasi hedeflerle İsrail halkını titiz bir şekilde ayırmalı ve direnme hareketinin ateş gücünü Filistin davasının olduğu kadar İsrail halkının da düşmanı olan işbirlikçi uşak burjuva sınıfına yönetmelidir. Buradan biçimine geçebiliriz. Nasıl bir mücadele?..

Başta da belirttik. Kitle hareketi, gösteriler önemlidir ve ileriki aşamalarda da önemi koruyacaktır. Ama nihai zaferin böylelikle kazanılması olanaksızdır. Mücadelenin silahlı biçimlerinden kaçınılamaz. gerçi FKÖ artık tamamen barışçı bir yol izleyeceğini ilan etmedi, ama doğru dürüst, sürekli bir askeri mücadele de oturtamadı. Kamplarda, karargahlarda, birlikler yatırıldı. Bunda askeri stratejinin çıkmazlarının da önemli payı var. Her şey birbirini etkiliyor. Biri bir diğerrinin sonucu olarak doğuyor. Bu kez dönüp ötekini etkilemeye başlıyor. Askeri mücadele çıkmazla girip tukanyor. Arafat diplomasiye kayıyor, diplomasi bu kez esas alınınca, askeri mücadele daha da ağırdan almaya ikinci, üçüncü plan kalmaya başlıyor.

Şimdiye kadarki pratik benimsenmiş biçimin geçersiz olduğunu göstermiyor mu acaba?.. Karargahların, kampların dışarda olması hatta mücadele alanına çok uzak olması bir yerde zorunlu sayılabilir ama mücadelenin bu topraklar üzerinde yürütülmesi de zorunludur. 74 Kahire kararıyla FKÖ Avrupa'da başka ülkelerde İsrailli kovalamaktan, sivil hedeflere saldırmaktan vazgeçti ama, bu stratejisinin özünü değiştirmedeği gibi bir yanlış yerine başka bir yanlış koydu. Doğru, sivil hedeflere -biz halka diyelim- saldırmamalı. Ama "teroristlik" suçlamasından kurtulmak için Mossad ajanlarının ve İsrail profesyonel karşı gerilla şebekelerine karşı mücadelenin elden bırakılması bir yanlışlıktır!.. İsrail elden bırakması örneğin. Hem de "Devlet" olduğu halde bir çok Filistinli önder, FKÖ yetkilisini başka ülkeler de es-

rengiz karanlık cinayetlerle suikastlerle katletti. Daha dün Kıbrıs'ta üç FKÖ yetkilisini öldürdü. Dönüş gemisine sabotaj yaptı. Bu eylemleri gerçekleştirdiği belirtilen "Yahudi Kurtuluş Hareketi"nin lideri parlamenter, faşist Khanel. Tunus karargahının bombalanması Irak nükleer reaktörünün bombalanması... daha bir çok saldırı!.. İsrail FKÖ'ye karşı mücadelede uzmanlaştı. 200'den fazla anti-terör şirketi diktatörlere güvenlik satıyor. Ve FKÖ'ye karşı hükümetin planladığı "operasyonlar"da kullanılıyor. Yalnız, Arafat'ın Kıbrıs olayı ve en son olarak da Ebu Cihad'ın katlinden sonra tekrarladığı açıklamaya göre, FKÖ, İsrail hedeflerine dış ülkelerde de artık saldırabilir, kararından dönebilir...

Fakat şunu hemen belirtmeliyiz. FKÖ, dış ülkelerde İsrail ajanı ve karşı gerilla şebekelerine karşı mücadeleyi elden bırakmamalıdır derken, askeri mücadelenin biçimi esasta bu olmalıdır demek istemiyoruz. Bunlar yardımcı, cephe gerisi eylemleri olabilir. Mücadele, tekrar tekrar vurgulamalıyız: İşgal topraklarında yürütülmelidir.

Biz burada uzaktan formüller öneremeyiz. Yanlış olur. Ama yıllarca denemiş biçimlerin yanlış olduğunu söylemek de ileri gitmek olmaz herhalde... Filistin gerillacılığı, bildiğimiz klasik, Çin, Arnavutluk, Vietnam, hatta Partizan gerillacılığından farklılıklar gösteriyor. Kurtuluş mücadelesinin istisnai yapısından geliyor bu. Tarihsel gelişme, çapraşık bir konum getirdi Filistin'e.

Meselemiz, klasik bir halk savaşı formülü önermek değil. Özellikle göz önüne alınmalı. İşgal topraklarında yerleşmiş bir gerilla mücadelesinin önemli zorlukları var. Bir kere karargâh ve kampların dışarda olmasının doğal bir sonucu olarak sınır sızmaları bir ilk problem olarak beliriyor. Sınrların kısıklığı, İsrail'e kontrol kolaylığı sağlıyor. Son deneyler de bunu gösteriyor. Bu işgal topraklarında yer alan yeraltı karargahlarıyla aşılabilir Öte yandan arazinin elverişsizliğini l'irtmek gerek. Filistin'in güney toprakları çöl. Kuzeydeki nispeten sarplık arazinin avantajı yok. Arazinin yapısı hakkında ayrıntılı bilgimiz yok ama, Batı Şeria'nın güneyi, Gazze'nin tamamı ve ortadaki Necef tamamen çöl. Ve haritada, Sina yarımadasının uçlarından başlayarak kuzeye uzanan dağ silsilelerinin kontrolü olanaksız kılmayacak bir yapıda olduğu, gerilla hareketinin klasik tarzına elverişli olmadığı görülüyor. Burası alçak ve geniş kavisli bir yapıda. Bu da biçim değişikliğini zorunlu kılıyor. Bunun ne olacağını askerlik uzmanları saptayabilir. Ama ilk planda eylemlerin yerden biter gibi ve birden yiter gibi son derece atik

bir tarza dayanması ve arazinin sağla-
yamadığı kamuflajı gece ve daha başka
olanaklarla sağlaması gerekiyor.

Asıl önemli konu, halk desteği veya
klasik mücadele de kitle temeli dediği-
miz faktördür. Bu hem problem değil,
hem büyük problem. Problem değil,
çünkü Filistin halkının askeri mücade-
leyi her bakımdan sınırsız destekleye-
ceği muhakkak; problem çünkü halk
kamplarda, sandık içinde gibi sıkı bir
kontrol altında. Bu gerillacılığın halk
desteğini sınırlayan önemli bir aleyhte
faktörü. Ama buna karşılık kontrol boş-
lukları ve yeni kanallar giderek yaratıcı
biçimde halk temasını sağlayabilir. Bu
da somut durumun ayrıntılı bilinmesin-
den sonra üzerinde fikir yürütülebilecek
bir olay. Bize söz söylemek cesareti ve-
ren Filistin halkının fedakarlığı ve insa-
nın o olanaksız ve zor anlardaki şaşırtıcı
yaratıcılığıdır.

Fakat FKÖ işgal topraklarında yer al-
tına inmek yerine başka ülkelerde yer ü-
stüne çıkmayı tercih ederek diploması ile
oyalıyor. Tıkanma burada. Kolay se-
çiliyor ama kolayla maksadın hasıl ol-
madığı açık.

FKÖ, işgal topraklarında (İsrail için-
de değil. İsrail'in içinde karşı devrimci
hedeflere saldırı genel siyasa ile çelişme-
mekle birlikte iki halk arasındaki güven-
sizlik durumu temkinli hareketi gerektirir
ve İsrail içinde silahlı eylem ve sa-
botajlardan kaçınmak uygun bir taktik
olabilir) geliştirilmiş bir gerilla mücade-
lesinden önce ve İsrail halkıyla birlik-
ittifak örgütlenmelerini geliştirmeden
önce topyekün açık cephe savaşlarından
kaçınmalıdır. Mücadele programını
uzun bir döneme yaymak gerekir. Şim-
di askeri, silahı bol, böyle açık cephe sal-
dırlarında da bulunabilir. Fakat tecrü-
belere dayanarak bunda yenilgilerin
muhtemel olduğunu söyleyebiliriz. 82
Lübnan baskınındaki yenilgisi böyle bir
ihtimalin güçlü olduğundan sözetmemizi
olanaklı kılıyor. Şimdiki sızma yöntemi
yararsız ve İsrail için usandırıcı değil.
Ki onu siyasi çözümlere zorlasın. Dire-
niş kuvvetlerinin çok güçlü askeri hü-
cumlarla Kudüs'ü ele geçirme, zorlama
taarruzları yapacak gücü de yok. Geç-
mişte değil, yanlış FKÖ'nün bir çok
Arap devletinin birleşik devletleri bile
girdikleri her savaştan İsrail'e toprak
kaptırarak çıktılar. Sonra İsrail pervasızlığıyla ünlü. Dünya kamuoyuna aldı-
rış etmemek gibi bir özelliği var. Dünya
yansa onun bir horum otu yanmıyor!
Sonra FKÖ'nün asıl kuvvetlerinin Lü-
bnan'da olduğu bir bakıma İsrail'le cep-
he durumunda olduğu zaman bile FKÖ
etkisizdi. Filistin askeri varlığı ise hiçbir
zaman İsrail'i ciddi biçimde korkutmu-
yor ki diyelim savaşı göze almadan si-

yasi çözümlere razı olsun. İsrail askeri
olarak güçlü. Ve hem FKÖ'yü, hem de
diğer Arap ülkelerine karşı oransız bir
tempoyla geliyor. Teknik imkanları geni-
niş, bir numaralı bilim-teknik gücü!
Elinde atom var. Nükleer denemeler ger-
çekleştiriyor. Bunlar genelinde gerilla
mücadelesinin önemini artırıyor.

Arafat'ın işi emperyalist dünyanın dü-
men suyuunda diplomatik cambazlıklara
dökmesi bir yana, bürokratlaşmış,
hantal, savaş dinamikleri çürümeye yüz
tutmuş, moralsiz, dağınık ve birbiri ile
çekişmeli Arap ülkelerinin kâh birinin,
kâh ötekinin etkisinde, araç durumuna
düşen gerilla teşkilatlarının "askeri ha-
reket" adına ender dalışları ve çeşitli sız-
malar, çatışmalar, deyim yerindeyse İs-
rail'i cimdiklemeden öteye gidemiyor.
Bu değiştirilmediği sürece, böyle böyle
(öteki şartlarda aynı kaldığı sürece ve
bugünkü işgal topraklarındaki direniş
gibi yeni zorlayıcı gelişme olanakları ge-
tirmedeği sürece) sürüncemede, çözü-
msüz, hatta "mahşere kadar" kalabilir. O
zaman da kimsenin "Filistin Devleti"
diye bir derdi kalmaz. Şamir de, Ara-
fat da Sur düdüğü ile tepegöz, üryan ve
nihayet "eşit" olarak divana dururlar ve
Arafat'ın şikayetleri Şamir'in başına ne-
ler getirir (hangi sultan hangi kadı?) belli
olur ama, herneyse bugünlere faydası
yok!..

Toparlanma ve harekete geçmenin za-
manıdır. Kitle ayaklanması üzerinde
Arafat'ın yaptığı açıklamalar bu kitle
ayaklanmasının böyle başıboş önderlik-
siz bırakılmayacağı yönünde. Yığınak-
tan söz ediyor Arafat. Blöf havası da
var. Blöf yapmayı pek seviyor hazret.
Fakat şimdilik ayaklanmada silaha baş-
vurulmamasının doğru olduğu söylene-
bilir. Arafat'ın da farkında olduğu gi-
bi, bu İsrail'in hiç de çekinmeyeceği bü-
yük bir katliam için gerekçe yaratabilir.
Ayrıca mücadele biçiminin İsrail halkıyla
birliği güçlendirdiği görüldüğüne göre
bundan olgun siyasi sonuçlar ittifak
birlikleri yaratmak için yararlanmak,
diploması cambazlığı yerine en doğru
yoldur. Cezayir toplantısında üç büyük
örgütün anlaşması, Arafat'ın Amman
anlaşmasından dönerek Amerikan dol-
lambacından biraz uzaklaşması "ortak
komutanlık" .. iyi gelişmeler.

Durumu değerlendirmek bizden çok
elbette bizzat Filistin Direnme Hareke-
tinin yürütücülerinin görevi. Olaylardan
ders çıkarmak gerekiyor. Geçersiz yön-
temlerde ısrar etmenin doğru bir tarafı
yok. Bu durumda basın açıklamaları ve
her röportajda "ertesi yıl Kudüs'te, ertesi
yıl Kudüs'te!.." şiarlarından çok ertesi
yıl Kudüs'e gitmenin hazırlıkları ve
mücadelesi yapılmalı.

SEYRAN — GÂH

"Şii emel milislerince aylardır kuşatma altında tutulan Burç El Baraçne kampında Filistinli mülteciler, kedi köpek eti yiyerek, açlık, kan ve ateş pahasına, yaşama savaşımı veriyorlar."
basından

E.Ali YAĞAN

"filistinli aç ananın
ölü bebesinin
etini yemesi caizdir"
diye fetva
buyurdu
şeyh fadillah hazretleri
ve ekâbir arap cemaati

birleşmiş milletler
beyaz saray ve kremlin
konsül neron ve gladyatörler
aktörler ve orta oyuncular

sion dağı
ve auschiwitz kampı'nın ölü ruhları

kulakları çınlayası bay malthus
çulgın machiavelli
ve firengili orospuları
beyrut'un

barış şürekâsı
mekanize caydırıcı güçleri
ve enkaz kaldırma birlikleri

mitralyözleri
tankları havanları
canavar düdükları
ve sedyeleri
ağıtları ağıtçıları
ahları vahları
duaları ilahileri

kirli kefen bezleri
ve ak mendilleriyle

kan tutmuş tören taburu

siz seyran edenler

deir yasin
tel tel zaatar
sabrs şatilla
ve burç el baraçne'nin
öksüz çocukları
gazze ve batı şeria'nın
göç katarları

sizi
UNUTMAYACAKTIR!

(ilk yaz 1987)
Ali YAĞAN

